اسلامی انقلاب



مؤلف
میاں گل صاحبزادہ

راشه وګوره پښتو فارسي اشعار | شه اوچت علمي ديني دوخت په کار
فلسي عنت اميز خبرت الګړه | وپښتونکي مضامين نوي بهار
راشه ګډ شه دې ګلزار د معرفت کې | پکښې وينه انوار د کردګار
داپه لوم د اسلامي انقلاب جوړ شو | سم خنجر دی د دشمنانو ته خونکار

وبه ګوري د ردونکي داستانونه
پښخواني د خداي مينو دار مدار

اسلامي انقلاب

دا بلکل د فلسفو پنکلي نچوړ دي
درته وبه ښيي هر رنګه بازار

ورنه څېر شه بنه ژور مطالعه ته | درته وبه ښيي د لوي اسکمار
دشمنان به دې په ګوته ګوته شي | درته وبه ښيي هر رنګه غدار
له دې هسې دراته خوبه به دې ويښ کړي | وبه ګوري د دښمن دام او شور ودار
مياګل صاحبزاده سوي څېګر شو | د دشمن په هغه کار رستاپيدي کار

د ديوان لمړي ټوک

مؤلف مياګل صاحبزاده

براهین مؤمن

بسم الله الرحمن الرحیم

د موند لو ځای

یونیورسٹی بک ایجنسی خیبر بازار پشاور

بیعه : ۲۵ روپے

فهرست مضامین کتاب براهین مؤمن

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

مقدمه

اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ وَالصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلٰی سَیِّدِنَا مُحَمَّدٍ سَیِّدِ الْمُجَاھِدِیْنَ وَاِمَامِ الْمُتَّقِیْنَ وَقَائِدِ الْغُرِّ الْمُحَجَّلِیْنَ وَعَلٰی آلِہٖ وَصَحْبِہٖ وَمَنْ جَاھَدَ فِیْ سَبِیْلِ شَرِیْعَتِہٖ اِلٰی یَوْمِ الدِّیْنِ اما بعد

دین مبین اسلام که برای نجات بشریت از گودال هلاکت وجهالت، صراط مستقیم وخط مشی مبین بوده ملاک ومعیار سبیل حق ونظام عالی تکمل است که از همه جوانب سعادت و ارتقاء چنگ زنندگان راستین این برنامه مبین را به سر منزل گاه، معرفت مظاهر صفات جمال وجلال ذات اقدس واجب الوجود تضمین می نمایند سیرهای لاهوتی وملکوتی و بلاخره راه پیمائی های جبروتی وناسوتی را نصب گردیده مظهر صفات جمالی میگردند این نعمت عزاء شریعت را ذات اقدس الوهیت بر مخلوق شریف انسانی ارزانی نموده که ایشان تحمل تکلیف بار گران خلافتش را بکمال شهامت وایمانداری باعشق سرشار پروانه وار برداشتند ومصدر تجمل (فمنهم من قضی نحبه) قرار گرفتند این قافله سالاران کاروان سبیل حق علاوتاً بشر را از گودال بدبختی وضلالت نجات داده به سرمنزل نجاح وفلاح ثوق دادند مصداق آیه متبرکه ولتکن منکم امة یدعون الی الخیر گردیدند.

اما آنکه از اغوائی شیاطین در گرداب غفلت فرورفته طعمه دیوی طاغوت گردیدند (صم بکم عمی) در تاریکی های بربریت وغلامی دست وپا میزنند مانند امعه های بی بندوبار در راه های هدایت وضلالت در حیرت بوده، همچون وحشت زده غرق تلاطم های

امواج طوفان به هر چیز و هر جا امید برده پابوسی هر نوعه خس و خاشاک نابکار را در عالم مجبوری دنبال می نمائیند و به امید بالا رفتن به قهقرا می روند
عدهٔ خود فروخته گان حلقه بگوش طاغوت ضمیر انسانی را از دست داده مانند درندهٔ وحشی خون آشام بار می آیند و بدترین دیوی لجام گسیخته مانند و بای مهلک ساری تبارز می کنند. چنانچه عناصر مرتد افغانستان از مسیر شرافت بدر شده کلمه اشراف را مورد تمسخر قرار می دادند. و پدران و مادران خود را به سر نیزه جابرانه استعمار به خون کشیده برای راضی ساختن باداران خود بان جشن می گرفتند و کف می زدند. اینک این رساله را غرض آگاهی کافی برادران تقدیم داشته ما تا باشد که خوانندهٔ محترم دربارهٔ این داعی دعائی خیر نمائیند با اختر

والسلام

داعی الی الخیر **میاگل صاحبزاده** (مرسپی لوگرد باشندهٔ زرمت پکتیا افغانستان)

به اغیار کی شدی مزدور مازی

به اسلام مبین کابل درایید
به نور تمایسناکش باز آیید
زگرداب چنین حالت برائی
اگر الحق به ایمانت درائی۔
که رستی بار دیگر از فلاکت
شوی شاهین بپروازی به شوکت
نهی پائی به افلاک و به گردون
رسی بر عرش در گلزار بی چون
بیا بالا پرو از غم رها شو
چرا افتادهٔ باری بپا شو
چرا محتاج اغیاری همیشه
به خمر دیگران باشید نیشه
چرا فقر و ذلت بر تو نوشتند
ز تو افتاده گان بالا نشستند
به اغیار نگه کارش کجا شد
چرا مؤمن به این ها مبتلا شد
کجا شد رسم دیرینه کجا شد
به غفلت این همه بر ما روا شد
یدیدی انکه از مران گرفتند
به فهم و نور آن بالا برفتند

به ظلمت ها دیوروپ ا در قهقرا بود
زمانیکه ظهورِ مصطفیٰ بود
به مردم پاپ اسقف ها کشش ها
خرافاتِ روا میداشت انها
به بیسه می فروختند نمره ها را
ز جنت هر جریب از قاره ها را
تجاران جنت بودند ایشان
به هر کس واسطه می شد کشیشان
چو مظلومِ کسی دل ریش میشد
به دعوا عرض گویان پیش می شد
به یکجا با درنده غول حیوان
همیکردش به یک خانه غریبان
بفکر انکه گر عاصی بود آن
خورندش شیر وحشی غول درآن
ولی گر نیست عاصی پاک هستند
ازین حیوان نجات حتمی بیابند
وگر در قبر مرده مرد میشد
زنش هم بهر خدمت گرد میشد
به شویش زنده زیر خاک می کرد
غریبِ گر گریبان چاک می کرد
به اسلام فتح شد شام و فلسطین
مدبرانه کنارش ترکِ پیشین

فتوحات تا به قفقاز پیش آمد
چو بیزانتین بسی دل ریش آمد
دو طاغوت بلندگوی زمانه
ز پا افتاد این غول ترانه
به شمشیر مجاهد فتح گردید
غبار لاخدایان قطع گردید
یکی طاغوت فارس بود یزدگورد
دیگر بیزانت وتین زمانه نمرود
دو صد سال بود در جنگ صلیبی
روپا با مسلمانان شامی
درین جنگ ها اسیر می شد ازان ها
اوروپائی بدست مؤمنان ها
به ایشان می نمود دارالخلافت
ز کرداری مسلمان با فراست
بسی از نور قران می گرفتند
به اگاهی کامل باز رفتند
همین بود آمد و شد انقلابی
اروپا را دیگرگون کرد طلابی
مثال آورم گوستا لبون را
که خود قربان شد زار و زبون را
ازین جا فهم قرآن را بیاموخت
درو نس نور ایمان را بیاموخت

به پاپ و اسقفان رفتند آنجا
خریدند کل جهنم را ز آنها
بسازد تا به بطلانش دلیل
شوند در پیش هر کلبه ذلیل
چو پاپان دید از دوزخ خریدار
به فکرش امد این بی فهم مالدار
به ناچیزی بدادند دوزخانرا
گرفت گوستالبون اسناد آنرا
بیامد در فرانسه داد میزد
به مردم هر دمی فریاد می زد
که آی مردم جهنم را خریدم
شما را لازم جنت بدیدم
از این پس مرد جنت خرمه باشید
به یوع همچونان نرخرمه باشید
مرو بر پای بوس همچو احمق
مده بر باد خود را حق بگو حق
ببین تحریک قرآن بود یا نه
که این مردم شدند بر بام خانه
ز گرداب جهالت باز جستند
به افلاک و قمر بالا برفتند
به قرآن این بس است از افتخاری
که از نورش قمر شد سرفخاری

بیا بشنو بحق دینی سماوی
چه خوشش نامش بود افتاب ثانی

شکرافشان شود کام و دهانم
که اسلام شکرافشان خوانم

بیا بشنو ز قرآن گر بصیری
علوم کل جهان گر فهم و گیری

بیا گر خواهی باشی مرد مومن
به فوز هر دو باشد از تو ضامن

بحق احق شوی بر ارتقائی
بیابی نام و عنوان و بقائی

ز نور پاک قرآن شد همه رشد
چرا آئی بی خرد بر تو نمی رشد

حقیقت این بود پس دور ماندی
به اغیاری شدی مزدور ماندی

به صدها همچو دنیا و جهانست
به قرآن مقدس این و آنست

بیا برخیز پرتو یار جانست
بجز نورش بتو منزل گرانست

ز قرآن صحیح نیست یک ذره عیبی
ز من بر من بود آشکاره بی

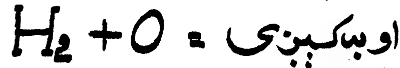
میا گل میکند چون شعر خوانی
ز بهر آنکه تو بیدار مانی

زما عرض

گرانو عزیزانو د خدای جر دلاري سربازو مسلمانانو
او د قران په مینه مستو شاه زلمیانو
السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته
وبعد

زما د ډېرې مودې دا خیال وه چې عزیزانو د ډین ورپالو عاشوقانو ته د قلم په ژبه د زړه دردونه بیان کړم او تاسو سره د مسلمانو دا اوچت بوم افتخار امیزه یادونه او د استعمار چپانو په تنګینو نشو د مسلمانو د زړه خوب غمونه شریک کړم خصوصاً د مخ په نوځوانانو سره د د ښمنانو د کرغېړن او ناپاک اسلام د ښمنه اغراضو په باره کی و ګړیګم دا ځکه چې د دې طبقې د ذهن لوحه صفا وي او د ښمنان هم د همدې طبقې د اغواګرې د پاره په راز راز د سېسولاس پورې کوي او په مختلفو ابلیسانه غولونکو لباسونو کی ځان ښکاره وي کله خود دوستۍ په سپین لباس کی راښکاره شي او د دوستۍ د خوږو خبرو په نشه کی غواړې زما او ستا خوږ روح یعنی خوږ اسلام را څخه پر دې کړي

اوکله بیا په داسې ناځوان مردانه توګه د اسلام په غایښ ماتوونکی اوصولو او فروعاتو باندې خیالی او لفظی حملې کوی چې د اسلام ناخبره ځوانانو ته پاره د شک سبب ګرځی - کله خولا داسې کوې چې د ځینو غافلو مسلمانو نیمګړې اعمال اوکړه وړه په اسلام ور تپې او وائی داسلام خودا کار او نتیجه ده ؟ فلانی نه ګوری؛ او یا هغه داسلام مدعیان وګوره او اسلام پرې قیاس کړه په داسې حال کی چې دبشری الکولی نیمګړې دماغ ځنه راوتلی فلسفی او اصول هم په داسې قیاسونو نه رد سیږی او پوازې لی د پیروانو کړه وکړه نه شو بللی او نه د کاغذ په لیکلی معادلی بی د عمل ځنه د معادلی نتیجه ترلاسه کولای شو د مثال په ډول ؛



خو داهله چې د معدلی مواد د معدلی د اوصولو سره سم د عمل په میدان کی پیاده شی -

ایا پوازې هایډوجن او به بللی شو؟

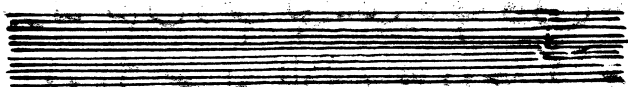
ایا یو مالیکول هایډروجن به د دو مالیکولو آکسیجن سره او به پلاس راکړې ځوابے سنکارده دې چې کله به هم په عمل کی نیمګړې ا صولو دا صوله نتیجه و نه بدلاې شی خو د داسې پوچو اعتراضاتو ځنه د علم په برکت د خلاصون لاره موندې شو ځکه خو قرانپاک د عقائد علم فرض ګنی او فرمائی (فَاعْلَمْ اَنَّهٗ لَا اِلٰـهَ اِلَّا اللّٰهُ م) معنی دا چې عالم شه پدې باندې (چې بې له ربښتنی معبود ځنه بل د عبادت لایق او

مستحق څه اوځوک نشته) د (فاعلم) صغه دامر صیغه ده او وجوب
فایده کوي نو ځکه خود عقائدو علم فرض دي البته په اجمال سره داسې
فرض ده چې په انتفا سره ئې انتفا د ایمان راځي یعنی دومره خو به
هرو مرو پوهیږي چې خدای ج حق او واحد ذات دي هغه څه
چې د ده ج په نزد حق او ثابت وي هغه واړه حق دي او ماننلي
دي اګر که د دښمنانو د اعتراضاتو کوم چې په اصولو او فروعو دد یني
باندې وارد ېږي د دفع کولو قدرت ونلري او دد ې تفصیلي
علم حاصلول هم لازمي دي او په نه حاصلولو ئې انسان ګناګار دې
ځکه چې بې خبره خو د جومات په ځای کادانی ته ننوزي دختې
او خښتې فرق ورته ګران وي بو مثل دي وائي ناخبره د مرګی
لیوه دي - تو که ده وائي چې یو ناولې په روجه کې په رتیا ورځ
زردالو خواړه بل سړي په تهر ورته وویل ورور روجه ولې خوري
اخر مسلمان خو ئې دي په ځواب کې وائي دا روژه ده که زردالو
نو د دښمنانو د غه رنګه قیاسونه لوازي د اسلام ځنځه دبې خبره —
خلکو دپاره د شک سبب وګرځي او هیڅ ورته پېچوې شی ماهم
ددی دپاره چې د اسلام دښمنو شیطانانو څیرې وپېژنو او ددوی
دناپاکو شیطانی دسیسو ځنځه په امن شو نو د (براهین مؤمن) په نامه
می داکتاب په پښتو او فارسی اشعارو ولیکه او هڅه می او کړه چې
دخو بولیو مسلمانانو د پاره دو دپاره سینکی محرک مضامین پکښی
ځای په ځای کړم

لہ ہلی خوامے دځوانانو د علاقی ور ویشہ ونکی اشعار و رانډی کړه ترڅو کہ ځوان نسل مسلمانانو د پارهٔ د دښمن پہ مقابلہ کی بھترین غوښونکی ښنجروی او زما د پارهٔ د خیر او سعادت مایہ وګرځی امید چی دحق تعالی لہ خوا قبول شی (امین ثم امین) زما ہوازنی ھیلہ بہ د لوستونکی څخہ دخیر د دوعا غوښتنہ وی

الداعی الی الخیر میا ګل صاحبزاده
د داعیونو علماؤ منشی

زہ دی پیژنم غدارہ چی دښمن ئی



کہ پہ ھر رنګہ لباس کی راڅرګند شی
د دی ھستی کرشمو څخہ شکاره ئی

بنہ دی پیژنم غداره چی دښمن ئی
کہ ھر څو مره د خوګ لت بوه تہوتہ ئی

کہ ھر څو پہ لباس ځان ښاشتہ کړی
زه د پیژنم ابلیسہ زمانہ ئی

کہ ھر څو مره جو ماتونہ ښکلی جوړ کړی
زه دی پیژنم مکاره واښکاره ئی

کہ (هورا) رمبارې پرېږدي کہ پرې نہ بندې
کہ هرڅو پہ الا اِلله باندې اختہ ئې

کہ زرګونہ زيارتونہ اوس اباد کړې
چې پېرون دې قرآن غورځاوہ هغہ ئې

چې ملادې تمدن تہ حنہ بللو
اوس همهغہ تہ جړېږې مزکہ ئې

چې روښانہ نور د خدای دې ګل کولو
پہ پوکې پہ باتہو هغہ بدنيتہ ئې

چې اسلام تہ دې تریاک د جامعې وې
هسې خيال دې بالہ هغہ تورہ شپہ ئې

چې طاغوت دې د میهن وارث ګڼلو
هغہ ئې داوروس دسرشانہ ئې

چې دګلې غوندې بوستان دې کنہ والہ کړ
هغہ سور استعمارتې بل څہ نہ ئې

دالاسونہ دې زما پہ وينو رنګ دې
دافغان پہ وينو هسې رنګينہ ئې

چې ميلون ميلون ځوانان دې سرپہ دار کړہ
هم هغہ د مظلوم وينو تہ جوګہ ئې

بنګلې دې کنډوالې کړې لوټي لوټي
لا هسې د پردو پہ سامانہ ئې

لندو لو کی ماشومان په جړا سره دي
سرولہ پلو ته کافره سره برچه ئی

سره اوروښ اور وریږي په غریبانو
چنګیز په خر دجال ئی بلخ نه ئی

دغه ته ئی سولا روسه اوس پټیږي
سري خوړلی وینی څښونکی ئی اوتری

چی پروڼ دي نه موښ میږند په وینو رنګه
اے اسګوبزه ته هم هغه شرمنده ئی

هم هغه د استعمار ننګ دي راشکاري
هم هغه توره تیاره بده دوره ئی

ته هم ګوره هندوګینه مانه وریت شوي
که هر څو خپله غلام ئی ورسره ئی

استعمار ته نوکري کوي لګیا ئی
که هر څو په ماتو ماتو کی پوره ئی

استعمار دی هڅوي په لوښادرو
ګوره ته مانه معلومه سپیره خره ئی

لکه زما د توري شرنګ دی چی هیرکړي
نن په بهلو بهلو څوکو کی اخته ئی

هندوستان کی دی تورتم جوړه مؤمن ته
جوماتونه دي شهید دی مسخره ئی

د رتہ خلاص به شم زه بیا هغه محمود یم
بت شکن یم بیا به پروت شا په تخته ئې

چې د رغزني شي مشرکه بیا بر جاړې
سومنات کې به په چیغو د لیواله ئې

ده هغه ابدالي احمد شاه زوې یم
لوگیاني ته به ورحم او ته به نه ئې

ببر خوځلي وحشي سکه ته هم پوهه شه
که د رقلم بیا به بیزار له گوجر واره ئې

ای بیهوده لوی نمرودئې زما دشمن ئې
خود دشمن د مصطفی لې زمانه ئې ؟

ما پخوا لا پیژندلې ئې مکاره
که هر څو مې په دوستي دوستي مېله ئې

اسرائیلو فلسطین کې دې څه جور کړه
د مقدس د ې نگیدو پوخ اگاهه ئې

قتل عام دې په اعرابو کې جور کړې
خونړي سیلاب د وینو سرچشمه ئې

مسلمان دې تول په دار راکوږې کړې
زما دوست شوې عجیبه غونډې لوډه ئې

میا گل صاحبزاده داسې سنکاربگې
چې په حق باندې نیشه او مستانه ئې

★★★★★★★★★★★★★★★

دکتاب دلیکلو وجه

ما په شل ورځوکې دا کتاب تیار کړه
نه شاعر وم نه می مخکې دغه کارکړه

بس ناشدو ناروا وو زه مجبور کړم
چې شاعر شوم رسوا می هرغدار کړه

شاعري می ترپام سخته سخره وه
ځکه ځینی مداریانو دا گفتار کړه

څه چتیات پوراوپرگندی شاعر وه
د دې وخت ځینی اشخاصو بدکار کړه

تنها خال او خت رباب برئی ستاپل
مجازی د مینی خربه ئی سرکار کړه

پخوانی حق شاعران له خلکو هیرشو
چې دانوې رنگ خمار خلکو اختیار کړه

تل لا مینه د رحمن لاره بل دوران شو
تل لا مینه د شیطان ځان سرې کار کړه

شاعري دځيني خلکوتش دارلدي
بدو وهل دې بي دلېله - ځان ئې خوار کړه

او س د اکار بوه جارحه آله بولي
په څو بيتو ئې ځان ګل که بل ئې خار کړه

راشه ماغوندي د حق سنګي پېوه شه
چې م ځان په حق وهلو خوار او زار کړه

د ظاهر په وخت کې ماته وطن او روه
چې په حق باندې مې هر چېرې ګفتار کړه

له آسمانه چې بلا راکوز بېدله
محاذ بر ئې په ما باندې ګزار کړه

مدرسه د حنفي ماته تنور وه
چې مې هلته سپک او ورک هر پوهندار کړه

په جادو په مسجدو کې به لګيا وم
د دې نن خونکار سېلاب نه مې انکار کړه

په لېسه ا بن سينا کې زه وم ګرانه
مسلمانو نه مې لوی طوفان تيار کړه

ملحد بنو ته هر وخت محز کې ولاړ وم
هر هر ځای مې تول وطن ورته انګار کړه

د سېدال په دښمنانو کې پو زه وم
علي آباد په پوهنتون کې مومودار کړه

په گردېز کې چې استاد شوم عبدالحي کې
خُد عجب شبکلی تحریک مې راتیار که
سپماگل او گلاب گل زما یاران وه
مسلمان مې په هر ځای کې راپیدا رکه
دادنن ورځې سرباز زما گل باز وه
چې مې حلقه په گردېز کې داسې یار که
په عالي دارمعلم کې هغه زه وم
چې په هر خلقي کافر مې مکتب زار که
حبيبيه لیسه کې زما تحریک روان وه
هر طالب مې لوی گرگ ډهر غدار که
د روسانو اول تندرچې راکوز شو
سور تنور مې په ځان سمدستي گلزار که
د یارانو سره لارم ځېل خانې ته
ځما یاران وه چې ئې سر په سود دار که
پکتیا کې په رغو کې خرسپېره وم
علماؤ سره ځان مې چې پاسدار که
د هجرت پدې پرېشانه خوار ماحول کې
ځان مې ستړی د دعوت په کاروبار که
درې شلو سره نخبه فضلا تول شول
اتحاد ناري سوري ځان ئې زار که



څه کم دوه کاله موکور په کور زاري کړې
د ملت حق مو په تولو باندې بار که

مګر چا سره ئې و کړه چې و نه شو
خان ئې خپله رقیبانو ته اسپار که

نو به ستر افتخارات ستاسو نصیب وه
رهبرانو خان مو تخم تبانه کار که

دې ملت د اشهامت به ستاسو شان وه
نن پرې وتو غدارانو خان تیار که

چې اتش د اسلام نوم په خوله اخستې
مو د پرستو دار اخستو ځان بیدار که

ظاهر شاه علما ردکړه هسې شی شوه
کندوالو ئې نن زموږ ښکلی ګلزار که

مګر د ملایانو چې امیران دې
سمدلاسه ئې پیدا نوی رفتار که

علما ئې په عزت ووهل په شاه شول
خوار ملت ئې تول خفه په خپل کردار که

زه هم هسې پې غلط شوم هلته لاړم
ځان مې هسې لوی ګرنګ ته ور اسپار که

خو نن بیا د حق په لاره کې داعي یم
ځان مې بیا د حق په مینه کې خمار که

خان ستا یل می مطلب ندي په مضمون کی
دا می هسی په نعمت باندي اظهار که

بس همه دغه می پکار وه دا می غوښتنه
چی می یار ته خان په سپین مخ باندي یار که

دد نیا چوکی مقام می پکار نده
یوسري یم که می خان له د ینه خار که

دچوکی او د مقام والا شه یېر دي
نن ئی گوري هر پیاده خان منصبدار که

چی پرون به په مارشوکی نخا وه
نن ئی دولت په تنظیم کی لوي بادار که

میاګل صاحبزاده تر تولو لوړه
چی ئی خاوري خپل صورت په غم دیار که

* * * * * * * * * * * * *

توحید

په لغت کي توحید یو بلل د شي دي
چه قبول کړي هغه شي یک وتنها
شریعت کي بیا توحید یګانګي ده
دا قدس ذالجلال بي همتاء

چي یم یو بول په ذات صفات افعالو
کي الله په خوله او زړه صفا صفاء

معنا دا چي خدای پر دریو فقرو کي
لاشریک دي مثل نلري رښتیاء

دالله د ذات پر شان بل څه نشته
نه الله مثل او ماند دي دبل چاء

دالله صفات افعال مشابه نه دي
د مخلوق سره پر هیڅ شاني همتاء

د مخلوق صفات پر شان دالله نه دي
رب له مثله له شو بلکه مُبَرّاء

نه احتیاج دي نه زوال لري هیڅ کله
بي نیازه سباقي ده لره بقاء

هم آخر دی هم اول واجب وجود دی
هم حاضر ناظر په کل واړه اشیاء

قبل الکل او بعد الکل یوازې دی دی
یو مړ دین باندې بر وی تنها بادشاه

ممکنات به همګی واړه فنا شی
وجه ربنا یبقی تر ابدا

وحدة صوری وهی نظام شمس
کلهم به توحید یزدان ګواه

راشی وګورې اتم په ساختمان کی
عجیبه عالی نظام لره دارا

د هستې په شا اوخوا کی مدارونه
الکترون وربا ندې چرې شا وخوا

جاذبه د پروتونو او نیوترونو ده
چی فرار کا بو کوی له هرې خواء

دا تمرکز پاره دا نظم سبب دی
چی ساتلی ئی ده تل خپله بقاء

که ئی نظم شو یچاړ برهم درهم
هغه دم بر شی نابود تباه تباه

ځکه دا مادې جهان واړه ممکن دی
بی علته هستی نه منی اشناء

په هستی متصف کړی ذالجلال دې
استمرار د دې جهان او ابتدا

عجیبه اسرار درب په تماشه کړې
که علمی و شهری کوکب او سماء

مشابه په پوره رنگ ئې قوانین دی
او امر پوره کوې د خپل الله

که له هاې پارابولا پو اعشار وزې
طوفانی پر شی پېرې دد ې دنیا

مګر تل ګورې په امر د خالق ج
منظم فصلونه وې وهاځ او عشار

دا همه واړه پو قدرت پیدا دی
چې علیم دې هم بصیر هم توانا

که (لَوْ كَانَ فِيْهِمَا اٰلِهَةٌ) لوی
دغه نظم پر فاسد وای خا مخا

په رښتیا چې (لَهُ الْمُلْكُ لَهُ الْحَمْدُ) دې
(وَحْدَهُ) دې (لَا اِلٰـهَ اِلَّا اللهُ)

مپاګل وائې هیڅ نشته بې له خدایه
د ممکن هستی موقوفه په الله

★★★★★★★★★★★★★★★

نعت شریف

توره شپه وه په عالم کې ظلم خپور وه
هغه چا ژوندکوی شو چې پکښې زور وه

مظلومانو ته حرامه زندگي وه
مقتدر ولره لوی شرمندگي وه

غریبانو خشول ژوندي بچیان
په الله ئې دروزئ نه وو ایمان

مقتدر به وژلې خپلې لو نه
که شي پیغله څوک راکړي پیغورونه

یوه ورځ چې وو امیر المؤمنین
په مجلس کې ناست چار پیر وو صالحین

خلیفه فاروق مسکې شو په خندا شو
ناڅاپي ئې اوښکې راغلې په ژړا شو

رفیقانو ئې د حال وکړه پوښتنه
له امیر المؤمنین نه ګریګنه

نو حضرت عمر احوال کړلو بیان
چې راياد لا شو قصه قبل الایمان

لوړه ورځ ښکاري روان شو خوګسان
له غذانه موجوږ کړي وه بتان

عبادت به موکاوه د دې بتانو
چې شو ورځې لو پوره خوږ رفیقانو

داد جهل تورا له شپه شوله راپاڅه
د مُسکا د خند پدا وجه مې داڅه

دې ساعت کی د جږا وجه مې داوه
چې په وخت د جهالت پیښه له ماوه

لوړه لوري مې مراجعه وه په کور کی
هغه وخت بنه پهلوان وم په زور کی

وسوسه راسره داوه تل مدام
چې به زوم راته پیغورو مېږ وشلم

تر له کوره مې بهر را و ایستله
په هنر مې د ماماکړه بوو له

را پیاد شبوه خپله لور په جهالت کی
راپیاد شوه هغه ورځ پدې ساعت کی

کفر شرک توره تیاره وه غوړېدولی
د حیوان په شان به لې شمځې وژلی

په کعبه کی د بتانو عبادت وه
هر ځا خوا ظلم زیاتی چور او غارت وو

داسی توری ورځی ختمی کړی سبحان
په وجود د پیغمبر آخر زمان !!
خپل رحمت الله پیرزوکړ په عالم
لمر راوخوت جهالت شوتری تم
رب مبعوث که محمد آخر زمان
مصطفی محمود احمد شاه شاهان
راغی شاهد، مبشر او نذیرا
سپینه وړاځ شوه په سراج منیرا
مرحبا ای محمد ی مجتبی
تاریکو لره مصباح کهف الورا
په کمال سره ئی بلغ العلا
په جمال سره ئی کشف الدجا
خصائل ئی واړه احسن الحسنا
صلی الله علیک یا نور الهدا
میا ګل صاحب زاده کړی تمنا
چی په سینه د رسول کی شی فناه

・★・★・★・★・★・★・★・★・★・★・★・

لا اله الا الله محمد رسول الله

که بصر غواړي بينا - کامیابي غوره اولي
په وېنا شه داشنا ، لا اله الا الله!
لا اله الا الله - لا اله الا الله!!

راشه زده کړه پرواز ي سربازي په سربازي
په وزرو ددي منقا - لا اله الا الله
لا اله الا الله - لا اله الا الله

نا اشنا خای ته بالا شه - نا اشنا سره اشنا شه
په حرمت ددي رنا - لا اله الا الله
لا اله الا الله - لا اله الا الله!

راشه راشه بالیمان شه - هر فرعون لره ګوپان شه
ورته وايه برالا - لا اله الا الله
لا اله الا الله - لا اله الا الله!

وحدانیت د ده دالله هر نمرود سره غزا
هر طاغوت لره وبا - لا اله الا الله
لا اله الا الله - لا اله الا الله

په ظاهر خو مره صفا ده په باطن دو مره ملیاده
مسلمان ده پوري بېنا لا إله الا الله
لا إله الا الله - لا اله الا الله

په ایمان کی غوره ځانګه - په اسلام کی غوره پانګه
لوی شعار ده په رښتیا - لا إله الا الله
لا إله الا الله - لا اله الا الله

لوي سیقل ده دباطن - ده دعرش متوطن
لوي حصار ده دالله - لا إله الا الله
لا إله الا الله - لا إله الا الله

دا په هر عمل اولاده - ځکه دین کی اصل داده
دا رښتیا ده په رښتیا - لا اله الا الله
لا اله الا الله - لا إله الا الله

په جهاد کی دا برېښنا ده - چی دا نوی خوږلرګړه
جهاد ده دَدِین اعلا - لا إله الا الله
لا إله الا الله - لا اله الا الله

دا ښکاره نفیه واثبات ده - دا سوبلت - اثبات اثبات ده
دا د کارو ده پادشاه لا اله الا الله
لا إله الا الله - لا اله الا الله

لطائف پې جاری کیږي - قلب له قلبه صفا کیږي
نور په نور شی معلا لا اله الا الله
لا اله الا الله - لا اله الا الله

کہ ھر څوسرې نښه وي او باطن ئې خوار خسته وي
دا دوا ده دا شفا ئے - لا الـه الا الله
لا الـه الا الله - لا الـه الا الله

دا رجیم ده د شیطان چېښي تښتي ابلیسان ! !
ځان کندن کې ده عصا - لا الـه الا الله
لا الٰـه الا الله - لا الـه الا الله

د آخرې کامیابي ده که دا نوې نوشتې ده
راشه وایه دا یې دا - لا الٰـه الا الله
لا الـه الا الله - لا الٰـه الا الله

که کافر او یا کلن شي او اخر پدې مئېن شي
ورته عفوه ده د ګناه - لا الٰـه الا الله
لا الٰـه الا الله - لا الٰـه الا الله

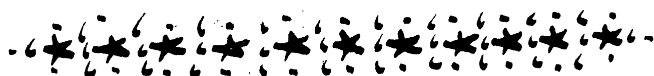
په همدې باندې اسلام ده په همدې باندې ایمان ده
دا هم دین ده هم دنیا - لا الـه الا الله
لا الـه الا الله - لا الٰـه الا الله

موسیٰ عرض وکه الله ته د دعا غوښتو مولا ته
الله وې ورته بیا بیا لا الٰـه الا الله
لا الٰـه الا الله - لا الـه الا الله

الله وښوده کلیم ته - عالي غوره ورد سلیم ته
وئیلې وایه اې موسیٰ لا الٰـه الا الله
لا الٰـه الا الله - لا الٰـه الله.

که اسمان او ځمکې پوخوا ـ لا الـه وتلی بل خوا
وي به بیا وزمینه خوا ـ لا اِلـه الا الله
لا اِلـه اِلا الله ـ لا اِلـه الا الله

میاګل صاحبزاده ـ وایي ستا په کلیمه
دا دی شان د کاپسِ عقبیٰ ـ لا الـه الا الله
لا الـه الا الله ـ لا اِلـه الا الله ـ



په خوب کې د مصطفیٰ ﷺ ملاقات

یوه شپه ډېر پرېشانه وم وېده!
عجیبه غوره خوبونه مې لیده

په لوګر کې په سړک عالم قطار وې
مصطفیٰ ﷺ خیرالبشر ته انتظار وې

هرې خواته فعالیت کوي فرښتان
یو سکوت وې په ادب ولاړ انسان

زما زړه له خوشحالۍ غورزي ټخېګې
وارخطا مې له لېمو اوښکې څڅېګې

د وصال خوږې لحظې دي زه ژړېګم
په فراق کې ولې نه مرم پاته کېګم

باید مړ وای په فراق د مصطفیٰ ﷺ کې
یا مې سر وای سینه چاک دشت او صحرا کې

یا ملنګ وای لنګ وهلی د درګاه
اوښکې وینې ژړېدې صبا بېګاه

راشه وا وره عجیب بخت وه خدای راکړی
د محبوب دیدار ته خدایه وم ورسېدلی

غُلغُله شوه شور او زوږ شو په عالم کې
هرچا ولیده محبوب د سترګو نم کې

تہ درود صلوۃ سلام اے مجتبیٰ
ستا حضور تہ عرض کوم نور الھدا ء

پہ سر کی رارِوان خیر البشر وہ
پہ انوارو ئی جھان تہول منور وہ

نازنین بشری و لیدہ پہ سترگو
لا د نفس پہ نوکر ہوند شم پہ غبرگو

د جمال حسن ئے ځہ وکړم بیان
زہ عاجز او قلم دواړہ یو ناتوان

د حضور شاتہ روان څلور کسان وو
څلور واړہ زمونږ ملګری شهیدان وو

بوۂ وہ پاس پہ رسول لوحہ نہولی
تُلہ وَ اللہُ سبکلی سبکلی پی لیکلی

عجیبہ روښانہ لیک وہ ځلیدہ
پہ لیدو بہ ئی لیدو نکی خوښی دہ

بد نفر شی خوانہولی وہ لوحہ
مبارک سبکلی ہاسین پی نوشتہ

چی خواتہ ئی لوحہ وہ عالی غورہ
پری لیکلی تبارک وہ معتبرہ

د ښنګو سبکلی لوحی ترخنګنو وی
بی مثالہ نند اری د دی نسور وو وی

مصطفیٰ وہ پہ چوکاتہ کی ننداره وه
لکه گل پری احاطه هره ننداره وه

خاموشی وه توں ولاړ وه پہ ادب
بې ادبه د رسول دی وی وُطبُ

بې اختیاره لولپه کړم اوږ د مینی
سور انګار جیګر سوخته کړم اور د مینی

په ګرداب د تصور کی ورګذار شوم!
نه زه منصور شوم بر الا په سر د دار شوم

افرین چی په دی هسی درجا تو!
سم نیم نه شوم پدی هسی کراها تو

داد عشق په تربه یاد دی شکرانی ده
داسی نه چی پدی حال ځای دګیلی ده

هغه وخت به می ارمان وای پوره شوای
چه په مینه د جانان وای رسوا شوی

لیونی وای ګرځیدای په دښتو شارو
د جانان په تصور کی په کوکارو

صحرانی وای هسی سر په اُوتو بوُ تو
د بهار نوم می یادولای شه په ژوتو

دغه اور د مینی لا وای تازه شوای
سور انګار په زړه چی کول وای اېری شوای

خوزه خوار واي درسول د درګدا
همېشه واي پدي مېنه مبتلا!
خداونده مياه ګل صاحب زاده
ستا دوست په مېنه سوزي همېشه

★★★★★★★★★★★★★★★



دجال لئ خوار او زار کـه

عجیبه څوان وګوره ګل د ریحان وګوره
غازی جانان وګوره

په زیکویک باندی ولاړ دی دښمن تښتی له میدانه
قربان له داسی څوانه
دجال لئ خوار او زار کـه

په دښمنی اور لګوی چی غازیان زور لګوی
په کی لیوان سوه زوی
تور یی لو خړ یی جوړ محشر ده له غرمبانه
قربان له داسی څوانه
دجال لئ خوار او زار کـه

په وینو رنګ بختور په قران سوی څګر
عالم پی شو منور!

سر یې پرې کښودو ویاړلې   مظلومان شول پر آماند
قربان له دا سې ځوانه
د جال ئې خوار او زار که

نن په قران غزا ده !!!!!   د خدای د دین اعلا ده
وطن کړ بوه بلا ده
د مینې اور راپارسېدلی پرې توئیږي پتنګانه
قربان له دا سې ځوانه
د جال ئې خوار او زار که

شول افغانان فاتحان   نن شو راویښی مسلمان
نړیوال پاته حیران
توري دي ځار شمه پرکېګي د ښمن مړ شوله غوغانه
قربان له دا سې ځوانه
د جال ئې خوار او زار که

نن پرې زړېدلي شورویان دي   پر شا کېدونکي طاغوتیان دي
چې راویښې شوې مسلمان دي
صاحب زاده باندې اختر ده اوس بروزي بخارانه
قربان له دا سې ځوانه
د جال ئې خوار او زار که

٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭

د ظاهرشاه په زمانه کې
د ملحدو پاڼېو غوبل

عجیبه وخت و شته پر شول په وطن کې
عجیبه نښه څوانان وه په میهن کې

د ظاهر د سلطنت په زمانه کې
د پاڼېو تماشه وه په جامه کې

څه کسان د کمونزم غلامان وه
څه کسان بې طرفان څه مسلمان وه

معرکه وه حق باطل جدا کېدلو
توره شپه وه عام الناس نه پوهېدلو

مدارس که پاکولتی که مامورین وه
مکتبیان که استادان که پوه ددین وه

اخ او ب وه هر هر ځای لوېږ مېدو
هر هر ځای د حق باطل مقابله وه

بېره غوښ شعارونه رنګ په رنګ وه
هر رقیب د بل دپاره لوی ګړنګ وه
تنظیمونه وه حزبونه وه لوی کار وه
علنی د ملحد هنو کارو بار وه
پالټی ګانی وی لوی لاس د استعمار وه
هر تنظیم به غوښولی لوی بازار وه
خصوصاً کابل د ټولو مرکزیت وه
هر ورځ به غالمغال وه مزمت وه
هر ورځ به مارش او بیا مظاهری وې
بېرغونه شعارونه وه میلې وې
جزبات وه کفریات وه لی دینی وه
دې کافرو تنظیمو ته پادشاهي وه
خلق پرچم شعله بیا لوی کفری کسان وه
لوی ملي وې دلوی طاغوت پلان وه
خلق پرچم سوسیالستان د روس کسان وه
شعله یان کمونستان د چین پلان وه
دوی نه وروسته مساوات فتنه پالټی وه
مېرندوال د دوی رهبر وه بس غوړلې وه
دې پالټي د یموکراسی دعوه کوله
غربیانو خوا ئې حمایه وه په مخ تله له

دالوازی سپاسی دیموکراسان وه
عقیده کی زماپه خیال چې مسلمان وه

بل ستم غوندې تورتم یونپالتې وَه
ملحدین کمونستان وه خوچپېڼ وه

داپالتی دفارسی ژبې مدعیان وه
دپښتون اوپښتو ژبې دشمنان وه

داخودوئ په خوله دعوه کوله یاره
اصل سخت کافر ملحد دې ریاکاره

ستمیان سمت شمال کې دوطن وه
تول قوت ئې بس پوازې قطغن وه

لیډرشپ دوی طاهر بدخشی وه
بحرالدین باعث ئې شکنته واره سپی وه

نورمحمد ترکی بیا دخلق لیډروه
دوهم کس حفیظ الله کافرسوچ روه

یوئې وه ډاکټر زرغون دخوست دخوا
بیا ترې بیل شو یک زرغون د پکتیا

ترکی وه د غزنی د ناوې کلی
او امین بیاد پغمان وه څخ توکلی

ببرک هلته دپرچم مرتد لیډروه
حسن خیل د کمرلو دکابل وو لا

بل خیبر وه ځناور وه لوی کافر وه
سلیمان لایق لی بل د دجال خر وه
بل افغان ملت یوکوند وه سرخوړلی
نښلسټ افغان دشمن وه بد لېږلی
د هیټلر جهان سوزه پیروان دي
په باطن کې د پردولو نوکران دي
دا هم دوه ولی شوي ځنګی وخت کې وروړه
یو ملت بل ئې افغان ملت شره ګوره
دوهم ځان بولی مسلم په عقیده کې
اقتصاً غواړي پرورئ په جامعه کې
وائی دین د حاکمیت سره څه کار ده
دین خو اصل تشر جومات سره پکار ده
دین کافی نده ټولنې ته نن ورځ
نوي نړۍ اقتصاد وي ورځ په ورځ
بل داوَد ملی خور زنګ جوړکه وطن کې
سره لیوان ئې سره یوځای کړه سیمن کې
ده وی دابه زما دلاس لږ اله وي
وه غافل چې دابه ما ته زَوُال نه وي
څه غټ خیني یې راټول شول ښاماران
اکثراً یې شامل شول بدخلقیان

حسی اورتی خاشتہ بلکہ کی بیریان شو
شازادگان ئی نازولی پہ گریان شو

هپا هوي وه پہ کابل کی پہ اطراف کی
سترغوبل وه جذبات وه پہ دسلاف کی

زرنګارکی بہ جوړ شوي غوائي مندوه
کابل ښ وه بس دسرو وینو ډنډوه

پہ اسلام بہ لګیدل وارڼ کفار
دین مذهب تہ غپیدل واهہ غدار

هرهرچیري بہ ډرامی وي جوړیدلی
د اسلام پہ سپکاوي تیار ښیدلی

پہ لمانځہ پوري ملنډي مسخري وي
پہ دنیات باند ټکالی وی نخري وي

اولیاؤ تہ شکنځلی وي کیدلی
علماوو بہ ډرامی تیار نیدلی

د الله د عظمت ځخہ منکر وه
ابلیسانو تہ طاغوت تہ مسخروه

مکتبو کی دالحاد تدریس روان وه
حکومت کی غټ غټ خلق بی دینان وه

پہ لیلیہ د پوهنتون کی دي کفار و
قران لاندي ځاي تہ واچوه غدارو

پہ لیکن کی درود ووئی پہ اخبار کی
هم توهین د مصطفیٰ وشوه دی لار کی

په نامه (دند زندا مرد) توهین وشوه
سپکا وئی پہ رتبا ورځ کی ددین وشوه

خو بیا هم مسلمانان راببدار نه شوه
که بیدار شوه سوراوشین دچاځان نه شوه

ملحدین مرتدکسان که وه زرگونه
خو بولی مسلمان وه ملیونونه

د غفلت دا نتیجه وئی راشه گوره
کروړوخلق اواره وئی راشه گوره

چی اوس همله خوبه نه پاځیگی ځوانه
دا نوځرنگ خدای سره لی مسلمانه

میاگل صاحبزاده خدای ته زاری کره
چی راوېښ شی مسلمان بیا سرداری کړه

لویه خدایه ته راوېښ کړې مسلمان
میاگل ته وریوره کره دا آرمان

٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭

ای غداره نابکاره خلاص به نشی

ای غداره نابکاره خلاص به نشی
ای روسیه ظلم کاره خلاص به نشی
یاد یې لې دی په افغان وس ده
کویلن ته شوی بیماره خلاص به نشی

نن دې هغه فو شانی چې سه نیکاره شوه
په ټانګو نو کې ایساره خلاص به نشی
زور قوت دې همګې داره تمام کړه
داوس شوخ په تینګاره خلاص به نشی

که هر څو سوړ شی اخون قتلان شروع کړې
یا دې فوځ داشی خونخواره خلاص به نشی
دا د صبر تینګار دار و در مل دې
چې رسوا شوې نړۍ خواره خلاص به نشی

نرمی مه بولی په مخ می لاړې توکړې
که په شا شوم له ګذاره خلاص به نشی
خامخا به دې په سنې کې ګونډی بزدمه
زه مومن یم ګوزاره خلاص به نشی

دا تورمخ به دې بر منډ کړمه دنیا ته
تورمخ به شې سره استعماره خلاص به نشی
دې دی ژوند انتقام به دړنه واخلم
نن دې وار داغی خونخواره خلاص به نشی

دغه اوس مستعمرات یدی میراث شی
زه مسلم شومه بیداره خلاص به نشی

چې دې پرېږدم کومیلین کې نو به نه یم
پرېږدې لې کې غدا ره خلاص به نشې

چې پروون پښانه تلونکی وی ملحده
نن به شا نښتې له یاره خلاص به نشې

چې فرعون د زمانې ته کلیم نه تسلیم
بیا مې مه بوله تا مدا ره خلاص به نشې

چې له ما سره په سړو هم د غریب.
اوس بیا مه کوه کوکارې خلاص به نشې

اوس د ملې د جوړ نښت سازونه وائی
چې خزان دی که گلزاره خلاص به نشې

نه میاگل صاحب زاده به ځان قربان کړم
سر به کیږدم په پای لاره خلاص بنشې

دخلقیانو په ځیل کی دستر کولید لی حال

زه میا ګل صاحب زاده غواړم بیانکړم
دمجبس ستر کو لیدلی حال بیانکړم

زه ۱۸ میاشتی وم بندی خانه کی
دستر کی دامن په ځیل خانه کی

په اول چی ګرفتار کړمه خلقیانو
داختر په ورځو بوتلم غدارانو

خادستانو کړم اېسار په وه تشناب کی
دغه شپه را باندی تېره شوه عذاب کی

په صباح ئی پلسترکړو زما لمو
ما بالکل دشهادت ګمان کاوه

ماوی اوس به دالله خواته ورځمه
دد نیا له ستړو ستو نځو شوم بی غمه

کله ستر ګو ته به راغله مور او پلار
ترینه غوښت به می رخصت په لوړ دار

بیا به لاړم کربلا ظلم او تاراک ته
په افغان کی سرې خوره کسر ښکېلاک ته

په سوچو سرچو ئی راوړمه دفاع ته
یوا طاق کی ئی بندی کړمه یو خوا ته

نو په شپه کی راته راغله جلادان
څلور کسه خون اشامه خادستان

ویرتاړک غوغا شروع شوه په بندیانو
سر تر پښو وینی جاری وی په خوارانو

صبر دی دنړی وهل توکل وو تر سهاره
شو اخون وو تړوله شپه وه ناقراره

شپږ شپی سرو لمبو کی تېر شولو تحقیق
سرنوښت مو په ګرداب کی شو عمیق

وروستو بیا پلی چرخی ته انتقال شو
دلته لا په سختو سختو ګرفتار شو

له اطاقه چه قضا د پاره تللو
ماسلانو هر قدم تعقیبولو

بوله بله نږدی نه شوای دریدلای
د سلام ځواب مو نه شوای ورکولای

مهر و لاک خوله به حاجت د پاره تللو
په تلوار تلوار به بیا راګرځېدلو

ډېر په سخته مو نوبت راتلو بهرته
لاړه دوه شپی هم ونه شوای ډګرته

د غسلو او اودسو* اجازه نه وه
ګرځېدو او لمر کتو اجازه نه وه

تيمامه سره مولموځ ادا کو لو

په هيڅ شانِ مجال نه وه د منځلو

د خالی ځواب کوزی وی د بند پانو

بهر تللو وخت به خالی کړی غريبانو

پوه وه ځ ينځه نفره رابهر شو

مهربان رابانديی حفه دم عسکر شو

د قضا د پاره لاړه با رکوته

په ميدان کښی د لرګيو تشنا بونه

زه له تولو نه پومبی شومه بهر

په اميد د او داسه د غه سهر

خومګری تيرسيده ما اودس وکړو

پدی وخ می پد اشانی هوس اوکړو

ما پشی نه وی منځلی تول راتول شول

عسکريان متوجه زما په لورشول

پلوچ او فحشونی راته ياد کړه ځناورو

هری خوانه نی ويشتلم په ډبرو

ځای په ځای ټی په خپل ځان پوره حيران کړم

په وهلو او شکنځلو ئی ناتوان کړم

افتابه نی راته واخسته عسکرو

نور اطاق ته ئی داخل کړم په ډغرو

په کوټو کې هم فشار او اختناق وو
جاسوسان وظیفه دار په هر اطاق وو
له یوې بسترې بلې ته تلې نه شواې
دوه بندیان نښکاره عیان غږیداې نه شواې
د قضا حاجت ته تګ ډیر مشکلات وو
هر اطاق کې له اتیا نفرو زیات وو
میاں ګل صاحبزاده والی خاونده
ستا په پاک قرآن مې تل لرې پابنده

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

یوه ورځ عجیبه توکه وه یارانو
د ظالمونو یوه قصه د غدارانو
له سهاره تر بېګا کوټه تړلې شوه
د قضا د لاسه تنګ هر یو بندی شوه
یو سپین بږیرې له معدې نه شو پرې شانه
د قضا حاجت د لاسه وو حیرانه
سر تر پایه په خولو کې جپ او چوپ وو
د تکلیف د لاسه سم په ملا کوپ وو
تولو خولې په زارو ستړې کړې عسکر ته
که مریض ته اجازه ورکړې بهر ته
خو مریض په هغه ځائې شو بې حجابه
بې خودې سره لا هوش تو په ګردابه

غمخواره وو دغریبو طبقا تو !
طرفدار وو د بی وزلو ورستیاپاتو
په مجبس کی قومندان وه یو خلقی
عبدالله بلبل کیږده خروړی سپی

بی غیرته بی ایمانه جوړ لیوه وه
بی شرفه بی وجدانه لوی ډاکو وه
هره شپه به قومندان سید عبدالله
اطاقونه په هیبت راغی بېگاه

غوربیک شکنځلی به ئی هرچا ته کولی
ناروا پوچ او پرګندی به ئی ویلی
په لغتو په بکسو به ئی وهل
تول بندیان به ئی هیسی ربړول

په ځنیانو به ئی سروه نا روا!
په بندیانو به ئی وی (هورا هورا)
یوسړی مړ په اطاق کی لیونی شو
له خفګانه له غصی نه صحرائی شو

ځوک ئی نه پرېښود ه خوب ته دی پاګل
خوبولی ئی په هرهرشی ویشتل
ویریدو چی ځوک ئی مړه نه شی له لاسه
شپه او ورځ ئی موضوب نه وو له وسواسه

خو ښېښې ئې د اطاق کړلې مېډ لا
هغه وروسته ئې له مونږ نه که ګوښه
تر هغه ئې ټول بندیان پې زورول
ټول بندیانو ئې پېړۍ کښې آزارول
بختور شخصیتونه وو بندیان
په سلاوو اولیاوو ټول شهیدان
نیمه شپه به مسلح راغله کوټې ته
لکه سره لېوان چې ځان جوړ کړي غوټې ته
کړیږ غبرګ به ئې اوچت کړ ښناورو
په بدګوۍ به نارې کړې ځناورو
وارخطا وحشت زده به ټول بندیان
له ناڅاپه به راپورته ټول خواران
هر سهار به خپل نامه ته انتظار وو
شېرین زړه به ئې ګوګل کې ناقرار وو
هر سهار په انتظار د شهادت وو
د قربۍ په انتظار به هر ساعت وو
لوی لستونه ورسره بندیان به ئې بېل کړه
هر اطاق نه به ئې څه یو کسان غل بېل کړه
شپې له خوا بول بول وو پولیګون ته
قصابې وه خښول وو ځګوخونته

پو طرفته به ځوانان جدا کېدل
قربانۍ ته شهادت ته ځو به تېدل

رفیقانو ته به لې پورته کړل لاسونه
قربان ګاه ته به لې غوښتنه رخصتونه

توره شپه کښې به روان شول مؤمنان
شا او خوا به ترې چاپېر وو سرې لېوان

په غمزو غمزو لې شاته را کتل
اشاره به لې ملګرو ته په ګوته کول

که زما کورته احوال ولېږې ورور ه
اطمینان د شهادت مې ورکړې ګوره

چې له ما نه زړونه صبر کړي خپلوان
ما په مرګ باندې حساب کې عزیزان

هره ورځ به د بندیانو دا مذکورو
یو په بل به لې امانت د غه ضرورو

چې که زه د شپې روان شوم پلې ګون ته
زما کورته اطمینان ورکړه بیوند ته

یا هوازې په ورځ به راغلله رقعه
په مجبس کې به هر خواته ګرځیده

د ملګرو به لې زړه قلم قلم شو
په اطاق کې به لې هرې خوا ماتم شو

نوغشکر به رقعه بېرته واپستله
اقربا وو تسلی کله کوله

څوځو وارے به پای وازرانغی بهر
لا درک به وو تری خپل نورالبصر

میاګله عجیب خوند د کړ یو
د خدای مینه لو یه وه دکګو یو

* * * * * * * * * * * * * * * *

زمونږ اطاق کښی یو ملا وو باعزته
با ایمانه باوقاره با جرئته!

خوقصه دد ی ملامی زورو ی تل
میان ګل صاحب زاده ئی یادوی تل

زما بستر سره نږدی زمارفیق وو
ښه غښتلی مجاهدا و ښه چریک وو

دی په اصل دکنړ وو په وطن کی
وظیفه ئی درلوده قطغن کی

د ه و ی زما یوه سیا سره ماشومان وو
اطرافی یی خولی بی ژبی عاجزان وو

دغه وخته ه غی حمل رانږدی وه
زما طبه ی خولی بی ژبی بی هیلی وه

نه دستیار وو نه غمخوار وو بی له خدایه
ځکه ژاړم چه رایاده شی له ورایه

خپلوان زما په کور باندی خبر وو
لری ملک جلاوطنه مسافر وو

بوناخا په لی زه راوستم خلقیانو
آه افسوس څرنګ به مړه یاست زما بچیانو

په دیار دبی کښی مسافری کی
څنګه مړه به مظلومان وی په خواری کی

ستاسی غږ نه یاد به چا وی اوریدلی
نامحرم به زما په کور وی ګرځیدلی

په دی ورځو چی نفسی نفسی ناری دی
داسمان لمنی بیا په وینو سری دی

هر سړی په خپلو وینو کی خوشبری
هری خوا کی فریاد وند پورته کیږی

هغه وخت به رم ارمان په دنیا نه وی
چی له خپلو بوسړی له ماسره وی

یا می اوس دغه اوازونه اوریدلی!
چی وطن ته بوسړی وای ورغلی

یا می اوس تر غوږ نه شوی آوازونه
چی طبری د خپلوانو سره مړه وای

نه پوهیږم زما ګرانو فرزندانو
وبه وتښتیږی پرسانه فرزندانو

څومره وخت به انتظار وی دروازی ته
خوارکی بابا جوګه شو خپل خانی ته
وارخطا مورکی به څنګ چو بولی
زړه قطری به ئی په څه قرار ولی
په بابا یا به ستا سوسا ختلَهٔ
بوره مور به درنه څنګه تاویدله
تر اخره څوک رانغله له وطنه
چی ددی بی چاره زړه وای پری بی غمه
په اخرکی ئی شهید که جلادانو
خدای خبر دده په کور او ماشومانو
میان ګل والی دا اتول ستوافتخار ده
عاشقی ګوره د سر بابله لوکار ده
★★★★★★★★★★★★★★★★
پوره قصه به خندا وره درته وکړم
پریشان زخمی زړه به دی پری ښه کړم
لو بندی زما شاګرد قصه کوله
د نیولو ئی قصه بیانوله
په تحقیق کی سور په وښو کړم خلقیانو
وپلی وشپیه ملګری خادستانو
مجبوراً می قلم داد کړه لوټا نامه
جان محمد باندی م جوړه کړه بهانه

بس په دروغو مې په ګوته شهر نوکه
کول وجود مې له وهلو څېنې نوکه

شهر نو ئې لټ په لټ وو خادستا نه
جان محمد ئې پېدا نه وو جلادا نو

راغله زه ئې په موټر کې واخستلم
شهر نو ته ئې له خان سره بوتللم

ما ور وشوده له خانه سنګلي کور
پو هلک ئې راووسته څېنې په زور

په وهلو په توکلو ئې شپې مېږې که
څو تر ې چوړ کې جان محمد وار هاشې نه کړه

دې هلک به وې د خداى د پاره ګرانو
نه جاوېد یم جان محمد نه یم خلقیانو

نه مامور یم محصل نه یم ځوانا نو
للهٔ شئ و پو هېږئ د فتر مستنطقانو

خادستانو وې چې دا سخت اخوانى ده
پېښوې خان توره تېګه فرنګى ده

لو بې واچا وه دلبنتو لاندې خوار
وپلې کېږم به جان محمد درنه نیار

وو ایه چې جان محمد ئې اوکه نه ئې
موضبنه هم لیو خلقى ځوانان ته شګه نه ئې

دری څلورشپې ئې نېنه که خاستا نو
تا روانې تېل پانه که سرولېوا نو
په اخر ئې کا وڼل بندي ته یاد که
هغه وې ماله اېږي قلم واکه که
نه دانه پېژنم خدای لوم خلقیانو
مجبوره مې دریږ ګونه که یارانو
د خلقیانوله خولې پوچې را او ختې
شي پېچې پېچې لې راکړلې لغتې
جاوید خان ته لې ووې وروره ینځشي
پوښتي ماتې لغوړ شو په یو ځشي
تاخو جوړکه میا ګله حکایت
ګوندي ورونو ته سبب شي د عبرت

★★★★★★★★★★★★★★★★

د داود دوخت بندیان وه پرکسان
په دوهم بلاک وو زمونږ یاران
په اول منزل کې لاندې واړه دوې وه
ملا محسن په هرشي پوې وو
شپه او ورځ به ئې کول تلاوتونه
له پخوانه دوي سره ووکتا بونه
لېږ آزاد وو ښتا په ګرځېد وکي
به تدریس په کشنا ستو ولاړېد وکي

مگر لوی بندیان سخت له دوی نه بند وو
بیل پلان پروگرام لی بند په بند وو
د امین د اقتدار په زمانه کی
واړه لاړه شهیدان شو حمید خانه کی
ورته راغله غداران چی تا سو بیا یو
آزادی او ارامی تا سو ته شا یو
بستری کالی مو پریږدی د غه ځای کی
تنها تا سو بر یه ځای کړ و په بل ځای کی
بستر و کالو ته نشته ضرورت
مونږ ه تا سو ته سمیال دی سبه عزت
دوی شه پوه وه چی داوه ترمو د سفر ده!
شهادت خدای ته ورتله مونږ ته اختر ده
سره کښنا سته په خپلو کی گلان!
اتفاق سره لی جوړ که دا پلان
پو ر فیق لی قومندان آمر تعین که
د غزا د قربانی نیټه لی زین که
چی که لی تیلی زمونږ ستر گی لاسونه
اتفاق سره حمله ده خپل وس کو نه
په جگړه کی شهادت ستر شرافت دے
مخامخ په جنگ کی مرگ لوی شهادت دے

هم غازیان هم شهیدان به یو سر لوری
د ښه غوره ده چې وم ترې په پرې
شی صفا جامې ئې واغوستې خوانانو
ښه خانونه ئې سمبال کړه رفیقانو
غوړول ئې توري گېړي تور زلفان
په رنجو ئې آراسته کړه خپل چشمان
په مسکا سره ئې غوښته رخصتونه
خدای مېنو ته ؓ وسپلې سلامونه
دوي وې موږ که ایمان تېر که در سره یو
هر سنگر کې به روکا ستاسو میله یو
د الله دَ ملاقات هوس خندا وه
په مَلَکوُ منوره قربان گاه وه
جنتوکې د حورانو تماشه وه
اسمانوکې دَ ملکو ننداره وه
ابراهیم خلیل الله کاته دی خواته
اسماعیل راغے ذبیح دی تماشاته
حسنین خپلو بچوته په خندا وه
انتظار د میلمنو زموږ اقا وه
کربلا ستر امتحان د لته تکرار شو
دَ حسین شاگردان بیا په سر ددار شو

د ماښام سره بهر شو له بلالکه
لړ زېږده په درزه هار وه افلاکه

په مېدان کې ئې ترې جوړ کړه قطارونه
غوښت ئې وتړي د دوي سترګې لاسونه

قومندان ئې د تکبر او از او چت که
شور او زوګ شو بس ترشائې مظلومیت که

مخاطر ئې په د ښمن اوکړه حمله
څوک قربان شو چا تر لاسه کړه وسله

درزه هار او غرمبهار وه په محبس کې
سره اورونه په تار وو په جرس کې

ترنیمګئ شپې تول محبس په درزید اوه
په ماتم پاتې ملګري مبتلا وه

پېنځري ورونه کل واړه مهر اوللک وه
کربلا وه په محبس کې سورتا پاک وه

خبر لاړ شو قوه چارزري داړ ته
زړعادر افغله حېران وغرمبهار ته

د تهانګو په د هشکوئ شهېدان کړه
سل نفره ئې تباه دانشمندان کړه

خون خورود غه ګلشن که تول خزان
شهېدان ئې کړه پوهان دانشمندان

سرمایه دَجامعی دانشمندان وی
ارتقاد ولسونو شاه زلمیان وی

خاخواه به کنه واله افغانستان وی
چی واکمن ئی سره لیوان کمونستان وی

خونفره ئی بلاک ته راستا نه کړه
چی جګړه شوله موږه ئی کوز نه کړه

څلور ورځی په بلاک کی صالحین وو
انتظار دَ شهادت ورونه شیرین وو

دوئ هم خپلو کی داوکه مصلحت
چی به مونږ هم بایه وکاندو غیرت

پنځه زره افغانی د ی محور و
یو چاقو پنهان په دا کړله عسکرو

شه عالم د شر میاتو محصل وو
سید اکبر شهید پدوی کی بهادر وو

چاقو واخست سید اکبر له رفیقانو
ځان ئی جوړ مجاهدی ته که یارانو

عبدالله حیث ئی راغی دوئ ته بیا
غوښت ئی یو یو مرگ ته بوزی کاهو یډا

سید اکبر تکبیر گویان حمله پی وکړه
عبدالله بهر ته کښته منډه اوکړه

سید اکبر شاه شاهان وو ور پسی
قومندان باد سگردان وکړی صوری

عمومی وره ته نږدی لی را ایسار که
قومندان خبیث لی سوری سوری خوار او زار کړ

وه اته خاپه لی وواهه چا قو!
نو پده لاندی له دلانه رسیږو

سید اکبر دوست د اکبر وکړه غزا
لوی طاغوت لی رانسکور که برالا

منتقم وو د بی وزلو د جړا
شو فرعون د زمانی لره موسی

دوست د خدای لوړ تو هلته ژرغږ شو روان
د عسکرو لی توپک واخست عیان

چی ماشینګی پیدا کړه را بهر شو
په خلقیانو عسکریانو حمله ور شو!

دوه دری ساعته لی شدیده جګړه وکړه
په رښتیا لی د خلقیانو چاره وکړه

ډیر مردار شو ملحدین پاخه خلقیان
په امان شو مظلومان بی نوایان

شهادت جام لی څښی جانکه سید اکبر
ځکه ځی لاړه جنت ته برابر

په زرګونو بنتي ئې استقبال ته
شوی راکوز په روح ئې ورسېد کمال ته

په هر حال شپاړس نفره شهیدان شول
پخوانی د خدای دوستان واړه تمام شول

خود دوی د قربانۍ په نتیجه کی
ازاد دی شوه ارامی شوخېل خانه کی

همیشه د روازی وازی د کوټو وی
خوشحالی د ګرځېدو او د غسلو وی

په ما بس کی نوی راغی تومندان
تلونزون اخبار ئې راوړلو عیان

په بند پانو نوی راغله زندګی
جمعي لمونځ شو په اختیار شوه بندګی

میاں ګل صاحبزاده قصه بیان کړه
تاریخچه ئې د ظلمونو نمایان کړه

★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·

د داود خان کړو وړو ته لنډه کتنه

داود خان غوښته په مرسته د اوروس
اقتدار راوړي پلاس دغه تپوس
عسکري امور ئې کم کړه له شرکانو
مشاور ئې راوستل له اوروسانو
تمامي زانئې انشاکړ (K.G.B) ستل
منصب دار ئې په تعلیم لاړ شوروي ته
کمونست پالټي ئې راوسته وطن ته
د فساد نبسټ ئې کیښوده میهن ته
مکتبو کې ئې لا دین تحریک شروع کړه
هلکان ئې منحرف بې عقیده کړه.
څو پدې شکل ظاهر له تخته گوزار کړي
پادشاهي ځانته پیدا پدې رموز کړي
هم ئې یاد په تاریخو کې شخصیت شي -
افتخار ئې د قوم په لوړ همت شي
کړي سرکوب هغه چې ده ته دردسر وي
که مسلم دې که هندو وي که کافر وي
په آخر کې بیا په خپلو همزمانو
خیسته واچوي پدې کمونستانو
ځان په داک او اقتدار کې یک تنها کړي
د جمال عبدالناصر مشي روا کړي
سلطنت د جمهوریت په نامه جوړ کړي
آزادي د بیان تل خفه نسکور کړي

هم بانی د دیموکراسی نظام مشهور شی
هم بانی د ترقی و ورد قبول شی

هم په اصل کی تولواک دی په وطن کی
هم نصیب تو له نافه کری په ختن کی

په همدی مشی کامیاب شو په ظاهر
په نصیب ئی شو کل واره مظاهر

په کومک داور وسی ئی کړه نسکوره
پادشاهی په ظاهر شاه د تړانګ په زوره

کودتا ئی خپل د تره زوی باندی وکړه
تار په تار ئی پادشاهی د خپل تربره کړه

داور وس په خوا کابزه کمونستان
نهالان وو د داوُد د باغستان

د مثال چه د ول کو مرچی دی جریان کی
شو هلاک په دغه شیه په دی پلان کی

مشهور کمونستی حبیب الله وو
د زرمت ولسوالی د کوزی خوا وو

کابینه کی د داوُد چی وزیران وو
یکایک باخه مشهور منحرفان وو

فیض محمد، قادر، داتول کمونستان وو
اکثر ئی بیا والیان ولسوالان وو

داود خان وکړه شروع د تکولو
چی په څوک په کوم مطلب د بیژندلو

مسلمان قوت چی چیری منظم وو
په سرکوب ئی حکومت په هڅه دم وو

مسلمان ځوانان ئې مړه کړل په وهلو
څه ئې تېښتي ته مجبور کړل په شړلو

په وهلو کې شهيد حبيب الرحمن شو
ده پېښاني په سلګونو شهيدان شو

مکتبونه کالجونه شول تړي پاته
کورو اوړاو ژندګي په ژوند ميرانه

څه کسان ئې پاکستان ته مهاجر شول
څه کسان ئې محبسو نوکې راګير شول

عام ملت څخه بيا پټ دا حقيقت وو.
د داود پښتوانه په صداقت وو

دې ځوانانو مجبوراً وکړ و قيام
مګر پاته ځای په ځای شولو ناکام

په لغمان او په پنجشير ئې حمله وکړه
ځای په ځای ئې د قيام لغر مجبوره کړه

حقيقت دا وو شول پاته پلانونکي
ډير کسان شول د داود په ځيل خالونکي

دامين خون آشام چې اقتدار شو.
ډير ځوانان دانشمندان په سر دار شو

عسکري صاحب منصب کلان سالان
جنرالان ډګروالان او تورنان

مسلمان وو خو عاشق په ظاهر شاه وو
وفادار د ځيل بابا په هره خواه وو

داود خان له دوئ نه هم سترګه کيدله
عسکري قوه ئې هم وربړ ځله

جنرالان ئې څه بندیان خانه نشین کړه
څو ظابط ئې منصب دار بالا نشین کړه
عسکري ته ئې شامل دوا زده پاسان کړه
مقتدر ئې څه فوجي کمو نستان کړه

په موهم پوستو کې راغله ګډ بید ینه .
شول پیا دوري تحریکات د دوي لادینه

منصبدار مسلمانان هم لا شعور وو
سیاست نه بې بهري هسې مغرور وو

داسې سور سیلاب روان په وطن وو
دوي بې غمه هر سړی په ځان مین وو

ده ملي دفاع برعکس په حقیقت کړې
جوړ توې تند ر د اسمان شو په ملت کې

مقابل کې به د هر بد لون خاموش وو
هر بد لون کې به بیا دوی ځانه بدوش وو

هرا کا فو ته به و لاړ لاس په سلام وو .
تسلیم شوې به هر وقت په هر میدان وو

خو چې کله کمو نست د رژیم قائم شو
هر خوا په مسلمانو باندې غم شو

عسکري مسلمانان خوب نه بیدار شول
په زرګونو شهیدان په سر دوار شول

زیات ئې اوس هم په ملحد رژیم کې پاتې
مجاهد له لا سه هر چرې خوري ماتې

مساوات چې د و مایل د غرب په خوا
د دا دي د لا سه شول تباه تباه

میوند وال ئې قبل یا نه که په مجلس کې
ډیر کسان ئې زولانه کړه په هوس کې

ډیر یا خو سرمایه دارئ تار په تار کړه
ډیر ځواکونه ئې خراب او تار و مار کړه

په ګمان ئې لوړ له هر ای خوا امان شو.
په قدرت کې یک تنها یاتې په ځان شو

لوړ وګرځید په خپلو ړنیقانو
په تخریب د خلقه کیا لوی پرچمیانو

اسلامي ملکو ته لاړه په سفر
مدینې منورې ته شو حاضر

په طواف د بیت الله شو بهره ور
خطې مشی ئې بیا کړه تجدید نظر

له سفره دوباره وطن ته راغی
لوی ټکر ورسره میهن ته راغی

اوردسان شول بې باوره په داود
هک پک پاته وو حیران مات او مبهوت

ډیر مغرور وو پدې کار کې داود خان
چه زه هیڅ نشي کوي درس بچیان

حال ده داسي کوم ماحول د داود خان ؤو
پیدا ای شوې پکښې ډیر کمونستان وو

داود خان امتحاناً وکړو اقدام
میر اکبر خیبر ئې راوست په دام

میر اکبر خیبر چې د پرچم مشر رهبر وو
ترور شوې پټ پنهان لوی ځناور وو

هر ځای په واویلا خلق او پرچم شو
د داود په دښمنۍ کې هغه دم شو

حکومت کړه اجتماع منع اعلان
خو حجت کاندې تر لاسه داود خان

مگر دوی په میر اکبر سره راټول شول
خلق پرچم ئې په مرداره سره جوړ شول

په صباؤ داود کړل گرفتار
مشران ئې هم واړه په شمار

ترکي ببرک حفیظ ئې په قرغه کې
کېښنول واړه په ځانته جیل خانه کې

او ورسان شول وارخطا دستور ئې ورکړ
جیل بچیان ئې کودتا ته برابر کړه.

په اوم د ثور شوه کودېتا
هري خوا نه په داود جوړه غوغا

عسکري فرقو کې هر چیرې کامیاب شول
ټانک او توپ واړه د دوی تحت حساب شول

خصوصاً قوهٔ هوائي زړې دار
د خلقیانو په لاس ورغله سهار

ارگ په هوائي ډاروان دغه قوت کړه.
وزیران ئې گرفتار ټول په غفلت کړه

د داود دارگ د ننه پټ خلقیان وو
پټ پنهان د شوروي یانو پلویان وو

ارگ له لورې ټینگار وشو لوبه کلکه
شوروشیان ئې تار او مار کړل لو هک پکه

په حیله قادر ترلاسه کړه احکام
داوت خان پدی سبب شو ناکام

هوائی قوت ترلاسه کړو قادر
سور تنور شو په بمو کوهنادر

ارتباط له هری خوا په داوت بند شو
تری تم چیره خواره د دی کمند شو

سری لمبی وی په داوت جوړ و محشر
هری خوائی ماشومان په منډ و سر

څوک په وینو کی لاهو شو او پریادکړی
نشته څوک په دغه ورځ چی خواران یادکړی

لار د تیښتی نشته کومی خوا ته لار شی
غلامان نشته چی نن د دوی پکار شی

تریخ حلقونه وارختا تندی اخستی
مور دخپل جګر ګوشه وحینی تښتی

د دنیا دغه وفا دغه بقا ده
زره ترل پدی غداره نار واده

راشه بن لدی قصی واخله عبرت
داووپای دجاه جلال او د قدرت

پیغلی لور د داوت خان وی بابا جانه
تسلیم شه لوی او واړه شو پریشانه

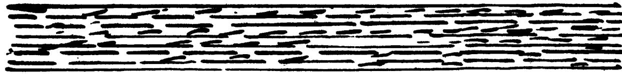
داوت خان په یوه ضربه سوری سوری کړه
په تینګاد کی ئی حساب وروستی سلګی کړه

اخر و واړه خلقیانو دلکشا کړے
دافغان ملت لاهو شو په بلاکی

حکومت ړاوړه پلاس دغو غدارو
خلق پرچم سړي خواره مرتد خونخوارو

میاګل صاحبزاده بس ده بیکنه
لږ ارام راحت په ځان کړه بیږه وینه

د حرا غار د مینې دلدار



سخت پرېشان وه د دوه کونو سردار
له کړو وړو د مشرکانو ناقرار

هر یې خواته به چې ته هسې تورتم وه
جهالت وه ظلم زور وه دارمدار

په سوچونو او په فکر کې لاهو وه
که پیدا کړي سمه لار د خپل بادار

که دا خلق شي ازاد له غلامۍ نه
د بتانو عبادت شي تار او مار

د انسان د پاره نوی جهان جوړ شي
را پیدا کړي د توحید سمسور گلزار

شرافت وي کرامت وي عشق او مینه
شي د ظلم په ځای عدل برقرار

کوچنی والی څخه داسوچ ورسره وه
نی طاغوت ته ورکاوه څه اعتبار

نه پر لاړه د دې قوم ورته هیڅکله
نه ئې جهل خوشاوه د علم شار

نه ئې لهوه او لعب سره څه کار وه
نه دې د داسې رواجو وه طرفدار

ځانی خود ته به خماره بی سهبا نه
فکر سوچ به وه د رب پرورد ګار

خو بیا هم دلدار د یار وه ارخاصات وه
تول عالم به ئې طابع وه مددګار!

معجزې نه وې اعجاز وه حیرانی وه
کړه او وړه ئې ناست ولاړه او کردار

د محبوب الله کوشې ورک وه په کوشت کې
بس ګوشه به ئې کته څپله او غار

د حرا غار وه او چت جبل نور کې
د ه به هلته تفکر کاوه سودار

پر شپو ورځو به هملته او سیده
یا پر میاشتو به پټ راز وه پټ اسرار

وچه دشته وه صحراوه او چت غروه
بس هیبت حکم فرماوه هو حنمار!

خاموشي وه هو سکوت وه کلي نه وه
نه به دې خواته هيڅ چا درلوده کار

هو شپه توره تياره وه د شپې زړه وه
پاک الله ورته راولېږه پاس دار

جبرائيل په سپين لباس کې راغی غار ته
نا اشنا غونډې اشنا له گرگار

محمدې مجتبیٰ حيران شو ورته
په دې غره کې داسې څوک او داسې کار

جبرائيل وائي (اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ)
مصطفیٰ وائي زه لوستی نه يم يار

جبرائيل په غېږ کې ونيوه دلدار شو
درې کرته ئې په تاو ورکه پشار

په درېيم ځل ورته وائي جبرائيل
چې (اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ) نلمدار

ټول وجود د مصطفیٰ بل رنگ صفا شو
پاس تر عرشه ئې روښانه شول انوار

دا اُمّي نبي هو دم د علم ښار شو
يار د يار وه بيا د يار شوه عجيب يار

دا آيت چې مصطفیٰ ولوسته بېځنې له
جبرائيل ځېنې رخصت شو گل عذار

تنها پاته شو حیران وه نا زولی
چې داڅه وه او په څه وشو دا کار
وائی ځانته ایا شولی پیغمبر!
که داخوب وه داچې تېر شو پدې غار
په سوچو سوچو بهر شو لدې غاره
مخ په زوړ شو راکوزېږي گل دپار
ناڅاپي ئی اوازواورېده له وراپه
وائی (وا محمدا) په کړنگه هار
سترگی اړه وی هماغه سپین بشروه
چې په غار کی ئی لیده لای وه دلدار
پورته گوري جبرائیل وینی په سترگو
لوي خوابل خوالېده شی هغه کار
وائی زه یم جبرائیلؑ ته محمدﷺ ئی
داخری زمانی نبی نامدار!
میاگل صاحبزاده له خدایه غواړي
رب د کړي له شفاعته برخوردار

٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭

دمسلمان بچی یم

تا انگونیپام توپ وگنشیپ بر پہ ما خہ وکړی نن
زه ما تی نه لرم غداره د ایمان بچی یم

ما تړونیل دحق پہ لوری ستر بړې ده رښتیا
ستا د اورونه می پارنشته د افغان بچی یم

پہ غوږ مبار او درزه هار دبطرپو باندې دی لاغوې شوم
تندر توپان یم ستا پہ کور د مسلمان بچی یم!

نن بر تړی ته سری خوره جوسه وشیم ستا
د اسمعیل زبیح الله دخالدځوان بچی یم

ما ته پلرونو لا پخوا ژوند د عقبی شود لی
زه سراسر مرگ ته پیدا یم د زندان بچی یم

ما ته ژوندون دخدای رضا ته وصله ده تښها
مال او اولاد نه تیرېدونکی پهلوان بچی یم

راشه لږ وگوره تا ته څخ زما د نیکو پلرو
چی ئی انگریز که رانسکور د اکبرخان بچی یم

ما ته هندوانو کافرانو له پخوا سر ایښی
زه د محمود بُت شکن غوندی اسان بچی یم

ته لوې طاغوت وې هیڅ ولس دې څخه نه لېدله
څنګه مې سپک کړې ماتې دا پې هسې شان بچې یم

نن چې په خوب کې ګرباچوف افغانستان ووینی
پسه مخې په لوزې له پالنګه دافغان بچې یم

نن [illegible] دې په غیرګود ملل پښې نیولې دې بیا
په مندو سره تې رانه ځي هغه طوفان بچې یم

کله به هیرکم ستا ظلمونه په قزاقو باندې
درته به واخلم انتقام څه مسلمان بچې یم

تا ثمرقند ازبکستان کې چې ظلمونه کړې
اوس راته تینګ شه سره روسه با ایمان بچې یم

صاحب زاده رښتیا دې ووې نن ئې طلسم مات شو
هر مجاهد ویاړي او وائې قهرمان بچې یم

★★★★★★★★★★★★★★

طائف ته د رسول ص سفر

چې مبعوث شو پیغمبر اخر زمان
منور شو نور تیاره وار ا جهان

جهالت وه د بتانو عبادت وه
مظلومان بې لوزایان په سخت ذِقت وه

په بیت الله د رب کې څو درېرې بتان وه
ضلالت خلق تورتم کې لالهان وه

په اول کې چې مبعوث (ص) شو پیغمبر
د مشرک دلاسه وه په ذقت سر

پټ په کور کې به دعوت وه د نبي
دشمني وه ورسره د هر سړي

چې به پوه شول شو کښې په کوم کس باندې
چې ته پټ د مسلمانو خدمت کاندې

ټول کفار به د دې کس وه دښمنان
دِ وژلو به ئې تړ - کاوه عیان

محمدی مجتبیؐ سخت پریشان شو
پہ اُمید د پناه غوښتلو را روان شو
پہ طائف کی بیا ہو قوم بنی سقیف وه
خو ټول توری گمراهان دغه کثیف وه
د طائف پہ لور روان خیرالبشر شو
یو غلام ئی پہ خدمت کی بختور شو
دوه نفره له مکی نه شول روان
د طائف پہ لوری تله پټ او پنهان
نازنین بشر روان وه پہ سفر
پہ پښو ئی طی کول دشته او غر
د پښو دری شپی دری ورځی سخت منزل دی
اوس خولی سرک جوړ شوی دموټر دی
دنگ اوچت غرونه پیچومی دی پہ لار ه
بی اوبو لمر سوزنکی ده دلد اره
دغه ستړی ستو نځی تیری مصطفیؐ کړی
دغه لوږی تندی تیری مجتبیؐ کړی
دی سره چی دخدای دوست لوړ الهاده
خدای دده پہ روی پیدا دغه دنیاده
که ده هرڅه غوښتی وی له خپله خدایه
هرهرشی بیا ورکول خالق له وړایه

خو داواړه سختی ستونځې پوحکمت دي
دامت د پاره دا ستونځه سنت دي

دا جهاد د دین د پاره مشقت دي
او مؤمن ته دا جهاد ستر عظمت دي

راشه زده کړه سر بائیلل له خپل آقانه
عاشقي په اورسوزل له مصطفی[۳] نه

د پتنګ د سوه زده او اسرار جانانه
سر ښندل په معشوقه له مجتبی[۴] نه

لاړه ورسیده طائف ته زمونږ آقا
د غه قوم ئې رضائی باله ماما

چې خبر شول فرعونان په مصطفی[۱][۲]
دوی کې جوړه کړه ابلیس لوېه غوغا

دا به مونږ نه ضعیفان ټول مسلمان کړي
رانه بیل به نوکران او غلامان کړي

مونږ به هو د بل د ښمن شو په خپل منځ کې
که پناه ورکړو۔ مونږ ا۔ ده ته خپل منځ کې

مونږ به خپلو کې د ښمن شو سره واړه
که پناه ورکړو یا شو سره هم غاړه

بل به ټول قریش زمونږ شي د ښمنان
رانه پاتې به مکه کې شي بتان

لو دې کس ته پناه نه شو ورکولای
نو بې دلته په طائفے شوې شودلای

دې قوموکې پو قومي غیرت وه پاتے
چې په سیمه به بې ځان بالله میراته

چې به چا سیمه پناه پوره امان
نه وېده به پدې کس واړه له ځان

دلته ټول شوه د طاغوت په غېږ روان
بې غیرته شول بې سیمې کافران

ټولو وې محمدی مصطفی ﷺ ته
چې موږ نه د رکوو سیمه څه بل خواته

ته په سحر موږ نه بیائي ضعیفان
غلامان بولي زموږ پرشان انسان

نور چې دلته په طائفے کې نه شي پاته
زه به ورځم چې نزدې نه شي هیڅ پاته

گوره موږ بدی دادې کړو در میراته
ماشومان او غلامان به دې شي پاته

تماشه کوله پاکے غنی اکبر!
په ثناء وه اُولی العَزمَه پیغمبر ﷺ

پاک الله د خپل استاذ ې تماشا کړه
خو رسول ورسره سر باندې سودا کړه

په تنها وجود لې عزم وه دنیاته
چې جهان واړه راوه بولي رښتیاته
انقلاب راوَلی توره شپه صبا کړي
په عالي غوره بدلون دنیا رڼا کړي
د ظلمونو په ځای راولی انصاف
د مشرک ځخه جهان کړی واړه صاف
خپل امت ته دَ غیرت قدم وریاد کړي
درس د مینې په سرلوبه وریاد کړي
ورته وښئ د عشق الف او باء
نا اشنا غونډې خمار بېله صَهُبا
بېل رتم مستانه لوبه او غور زنګ
له پښو لاندې کول دهر ګړنګ
نوې رنګ نوې ګلونه بېل ګلشن
مالیاری د ګل ګلاب او نسترن
په هر حال د خدای رسول شولو ځواب
په تخریب د مصطفیٰ کې شول کلاب
ماشومان وحشي ځوانان لې کړه تحریک
په آزار د مصطفیٰ کې شول شریک
مصطفیٰ بېرته مکې ته چې روان شو
لوېه لاړو کې راتول ورته وحشیان شو

هر طرف ته لې وېشته څناورا نو
هرې خوا ته ئې واهه دی شرمخا نو
له هر لورې نه د کاڼو باران جوړ شو
شوا خون شو په کلکو فغان جوړ شو
وېره جوړ وه آسمانونه چوېدل
زلــزله وه اوچتا غرونه لرزېدل
د افق لمن سری وې سور انګار وه
په هوا کې د مرغانو کړنګهار وه
په ارواحو د نبیانو جوړ ماتم وه
هلته جوړه واوېلا په آدم غم وه!
امتحان وه د الله لخوا جوړ شوی
د محبوب ئې لوړ همت وه پار پېدلی
په هر حال وحشي کافر وو ېشت په کانو
کړنګهار وه په آسمان کې چرل ځانو
مبارک وجود ئې تول رنګ شو په وینو
تول وجود ئې شو زخمي هر ځای ئې ښېن وه
دی وحشیانو به له هرې خوا شکنځل
هری خوا به خوږې نمېپېدل
د هر ضعیف به شو نبي خیرالبشر
نو به کښېناسته په ځمکه بختور

ډېر بې سپکه به شو وینې به ترې تللې
په قدم کې بې پښې ورېږدې دلې!
دوه وحشیانو به وزرو کې راوچت کړ
مصطفیٰ خیرالبشر بې په زحمت کړ
په تکرار ئې لې وښتے او غپېډل به
ماشومان او غلامان وه لوبېدل به
نه ئې رحم نه شرف وه نه انسان وه
مشرکېن یو خنځیران څناوران وه
نه ئې دمې ته پرېښودې سرور
نه څوک وه چې سپي ئې منع وې بهر
یک تنها ترې نه چاپېر سره خواره وه
سره لېوان وه څناور ادم خواره وه
په پښو کې ئې چېنې دې وېښو نور وه
خو تېږېدې او بارېدې وطن پې سوره
څو چې ورسېد دېوال ته د یو باغ
له دېواله ورد ننه شو چراغ
سوی زړه د لوې ونې لاندې کښناست
په سرو وېښو لمبېد لې سترې کښناست
دغه باغ د عتبه او د شیبه وه
چې نبی خیرالبشر پکې میلمه وه

د کفارو له آزاره دلته خلاص شوا
امتحان کی دَ خالق سره ځالی پاس شو
د خالق سره ئی جوړه مرکه کړه
فرشتو د اسمانو ئی تماشه کړه
مصطفیٰ له خپله ځان کړه پوښتنه
دَ خپل ځان سره په سوچ کی وه مېنه
ویلی خدایه تا په ستړګو تماشه کړه
ماخو دې خلکو ته خبر غوښتو پېښه کړه
ماخو دا خلق له اوره بچ کړل
سړی توب ښکلی اسلام تسې بلل
مګر دوی ما سره داسی رویه اوکړه
په لحظه لحظه می تا تماشه اوکړه
ماخو ستا د دین د پاره قدم کښېښود
هر قدم نه می دوښو نشان پرې ښود
چې داواره ستا له قهره ځخه نه وی
زما مرګ به ستا په لارکا په لېمه وی
که دِ ستا د رضایت سبب شی دا
نو زحمت نده پرې وباره هویدا
چې د باغ ښښتن دې ولیده له ورایه
رنګ په وینو مسافر داسی بې ځایه

نو غلام ته ئې انګور ورکړه پلاس کې
او راوي لېږه بنې ته په اخلاص کې

نو شفیع المذنبین ته ئې کړه وړاندې
دې غلام په شه روېه په ادب باندې

بِسْمِ اللّٰه الرَّحِیْم ووې مصطفیٰ ؐ
حق حیران شو خوراه کو ته کې غلام بیا

وې دا څه الفاظ دې ووې بختوره
دا ته څوک ئې بلکل نور ئې عالي غوره

ما تراوسه داسې کس نه دې لېدلاي
نه مې داسې خوږ اواز بیا اورېدلې

مصطفیٰ ؐ وې محمد دَ خداې رسول یم
د دې خلکو څخه سخت نن په ضرور یم

غلام ووې صَدَّقْتَ دَ خداې رسول ئې
ما منلې په لیمو ئې ما قبول ئې

ما ته وښیه ستا لاره بختوره
چې زه هم ستا سو په دین شم منوره

وې په هر وخت کې بولہ خپل الله
په خوله وایه لَاۤ اِلٰـهَ اِلَّا اللّٰه!

ځای په ځای ئې ایمان راوړه مسلمان شو
مګر باغ والا په قهر پوچ ګویان شو

وی ښښتیا چی غلامان تحریکوی نه
ضعیفان له اسارته خلاصوې ته

سم دلاسه مولا باغ څخه بهرشه
پاڅي بیا پیداسی سختو باندې سرشه

محمدی مجتبی ^ع^ وخت پریشان
دمکی ادم حوزو ته شو روان

پرسر وریځه سایه بان وه پرده باندې
مبارک بشر پیاده روان وه لاندې

چی راورسیدلا دې قرن سَعُلَبُ ته
هیڅ ئی فکرلوه څانته شکوکب ته

راپه خود شو چی پاس گوری جبرائیل ^ع^ دی
ورسره دغرو ملکه قال اُفُ قبیل دې

جبرائیل وې السلام علیک یاره
خدایې پر تا باندې سلام وائی دلداره

وائی ماستا قربانی کړه له قبوله
ستاسري وینې لوخ څینگرلی کړه منظوره

راستین لی ئی ده تاته گل عذاره
فرشته دغرو ونو ده تصرف داره

ته چی هر امر کوې هغه به کیږې
طائفان به ستا په امر تباه کیږی

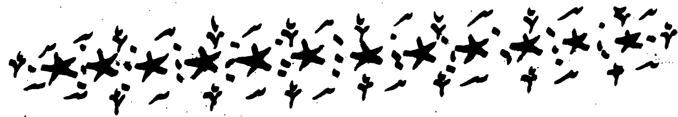
کہ دې زړه وی اوچت غوبر پی نسکورکړي
سمدلاسه بہ پرې جوړ شواخوناورکړي

مگر شاه اسبیاء وییل جاهلان دي
خبر سم برشی ناپوهـ غافلان دي

اَللّٰهُمَّ اِهْدِیْ قَوْمِیْ یاقهّاره
اِنَّهُمْ لَایَعْلَمُوْنَ - پروردگاره

زما خاونده میاګل لاښه بینا کړی
په نصیب لی شفاعت مصطفیٰ کړی

زما خالقه تالہ عفوه خاننه غواړم
ستا په درکی به په چیغوچیغوجاړم



نصیحت

راشه پرېږده ګوره ته د نفس هوا
مکوه ځان سره تور ه نارو ا
ته کولای شی چه ځان ته څه پیدا کړی
خدائ درکړائ شه صورت سترګی بینا
لاس پښی سنکلی قامت الله درکړای
سالم زړه سالم وجود جوهر صفا
عقل فکر نیه حواس الله درکړی
نعمتونه دی درکړې بې بها
ان تعدو نعمت الله لا تحصوها
خوری چیکی دخدای روزی صیابیګا۔
په خدمت کی دا ابلیس همیش لګیائ
کبیری ګناه ته نه والئ ګناه
مخ دی تور شه لاړی تورمخ له دنیانه
مرګ دی هیر ده د دنیا په حب لګیا

شپه او ورځ لې په تحصیل د مال د دولت کې
ګواکې موږ هیڅ کله نه شته ستا ځوا

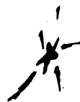
ګوره دا دنیا غداره بې وفا ده
خالي لاس ورځو ده دومي شنا ګوا

ستا نصیب به یو کمن دې یا به نه دی
مه بایله شوین ایما په اقرباء

دېر ځوانان شوتري تمریه سین لاهوشو
چې همیش به ئې چکر دو په فضاء

ډیرو غو ښې شوې نصیب د ځنا ورو
سترګې دخوړې مرغانو د هوا۔

میا ګله بس ده دو مره نصیحت
ځان دو ژغوره له نفسه له هوا۔



ستا په قتل به کړمه بختور

ترهغو به زما تنده د دښمن سپړوی ۔
څو زنبیل کې مې سرچې نه شي صفر

ترهغو به په دښمن تندر غرمبیګم
څو غلبیل مې په بمو نو شي تټر

ترهغو به دړ پسې یمه ناکاره
څو مې دړیت په سرو ګولیو شي ځګر

څو دې لاش په سپیو ونه خورم نمداره
بیا مې مه بوله د خېل نیکه پسر

څو مې ګوټې د تن وینه په رګو کې
ستا په قتل به ځان کړمه بختور

څو مې سا د مه چلیږي لاس پښو کې
جوړ تو یان به ستا په کو دیم برابر

څو مې ژ شي خولې ته دمه په سلګو کې
ژ سره به وي تو یک الله اکبر

چې د سره استعمار جوړې شاړې نکړم
سر مې بیل کړي مسلمانو په خنجر ۔

د مؤمن افغان بچې به نه یم ګوره
چې په سرو خرسالو جوړ نکړم محشر

ترهغو به دا ولاد د یدن ونکړم
چې پرې نکړم پرچمې زندیق نه سر

نو مې مه بولې چې سور تنور جوړ نکړم
په خلقیانو باندې کور سمه اوغر

چې له روس نه دی ناموس باندی اخستی
د رننه اور به کړم روبلونه او سره زر

دا مې عهد او سوگند دی بې ناموسه
کومیلن نه به د ې تیوکم برابر

چې بر منلی دی نکړم تورانه سره غداره
بیا مه بوله د غرو لنو قلندر

تا په ځاله دزمرو گونی وهلی
اوس به وگورې خپل زور او خپل هنر

سره د جاله ن دې وار د یرزید و ده
در پخوا شوه د عیسٰی مسیح لښکر۔

میاگل صاحبزاده د ۀ دغ للاره
ځو چې ده ئی غواړی پاک غنی اکبر



د انګلیس او ابلیس مشترک نیالګی

غلام احمد قادیانی



په ړښتیا چی اسلام کفر ته خطر دہ
هر فرعون ته ئی کلیم ور مقرر دہ

هر ظالم لره جو ړ سوک دندان شکن دی
استعمار لره پیغام اتم شکن دی!

نمرود پالو ته جو ړ تند ر د اسمان دہ
لوی ګر ګ ده لوی تدبیر ه لوی پلان دہ

دا ایمان ده ړښتیا شان ده لوی وقار دہ
په دا ریښو د انسان د زړه قرار دہ

دلته عدل او انصاف او شرافت شته
د انسان د پاره لوی عالی همت شته

دلته حق شته کرامت شته او ادب
ارامی شته سوکالی شته او نصب

خو غورزنګ ده بس طوفان ده پر غدارو
ربنتیا تندر د اسمان ده پر خون خوارو

په هر ځای سري خوارۀ ځیني په تنګ وي
په تنګ څه چي سر خنجر سره په جنګ وي

استعمار لره هم لوي دښمن اسلام دی
شپه او ورځ ئي د تخریب ورسره پام دی

استعمار د ایمان والو نه تباه شو
هر مؤمن ګوري غدارو ته موسیٰ شو

استعمار په ګروهونو پسي شیندي
د تخریب د پاره ځلی غالي تیندي

د اسلام په دښمن کی تول هنود دي
اسرائیل دي که انګریز او که یهود دي

کمونست که سوسیالست دي که فاشیست دي
کپیتال که شوشلست که نیشنلست دي

مطلب دا چي کفر واره یو ملت شو
د اسلام مقابلي ته جوړ دولت شو

انګلیسي استعمار ځکه هندوستان کی
رنګ په رنګ ځامن پیدا کړه خپل پلان کی

په اشکالو لباسو نو شول راپورته
چم په چم غله د اسلام راغله زموږ کورته

ځکه هغه وخت انګلیس سخت خوار او زار وه
د اسلام د لاسه هم چیرته مردار وه

ټول هندوان ئې غلامۍ ته تابعدار وه
خو مسلم ځواګونه هر چیرته په دار وه

د جهاد په نامه ځاي ځاي مبتلا وه
هر هر ځاي نا خود اګاه انګریز تباه وه

سرحدونه سره اورونه وه دښمن ته
ځاي په ځاي تندر طوپان ورځي يمن ته

نو مجبور وه ابلیسان ئې راپیدا کړه
جاهلان اسلام ناپوهه ئې تباه کړه

یو ابلیس د انګریز ځوي غلام احمد وه
د پیسې بچې دجال غل د احمد وه

د قادیان د کلي برډګردان پور وه
هندوستان کې د پنجاب سره تنور وه

د انګریز یو ملازم وه دده پلار
دې منشي په یو دفتر کې وه غدار

د انګلیس او د ابلیس رښتیا تلمیذ وه
د مکرونو نیرنګونو ځلي ځیز وه

په هغې مطلب روزلي وه غدار و
دا ډاکو پوره خبر وه لدې لارو

عربی علوم ئی لوستی وه څو کالـه
ځان ئی شیخ بر سېساجو ړ وه دجالـه

څه شهرت ئی چی پیدا که مدعی شو
وی ملهم یم من الله ملحد باغی شو

ماته خدای له خوا الـهام کیږي ولی یم
اولیاء څه وی زه پورته مدعی یم

لوی خوا له د انګلیس وه دولتونه
بلی خوا له د ابلیس وه نیرنګونه

ښکاره پټ فوج اودولت د ه سره یاروه
خالخا به ئی بدخواهلته په دار وه

په پیسو په دولتونو ئی جذبات کړه
په فحشا په نیرنګونو ئی تخریبات کړه

شا او خوا به د اغوا ری پری راټول وه
هر یو ه هسی ګرداب ځینی تول وه

عجیبه چاغه مردار ه وه او سپیان وه
ګرمه دا رئی خنځیران اوشرمخان وه

چی لږ څه نفر پیدا شو شو ګویا نه
وی عیسیٰ یمه راغلی له اسمانه

معجزه ژوندی کول ندي ورنل دي
پټ ترور دانګلسانو خشول دي

تر پېښو اوسرو پر چوشه اعجاز نه شته
د غوښتنو گویېگنو مجاز نه شته
په پېر ځوانان د دې دجال پسې تباه شو
په پېر پوهان هر ځای په سختو مبتلا شو

حکومت د طاغوتیانو وه سور اور وه
دا دجال د انگلسانو نیال د کور وه
په اخر کې ئې دعوه وکړه انگریز
وې زه مثل د احمد یم دې رنگ ریز

وې مودل اودوهم مثل محمد یم
نواقص پوره کونکې د احمد یم
په سل ځله مې توبه پروردگاره
العیاذ معاذ الله له داسې کاره

بس لیکل تالیفول د کتابو وه
د انگریز تول لیک والان پر نوشتو وه
نوم د ده وه راوتل په کتابو نه
جوړېدل سبالېدل ورته ځینو نه

دې احمق به ځینې داسې نوشتې وې
څه ملنډې وې نخرې وې تماشې وې
کله لیکې زه له خدای نه شوم پیدا
کله لیکې زه دوهم یم مصطفی

څه لیکلي ئې اوچتي په سوېه دي
څه ملنډې او ټکالي مسخره دي
بس انګرېزو وه لیکوالان وه قسم قسم
د دې سپي په نام ئې وه اېښه هر قسم

چې راټول شول پې سرکوزي چاپېړ د سا ن
نو ئې ووې چې منسوخ دي ټول ادیان
ځکه دا نن پیدا کړي ذرائع دي
منسوخې شوي ځکه مخکې شرائع دي

نو دعوه وکړه کذاب د نبوت
مسلمان به ئې کافر بلل آفت
انبیاؤ ته ئې کړلو نسبتونه
په قرآن باندې ئې کړلو تعرضونه

قادیاني نه وه لا واره لوې زندیق شو
د انګرېز په نېرنګونو ئې عمیق شو
تو لعنت دې وي په دې کافر کذاب
اوس به پروت وي اسپلېن په عذاب

برطانیه ټوله لګیا وه په لیکلو
ده د پاره ده په نام په نشرولو
یو کتاب ئې براهین احمدیه دي
خرافات فوچ او پرګندې قادیانه دي

بل کتاب ئې بیا انجام آتهم بولي
کفریات دي سراسر دده له لوري

دې لیکنو کې ئې دا ګنګي شپند لي
نمرود دې دفرعون دعوې ئې کړې

ځان ئې دالله پیغمبر بللی ګرانه
او د وحي مدعي شوی له ځانه

دې اخبیث ویلي مانه وحیه راغله
لدې پسه جهاد نشته نهیه راغله

په اوله وحیه بند شولو جهاد
چې باداره ئې په جهاد نه شي برباد

دانګریز غاړه همدا وه چې امان شي
له جهاده په امان په دغه شان شي

یوه ورځ چرچل واکمن د استعمار
برطانیه کې کانفرانس کې وې غدار

انګلیسانو ته خطاب کوي او وائي
اشاره باندې قرآن او کعبه ستائي

څو پدې باندې عمل د مسلمان وي
نو انګریز دې لدې خلکو روګردان وي

او که غواړې استعمار د مسلمانو
دوې لدې دوه کړې لرې انګریزانو

که مولوي کړه دا خلک له قرانه
یا مو پاته کړه څه لږي له ایمانه
یا په عیش او په فحشا مو مبتلا کړه
په پیسو او په وعدو مو ترې جدا کړه
یا په دوي کی مو نفاق که را پیدا
بیا کامیاب یاستی پدوي کی بیرالا
ماره وي ئی با روی ئی ستلسواک ده
بی ایمانه مسلمانه حسی مسواک ده
تش کدو وي بی غیرته بی جرئته!
تل به پروت وي خوري به هر چیرې لغته
قادیانی ئی دهمدې دپاره یار که
له تش چوړې نه ئی لوی فرعون تیار که
میاګل صاحب زاده غواړي مولا!
ته را ویښ کړې مسلمان یو واري بیا

*.

قادیانی خنځیر به وي چی ما لیکلی
په زرو کتابو نه ئی چاپ کړي
دی ملعون به وي چی راغله په ماو حیه
په اول ځل شو جهاد منع او نهیه
نور حرام ده او منسوخ ده دا جهاد
دا انګلیس سره جګړه ده بس الحاد

مجاهد به نۀ کافر بالله بې دینه
یا به وي مباح الدم ورته لعینه
ده وي ماید منسوخیت باندې لیکلي
کتابونه الماري مې ډکې کړې
بس کذاب وه لعنتي هر څه بې وئیلي
د انګریز غوندې باد ار وه خود بې وئیلي
د انګریز لېوګوډاګي وه پې ولاړه
نه په پرو تو شرمېده نه په ولاړه
دې انګریز به مجاهد بلل اشرار
بد او رد به نۀ وئیل دغه کفار!
وې به نۀ قرآن ملانو تحریف کړې
هغه اصله نخسې خلکو ورک کړې
په اوله کې زه وم یکې پادشوې
زه نبي او پیغمبر وم بلل شوې
محمدې مجتبی نه وه خاتم
هغه نشته دو به کړې ترې اتم
داسې ستر کافر لفرو ده وه سر پرې کړي
د انګلیس خورې سپې وه سر ورکړې
لوبه خدا به په نصوحې دې توبه وي
دهو اغونبتونکي داسې شرمنده وي

دابلیس د غه روان تحریک چلیږی
دد نیا کلاب اوس هم پې غلطیږی

دا د سړی اوردې گوره غلط نشی
مسلمانه نور و بیده د غفلت نه شی

لا نتر اوسه نې اوچت کار او کتار دې
په سنکاره په هر هر ځای کې سرکار دې

..وستان کې ئې مرکزده نشریات دې
..پیرونکی شیطانان دی کفریات دې

یو اخبار ئې الفرقان په نام خپریګی
بو الفضل بو البدر بدل کیګی

دیهود سرمائی له دوې سره دې
هر قادیان د خر د حال غوندې پوره دې

پاکستان کې هم پاخه سرمایه دار دې
دیر دې شاته هم هاغه سی ښدار دې

په هر حال دالوې دجال هم لاره خوارشو
په تنتې کې په متیازو کې مردارشو

بس بوخور وړمې عیشونه مالدار وه
دا سنگرېز په غلامی کې ښه سردار وه

اخر لاره جهنم ته سرپه دار شو
په دولت باندې ئې نور کسان مالدار شو.

ده شه دوستو په دوبرخو کی تقسیم شوه
میونږ ایمان او لاهوریان شوه سره نیم شوه

د دنیا د غنه وفا د غنه بقا ده
زره شول په دی غداره ناروا ده

راشه نما د زړه گی سره مسلمانه
ملا او تړه په ننگ شه با ایمانه

د غفلت خوبونه پورېنده رابیدار شه
په شرابو د توحید باندی خمار شه

راشه والوزه شاهین شه باوقار شه
یا منصور شه گل د وینو شه په دار شه

د پتنگ غوندی ستی شه خوار او زار شه
مینه زده کړه بیا میدان ته شه دلدار شه

راپه خود شه دا میدان د سر بایلو دی
دلته لوبه د کړو د سرو دی

او بازی ده وردانگل په دریابو دی
رنگ بازی ده رنگول په وینو سرو دی

راشه راشه غدارانو ته گرنگ شه
په مستی سره د سپنی خواته پړنگ شه

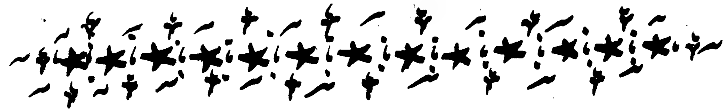
مسلمانانه چی کلیم نه ئی نو څوک ئی
چی خالد د خپل غلیم نه ئی نو څوک ئی

راشه راشه هر فرعون لره کلیم شه
خو نیپلو مظلومانو ته حلیم شه

جو په عمر شه او صدیق شه مسلمانه
هر کذاب په سر ددار که با ایمانه

اسمانی تندر طوپان شه راغرمبیږه
په فرعون د استعمار باندې رالویږه

میا ګل صاحب زاده به هلته وایې
چې د نیا فرعونان ستا له لاسه نایې



سور استعمار

او داسان چې تش په نوم صلحه دوستان وو
دپردې شاته مخ توري شاماران وو ـ

ځینې ځیښونکي سرې خوړ ځناوران وو
دخلقیانو پرچمیانو بادارانـ وو
تش په مخ ئې دانسان څېره خوره وو
سره لیوان دانسانانو دښمنان وو

کوم کالي دوډې به ټوی دغو غدارو
غمخوارۀ وو دخوارانو غـریبـانو
تل سورې به دمظلمو پرګنو وې
چې دالټول شي مزدورانو نوکرانو

چې په خپل استعماري مطلب کامیاب شول
جرړې ددوی ئې اول دد دهقانانو
دهغو چې دکور طمع وه لدوی نـه
ګورستـان ئې ورته کوړکه اوروسانو

دکالو په ځای ئې خلاصی کړه له کفـنه
ډیرئې دبستنو کی خوراک شول دمرغانو

ځینې د سوز ل شعلو د سوسیا یږم
تری تم شول هډ او ګوډ د غریبانو

بنګلې ئې په بمونو کنډوالې شوې
پوره بکېږې ترې زګروې د یتیمانو

په غلو د دیوالو کې حیران ګورې
شرین پلار او مور ورک کړي ماشومانو

لوڅې پښې په تن برمنډ هوې خواسروی
لا یدی کې تند راوري په خوارانو

سور شکیلاک لا د بشر دوستۍ دعوی کړی
ځینې اوس ځان پرې دوکه کړي احمقانو

خو افغان ولس کې راشه تماشا ته
چې ئې لوم د حق ژوندي که شهیدانو

استعمار ته ئې د مرګ تپېره ورکړه
ماتې ومنله نن قطبي خرسانو

په جهان ئې اشغال ګر توت حیران کړ
ایماني سلاح تر ملا کړه افغانانو

نن به تبښتي له جبهې نه ماتې داږي
سخت ننګین ګذار خوړلی شرمخانو

حیران پاتی نوری وال ئی فضیلت ته
چی روسان و شرمیدل په پرچیانو

داخیلی جیفه خواره په میدان پاته
په ملت کی پوره نشته دخوارانو

لاس په دودی خپل باداره ته پزار دی
خدای دپاره پرتوگ خیزی له خلقیانو

مونږ مو پری شودو په توره خ تاسو دروی
دی تپی زخمی ملت ته غدارانو

مونږ خو داخلک ژدندی په خاورخش کړه ۔
په خدمت ستاسو بی رحموا و رقصانو

ماشومان مو په برچو سوری سوری کړه
چوره قیامت موکه په کونډو یتیمانو

په ډمی طمع چی داستر طاغوت به کاندی
مونږ شپنو له همنشین دبادشاهانو ۔

مګر هیڅ بلاس راته غله مو لتوره شه
آه غلط کړو پلنگ شکله شغالانو

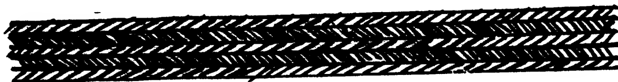
داسی ستره کامیابی الله نصیب کړه
دي محروم افغان ولس ته مسلمانو

نوراځی چی دالله شکرگزار شو
اعتصام په حبل الله وکړو یارانو

ددنیا په مینه رب را نه هیر نه شی
ماتی وموندہ اخرجاه طلبانو

میاگل دی تل الله ته په زاروی
چی نصیب یئ شی قدم دصالحانو

د حضرت اسمٰعیل ذبیح الله (ع)
صلوٰة الله وسلامه علیه
دردونکی قصه



اسمٰعیل نوي پیدا وه عجیب څوک وه
عظمت پوه توته وه داسې څوک وه

هاجره هم با عظمته پوه بي بي وه
با ایمانه با جرئته پوه بي بي وه

دالله په ازلي علم کامیاب وه
د درنو امتحانو جوګه په خواب وه

څنګه پلار ئې چې رښتیا خلیل الله وه
داسې دی په خدای منلی ذبیح الله وه

لوي ښښتن په لوره حکمت سخت امتحان که
ټول مخلوق ته ئې د اعظم نمایان که

له پوې خواشخواب وه د غیرت
بل طرفته لوې سنت شو دا مت
فرشتو د خاورو ولیده وفا
لا خوابه شوی په سوال کی هوبدا
ابراهیم خلیل الله مجبور شو وروره
مور او خوې لې دوا پرلاواسته له کوره
دوی او بښ سره روان شوه څخ په د ښتو
دا بې بې ئی مبتلا کړله په سختو
په او بده سفر روان وه عاشوقان
په سوزانه سرور غوکی سرگردان
د مکی مکومی ر غوته راغله
نه ښینه وه نه کوته بس غروته راغله
نه اوبه وې نه شنیلی تش بیابان وه
نه ولس وه نه سبزه دې ورته اسمان وه
سوزونکی گرم لمر وه سره ریگونه
ویرونکی خاموشی وه سره باد ونه
پلار او مور جگر گوشه دلته اېسار شو
د خدای دوست ته امر وشو بې قرار شو
اوس مجبور وه خوې په بندی او رواني
داسی عظم ته ملکی حیرانی دی

له بوې خواږې ماشوم جګر ګوشه ده
بلې خوانه د الله پې ننداره ده

حیراني ده د اسې عظم دې ایمان ته
دربانی ده دې ورکړې امتحان ته

ابراهیم خلیل الله اوښې راولاړ کړه!
له غرڼوه هسې یوک ذره ملال کړه

په جړاجړا ئې وکاته بچې ته
مخ ئې واړاوه راواړاوه بي بي ته

هاجره چې پوه شوه دوست ترې روانیږي
اوښې د خوارې په دې دښته کې جړیګي

بي بي پوه شوه له چې موږ خوار حیران شو
په لغیب د د غو دښت وبیابان شو

بي قراره شوه راپورته په جړا کې
له لمنې ئې خاوند د وښو صحرا کې

په سلګو سلګو ئې وکړله پوښتنه
نکسه موږ خوارې چې پرېږدې خدای مینه

لکه موږ چې شو خوارک د څنا ورو
تګې وږې په دې دښتو کې موسره

لږ پدې واړه چې خو مهربان شه
خدای د پاره موږ له هم پرېږده امان شه

خدای دپارہ مونږ دې چاته حواله کړو
غریبان خواران دې دشتو کې پیاده کړو

ابراهیم خلیل الله هسک او حیران وه
پته خوله دَ خدای په امر تړې روان وه

او سکو یې ستړګی وارلاوی بچی ته
او نیولی سنونې چپ چپ وی بی بی ته

یوه خوا دَ پاک الله ستر امتحان ده
بله خوا جګر ګوشه او بیابان ده

یوې خوا د عشق لیبی دې سربازی ده
بلی خواه په جرا سر ددلا بی بی ده

یوې خوا مسابقه ده پتنګی ده
بلی خوا د غریبانو بدحالی ده

هلته پاس تولی ملکی تماشه کړې
دلته لوی ځښتن تعالی ئې ننداره کړې

اخر پوه شوله بی بی چی نه ستنګی
بی کسی څخه دا خوارلا نه بچیږګی

لو ئې ووې خپل خاوند ته په سلګو کی
څه ناړه غوندې وړو وړو ګیلو کی

وی ماپوه کړه زما خاوند ه واک می نه شته
که دا امر دَ خاوند وې باک می نه شته

که د رب داسې رضا وي زه رضا يم
که لا دې نه هم په سختو مبتلا يم
بيا خو ته ورځه بلکل مانه بې غمه
زې دې سوځه زړه د بچي په غم لغمه
په ليمو مې قبول کړې داسې حال وي
ما د رب په رضا ايښې سر او مال دی
خليل وائي دا زما د سترګو نور دی
بې د رب له حکمه څه پما ضرور دی
زه به خپل د زړه قطرې څرنګ ګريان کړم
يا بې څرنګه د دښتو غريبان کړم
ما د خدای په امر خدای ته حواله کړې
تکې وړې مې له خدايه سره سپلمه کړې
لږ او به څوري چې دوی سره توښه وه
هغه خلاصه شوه عجبه تماشه وه
تش ميدان وه بې کسي پوره اسمان وه
بې له خدايه بل څه نه وه بيابان وه
په ګرمۍ کې لوږه له تندې وارخطا شو
هرې خوا په منډو تر پړو مبتلا شو
څوی ئې واچوه په ريګ کې خواره لاړه
د صفا غونډۍ ته وخته نامداره

چې کله شا او خوا ځه نښه د انسان وي
چېرته د ود وې آبادي وې يا کاروان وي

له صفا نه د مروا غونډې ته لاړه
راشه وګوره همت په ځړا ځا ړه

د صفا مروې پر منځ کې پوره شپېله وه
اوس مېلين اضغر يې داو پاله وه

دې شپېله کې به ماشوم ځېنې پناه شو
پوښ زړګي به يې ګوګل کې په ځړا شو

نو په منډه به وتله دې شپېلې نه
حاجر اوس هم په تېزي تېرشي مېلې نه

پوره اوه وارې صفا مروا ته لاړه
داو بو په لټولو وچه غاړه

په اخر سعيه کې پاس وه په مروا کې
خواشينې کې په سوچونو په سودا کې

نا امېده شوه بچي ته په ځړا شوه
پاک الله ته په زارو په واوېلا شوه

او ښکې ي کې سترګې اره وې د ذبيح ته
ګورې سپينې او بو رقص کوي مسيح ته

د ذبيح پښو ته مښنې او به پيدا شوې
د معصوم ماشوم پښو ته په نښا شوې

لو په خدایه دغې ساعت په روځ ما ښاد کړې
په دا رېنو مې کامیاب کړې ما دلشاد کړې

بی بی راغله له په منډه دې او بو ته
شا او خوا ئې رنګ تړې تا و کړه دریاو ته

کله کېنې چې په رنګو چېږې بند هېږې
په تېښند کو غوړ زنګونو را خو ټکېږې

وارخطا وائې بی بی زم زم او بو ته
حېرانې ده دغې ساعت کې خوشحالو ته

دا چینه نن د زم زم غوړه چشمه ده
پې سوکالمه تول حجاج د خدایې بېته ده

بس ظاهر باطن مرض لره دوا ده
هر مرض او خباثت لره شفا ده

په هر حال خو ور ځې تېرې شوې پډو ئې
بې کسی وه غریبی وه مور او ځوئې

بې کاروان راغې ناڅاپه سرګردان وه
دا او بو په لټه تګې پرېشان وه

سخت خوشحاله شول حیران وه دې کمال ته
دې بی بی ته د زېږ عالی جمال ته

دې بی بی سره ئې دا فیصله وکړه
په او بو باندې ئې دا سی حیله اوکړه

ویلی ستاسو مصارف بہ تول پہ موږ وي
پہ اوبو کی بہ بیا بہ خہ ځہ زموږ وي

داقبصہ وہ دلتہ لوی کلی آباد شہ
وروستہ دې ځای کی کعبہ شوہ د خدای یاد شہ

داقربہ بلل کیدہ بکہ اول کی
وروستو بیا شولہ مکہ پہ تیرو بل کی

دلتہ لوی شو اسمٰعیل ذبیح اللّٰہ
بیا پیدا کہ ابراهیم خلیل اللّٰہ

دولس کالہ وروستو بیا ستر امتحان وہ
میاگل صاحبزادہ عجب بیان وہ

٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭

د کسب او کمال ستاینه

الآیة

وَمَنْ یُؤْتَ الْحِکْمَةَ فَقَدْ اُوْتِیَ خَیْرًا کَثِیْرًا (القرآن)

ترجمه:- چا ته چې پوهه ورکړې شوه په تحقیق سره د ډېر خیر ورکړای شو

الحدیث

وَکَانَ نَبِیُّ اللهِ دَاوُدُ اَنْ یَأْکُلَ مِنْ عَمَلِ یَدِیْهِ (الحدیث)

ترجمه:- هیڅوک به غوره طعام او نه خوري له چا څخه چې هغه د خپل لاس په ستونځه روزي خوري او د خدای ج نبي داود ع د خپل لاس د ستونځې روزي خوره -

---

انسان پرې معززده ناربه لره جمال ده
بل څه نده کمال ده
روزي به دې بسیار وي دوستان به بې شمار وي
هر چېرې به خوشحال ئې هم دې مال هم دې منال ده
بل څه نده کمال ده
د بل موزدور به نه ئې خپل واک به په هر څه ئې
حضور وی که صفروې نه بنده نې لوی مدال ده
بل څه نده کمال ده

کاسب سړی له کار وي. کار و نه يې شمار وي
بې کاره يا ډاکوشی يا فاحش سړی جنجال ده
بل څه نده کمال ده

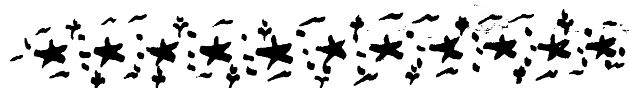
حضرت دی فرمائيلي کسبونه ئې ستائيلي
دالاس د مجيد و دی چې تنها کي وي جنجال ده
بل څه نده کمال ده

حکمت خېر کثير دی - کيمیا ده او اکسير دی
قرآن په دی ګواه ده بنه منعم په حکمت وال ده
بل څه نده کمال ده

کمال هم آشنه ده عجيب تماشه ده
هر څوک پکښې لېده شي که زيبا که بدخصال ده
بل څه نده کمال ده

دا څېنې که مالدار وی ، ظالم وي او غدار وي
چې بد شي باکماله خدائ دی سا ته لوی دجال ده
بل څه نده کمال ده

ميا ګل صاحب زاده له چا کوی ګيله
ظالم که مالدار نده هم حکمت ئې تش خيال ده
بل څه نده کمال ده



کرامت

چې ئې خدای ته شفاعت ورته دقبول دي
شته میړونه له مؤمنو عابدانو

چې له خدای سره په عهد کې رښتیا دي
د سید لی خپل مطلب ته صادقانو

چې رحمن وائې په یوه قدم د سیرزی
معلّٰی ته تند گذار د ورو پښتانو

په رښتیا چې لوړ مقام ئې دی موندلی
په بشر کې حق پرستو انسانانو

ایا نه گورې اسرار دخلفاوو
یا په وروسته زمانو کې دولیانو

کرامت او ولایت ئې په رښتیا دي
چې کامیاب شول څوک په ضد د نمرودیانو

دجمعې په ورځ امیر المومنین
نبوی مسجد نه غږ کړی په غازیانو

یا ساری دغره په لوړ غازیان خواره کړه
قصباتُ بادر مکره د شامیانو

الجبل والی مسجد نبوی کی
شام کی وړیده فاروق مجاهدانو

کرامت نده توخه ده زما گرانه
ظاهریږي بې اعجازه د نبیانو

راشه دگوره اسرار په دیوانو کی
گنجینه دعشق حق دعاشقانو

گوره مکوه انکار له کرامته
ځنگلونه خالی نه وي له زمریانو

میاگل دالی امنا وسلمنا
مره څو ندي کی فیضان نشته دمالحانو

دکمونزم چرندیات او پنځه دوری

غوارم شرح کمونیزم سفسطه کړم
حقیقت سره هرجز مقایسه کړم
راشی وګوری دا فوچه سفسطه
په نامه د سوسیالیزم فلسفه
تماشه ده هوس ران کمونستان
خیال پرسته احمقان اړیالستان
دانسان ژوندنی محصور کړي غواړته
تول بشرئ ځوا بیستر له شرافته
وائی ژوند په خط مجبور واړه جهان دي
بی اختیاره انسان سنګ فلنځ مان دي
تاریخي جبر ئی ژوندون په لاره بیائی
په پنځو دورو تاریخ انسانان بیائی
ایا څنګه به تاریخ مجبور انسان کړی
یا بی څرنګ پدی لاره روان کړی
بلی خوا نه نشی تلای جبر تاریخ
په خدمت کی دکمون شمس او مریخ .
تاریخي جبر عاجز شو امریکا ته
جامعه شوله پښا لاړه بل خوا ته
لو راځی چی دا دوري مطالعه کړو
ځان خبر په پنځه منځه فلسفه کړو

دا د مارکس او لینن عبث خیالونه
تماشا کړو داسې فوځ خیال پلونه
وائي ژوند د بشریت پنځه دورې دي
تاریخي جبر راوړي تماشې دي
اول دور ئې کمون او بیه دي
په بشر کې تیره شوې دا دوره دي
اولې انسانان ټول سره یکسان وو
طبقاتو نه خالي دغه دوران وو
بیا کرار کرار پیدا قدرت مندان شول
څه کسان ئې نوکران او غلامان شول
دا دوره د بردګۍ ولې دو همه
دې پسې فیو ډالي راغله دریمه
څه کسان زمیندار ان څه دهقانان وې
دې دوره کې طبقات پیدا شان دي
دې پسې بله دوره سرمایه داري دې
فابریکو والا کارګرو باندې دې
دې دوره کې پا بریکې او کاریګروې
دولت مند دې ماشینو نه او نوکروې
دې پسې به بیا راځي سوسیالستي
ټول ملت به د دولت کړي غلامي
حکمرانه طبقه به عیش او نوش کړي
خوار ملت به فلور تو یا ظلم کې جوش کړي
خوار ملت به کار کوي په نیم نسکم
یا به مري یا به اخته وي په ماتم

دې پسې کمونیستي ده نړما گرانه
دا دوره به خامخا دې بې ایمانه
جوړه وحشت بربریت ده دېادوړکې
نه ناموس نه کور او دوراشته کېل خانه کې
ښځه ځمکه مال دولت اشتراکي ده
بس یو ازې د دا کمو باداري ده
نه به موروي نه به پلاروي نه نسب
نه شرف نه کرامت او نه ادب
هر سړی به په تنها ونس نوکروي
نر او ښځه به فاحش بدمناور دې
اوس راځي چې دا یو نبتسه ځني وکړو
دا خو خیال وو عملي به ئې په څه کړو
که وتل له نیوي دوري بل ته ځني وي
کمونستي دوره به ځنګه اخیري وي
تکامل که ساینسي فرض بولي احمقه
ستا خیالي تکامل څرنګ شو مطلقه
که ددې دورې نه هم انسانان وړي
بیا به ستا په خیال کوم ځای ته تښتوړي
یس دودې خوستا نیم ګړي خیال پوره کړي
پس لدې به خلک کوم خوا ته میلمه کړي
او یو هیڅ مرچې څوا ب ستاسي بیوادي
بې له تاسي دې بشر ختم وتباه دې
دبشر نابودي تاسو نه اسانه
ابادونه موجود کړي له سلاح نه

اوس بشر پدی پوره پوره پوهیږی
پدی پوهیږی زیبا ننظر کله غولیږي
استبداد وینی چیښل دی دکار گر
استعمار غوښی خوړل دي دیزگر
فرعونی ده نوی رنگ نوی هنر
طاغوتان دخدای له ذاته وی منکر
چنگیزیان په نوی نوی بیاسو کی
سره لیوان به صلح، دوستو دو کالو کی
بادار ی ده په جامه د نوکري کی
خون خوري ده په نامه صلح دوستي کی

میاگل وائی بیدار شی مسلمانو
په دوستي دوستي نابودکړی غدارانو



د مسلمانانو برم ته اشاره او

د حضرت امام حسین (رض) ویاړلی قیصه

منم دې مسلمانه

عربو کې ذلت وه ظلمونه جهالت وه
تیاره وه ظلم، زوروه شول رڼا له مصطفی نه۔

منم دې مسلمانه

دوه قرنه وه جنګونه سلیب په نام غمونه
را تلل او روپایان واړه تنو هر شول په قرآنه

منم دې مسلمانه

رښتیا صدیق اکبر وه۔ اسلام ته معتبر وه
عالم ته نمونه د صداقت وه با ایمانه!

منم دې مسلمانه

نړۍ کې پوسری وه با عزمه لوی هالی وه
منم چې نبي نه وه خو کم نه وه انبیا ته

منم دې مسلمانه

عادل حضرت عمر وه رښتیا د عقل لمر وه
هر څوک ورته حیران شي چې ولولي تاریخ پا ته

منم دې مسلمانه

درنیم یار لی عثمان وه تول کړی ئی قرآن وه
دنیا ئی صدقه کړه پہ دین باندې ئې پاپانه

منم د بې مسلمانه

علی څلورم یار وه د خدای زمري نامدار وه
د پہ وکی مسلمان شو وئی نه منل بتانه

منم دې مسلمانه

حسن حسین پرښناوه، لمسیان د مصطفیٰؐ وه
پہ حق باندې قربان شول لہ قصہ واوره لمانه

منم دې مسلمانه

سرتیری نبه ځوانان وه - د لو رجنت گلان وه
امتانو ئی درین پری شو ده چې تیرشولو لہ ځانه

منم دې مسلمانه

که غونبتی ئی ماوا - قدرت ئی وې مدعا
لونی لیره بیعت معاویہ تہ لہ پخوانه

منم دې مسلمانه

یزید چې شو گمراه لہ لارې نہ خطا
راپورته شو حسین خاندان ټول شول پہ قربانه

منم دې مسلمانه

لہ حق څخه تیرونه شو پہ مرگ تیراو پیرنه شو
لہ تنده ئانه هلاک وه لوپہ دشته وه سوزانه

منم دې مسلمانه

جهل ورته بچیانوله تندې . سید انو
ماشوم طفل ئې غېږ کې شو شهید نه شو پشیمانه

منم دې مسلمانه

ګلان دخاندان وه اصغر او اکبر جوان وه
په خپله ئې سمبال کړه قربانی ته با ایمانه

منم دې مسلمانه

خیمو کې ئې غوغا وه - رنګینه کربلا وه
ګلان دخاندان وه قربان شوی له آقانه

منم دې مسلمانه

کوزه زمکه په فغان وه اسمان ته په ګریان وه
راغلی مصطفیٰ وه پاس اسمان وه په لړځانه

منم دې مسلمانه

نوبت شو د اغا فامېل شو په غوغا
مونږ چاته پاته کیږو خدای د پاره باباجانه

منم دې مسلمانه

حسین عجب داړه وه چې خدای سره میله وه
فامېل ته ئې وئیلی تاسو سپارم په یزدانه

منم دې مسلمانه

امام چې وروان شو لښکر ته په ګوپان شو
ما پېژنې زه څوک یم نه شرمیږې مصطفیٰ نه

منم دې مسلمانه

د چا په غېږ کې لوئې شوم دکومې بي بي ځوی شوم
دا غاړه غوڅوي چې ښکلو نشته مصطفیٰ (ص) نه

مسلم دي مسلمانه

داڅوک تاسو قربان کړه - په چا مو سور میدان کړه
سرتر ري مو نن څوک کړي نه شرمیږئ له زهرانه

مسلم دي مسلمانه

لمن وګورې میدان ته - عباس او اکبر جانانه
راغلی پاک سرور دې لپ حیرېږي پاس آسمانه

مسلم دي مسلمانه

داکوندې بي بي څوک دي. دانن چې داسې څوک دی
زګروې د کاوا ویلا ده پورته کیږي کربلانه

مسلم دي مسلمانه

پاندې یاست بې غیرته په دواړو ملامته
لمن هم نه زدهېږئ له دجرا مصطفیٰ (ص) انه

مسلم دي مسلمانه

وې ګورې یزیدانو - څخ تورو سرو لېوانو
داسترګې به مو لګي په محشر په بابا جانه

مسلم دي مسلمانه

ما پرېږدئ چې زه لاړ شم - غزا کې دې وېجاړ شم
کافر له لاسه مړ شم شهید راشم له غزا نه

مسلم دي مسلمانه

یا پر یزید چی واپس شم او ځانی خود تم کش شم
یا تاسی قاتلان د اهل بیت شوي بی ایمانه

منم دي مسلمانه

یا بوري ما یزید ته - خون خوار احمق پلید ته
چې دي ی کړی شهید تاسی به خلاص شی له نورانه

منم دي مسلمانه

خو شمر و خنجر الو بیعت غوښت ملعونانو
و ما یا به قتل کیږی یا بیعت راکه له ځانه

منم دي مسلمانه

امام وې ما تمام که حجت می نمایان که
له مرگه نه ویریږم نه غزا ده راته گرانه

منم دي مسلمانه

یزید خنگه تسلیم کم دا سر راته شیرین کم
اعمال د کفر و منی اسلام کی حسین جانه

منم دي مسلمانه

که مرم که پاته کیږم - باطل ته نه تیتیږم !
په حق می دی ورکړي دا تولی تو تې بچیانه

منم دي مسلمانه

چې زه په دین قربان شم امت ته به نشان شم
په حق کی په سر لوبه عظمت ده عالی شانه

منم دي مسلمانه

د عشق دغه نښه وي پتنګ دغه پېښه وي
عاشق قربانوي له معشوقې نه فرزندانه

منم دې مسلمانه

اخر ئې مرګ قبول که - طاغوت ئې په ضرور که!
تصمیم ئې داسې وښوچې د رحمه باباجانه

منم دې مسلمانه

خالد ته ګوري یاره - چې څنګه وه دلداره
شلمات ئې ختم کړه طاغوت ئې وشاره دې خوانه

منم دې مسلمانه

په فارس یاندې غزاوه - په کفر واویلا وه
طاغوت ته قومندان لیکي نامه له خپله ځانه

منم دې مسلمانه

له موږ سره یو قام ده ایمان والائې نام ده
بس مرګ دی وي خوشبګي په سر د تاسي له صحبانه

منم دې مسلمانه

طارق لا په سپانې ته - د حق مجاهدې ته
کشتې ئې واړه وسوې شو بېغم کور له خوانه

منم دې مسلمانه

چا اوکړله پوښتنه - طارق ته ګو یېګنه
دا کار د تد بیر نه وه نا امېده شوې اله غلانه

منم دې مسلمانه

ده ویلې ماوئیلي - دَ خداې سره مې کړې
داواړه کړې موسودا کړې په سبحانه

منم دې مسلمانه

مسلمه هسپانیه شوه بنا طِلې طُلَعَه / شوه
زرګونه ئې شعبې وې مدرسه وه عالي شانه

منم دې مسلمانه

په خپل وخت قُرطُبَه وه - نامداره غَرَناطَه وه
علوم ئې هسک اوچت وه په هر شعبه له نن زمانه

منم دې مسلمانه

دوخت ابن سینا وه - په اکتر وه لوی ملا وه
له طب څخه ئې نن زمان مفید واړه جهانه

منم دې مسلمانه

عالِم ابوریحان وه - نامداره دجهان وه
لیکلې کتابونه ئې سائنسی اوچت لې شانه

منم دې مسلمانه

داشان جمال دین نامداره قطب الدین وه
زرګونه علماء دخپل زمان دانشمندانه

منم دې مسلمانه

میان ګل صاحب زاده - تن وسرځ حماغه ده
قرآن کې دې موجود دې په زړه دا سې جهانه

منم دې مسلمانه

د کویت نه درارسیدلی لیک ځواب کی

اے گرانه امین جانه ستاسو خط راورسید
په وخت د خوشحالو کی په عزت راورسید

عجیب شوم کی خوشحاله چی نامه می کړه تر لاسه
د استاسو د احوال سره سلامت راورسید

د تا لخوا سلام د عظیم جان هم ورسره وه
د گرانو شاگردانو محبت راورسید

تا ما او یعقوب جان ته محبت وه رالیږلی
خوشحاله یم د استاسو شرافت راورسید

قلم وه پکی نښه د غه حق د استاذی وه
وفا لری رښتیا ستاسو منت راورسید

نامه می ستاسو ولوستله ښه پی مطمئن شوم
یا وری شو رښتیا ستاسو دستخط راورسید

تاویلی وه احوال د زورونکی وطن راکړه
روسان په تښتید و دی شفاعت راورسید

راځه چی د شهید د پلار احوال درته بیان کړم
دی والی په سلگو کی آه حسرت راورسید

گیله له چا نه وکړم خپل قسمت راورسید
لاهو شوم په بلا کی مصیبت راورسید

وا ړه وا ړه لمسيان شول راته پاته کنډ والوکي
ژړ ېږم ورته ګورم مظلوميت راورسيږد

زړه داره شوا خړن ده کورته نه شم تلی د ننه
پلرونه راته غوا ړي غرامت راورسيږد

نه فرش شته نه ترټک شته لمڅۍ راته ريږي
نه بوټي شته په کور کې بس حسرت راورسيږد

نه ژړند ته تمام شته نه غوړي نه تيل او مالګه
نه کور کې دستيار شته بس آفت راورسيږد

بوږا يم نابينا يم چيرته لاړ شم لويه خدايه
چيرته نه او سوچ نه ندامت راورسيږد!

زامن مې شهيدان شول کورګالي مې لوټ شول
سرک غوښې پخونکی شرارت زا ورسيږد

غرمباوي د ټانکونو غرمبيږي د سرګمبو لړو
جوړ تندر ووطوفان وو شوميت را ورسيږد

لېوان ځناوران د سره بر چوسه را کوز شول
ټول کورمې چپاول شو خسارت راورسيږد

زامن مې ځکې لاندې په غار د کې دوسته تلي
روسنا تو راته هو تله بدقسمت راورسيږد

سوي وينې ويجاړ وړلا راته جوړه کربلا وه
زخميان وو شهيدان وه لوي زلت راورسيږد

خالقه ذ الجلاله ستا رضا زما نصيب کړې
که ستا په درقبول شي لوئي عزت را ورسېد

نه خوار يم نه ذليل يم نه شوم شړے يم خالقه
عظمت دې عبادت دې کرامت را ورسېد

مياں ګل صاحب زاده که ستا په لاره کې قربان شم
کامياب شوم بهرور شوم شرافت را ورسېد

·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·★·



صاحب حبیب الله وه رښتني مقتدا وه
صادق او با وفا وه
روان شو له دنیا د حق پلو دې بختوره
غوغا شوه لراوبره
عجب وو مجلسونه - تدریس او کتابونه - لمونځونه او ذکرونه
لوی پیر و دستګیر افغانستان پې منوره
غوغا شوه لراوبره
عاشق په پاک سبحان وه - داعی د پاک قرآن وه - رښتیا سره لوی ځوان وه
چراغ د طریقت وه - د پیرانو سره رهبره
غوغا شوه لراوبره
د حق سره ئې کار وه - لنګر ئې مزې دار وه - عجب ښکلی دربار وه
ټول کار ئې بې ریا وه حق ویونکی حق پروره
غوغا شوه لراوبره
خلقیان ئې په غوغا کړه - اخته ئې په بلا کړه - په ځان ئې مبتلا کړه

جهاد فتوائې ورکړه په اول کې عالي غوره
غوغا شوه لړاوبره

صاحب دکرامت وه - فیضان ئې بنه اوچت وه - خادم د شریعت وه
روان شو لدنیا دحق لقائې کړله غوره
غوغا شوه لړاوبره

دی ځوې دمحمدجان وه - لمسی دباباجان وه - ولیانو ئې ماذونان وه
چې ته دحق په لورې په ملکو وه اختره
غوغا شوه لړاوبره

ورځ د یکشنبې وه - شه میاشته د روزې وه - شب قدر رانږدې وه
رحیل وو - الفراق وو - مریدان شول دربدره
غوغا شوه لړاوبره

میان ګله راشه جاړا - ګناه عفوه دې غواړه - ځان نفس باندې مه داړه
تعقیب کړه دخپل پلار نقش قدم شریعت غوره
غوغا شوه لړاوبره

-★-★-★-★-★-★-★-★-★-★-★-★-★-★-

د ترکۍ په نامه دموکرتیک

شور دې په شمالي قطب پر ته دکه
لوی بحرونه ئې جامد کنګل په شان

غواړي ځان ورسوي تو ږ واوبو ته
دېر پېنځوالا د لېښن وو دا پلان

بل ملکونه اسلامي واړه سونا دکه
تیل او شته ئې معادل د تول جهان

دې مطلب د پاره غواړي یرغل وکړي
ګوندي مال کړي خوراسان او پاکستان

تحریکات انحرافات د لته شروع کړي
منځ ته راوړي ملک د ننه پلویان

بخارا پېښان فکري نفوذ پیدا کړي
جامعه کړي له د ننه په لړځان

تدریجاً ازادي خوا فکر خاموش کړي
توی نه جوړ کړي ثمرقند ازبکستان

په کرار کرار اسلام له منځه یوسي
منحرف کړي په تولنه کې ځوانان

چې اکثر په جامعه کې ملحدان شي
بیا قدرت لاسته کوي په یوه شان

پلور ترپا دکتا توري هلته پیاده کړي
اختناق توره پښار ظلم و قتلان

دېر ملکونه اسلامي او روس قبضه کړه
بخارا تاجک قضاق ازبکستان

دلینن په زمانه اسان اتلس
په وطن کی منځ ته راوړه څینس زلمیان
ترکی یبرک خیبری بقایا وو
چې دکفر د پالټی شول رهبران

په اول کی خلق پرچم یوه پالټی وه
شوروي قبوله کړه په داوود خان
مرام ته د لینن غواړی پیاده کړی
شوروي ته کړی تقدیم افغانستان

دا پالټی او روس په دوه برخو تقسیم کړه -
یو پرچم شو دوهم ګونه شول خلقیان
څو د خلق په واسطه غریبان لټول کړی
په پرچم دولت مندان او څپرالان

مصنوعی تضاد سبب د شه ایجاد د شی
مؤثرشی په دعو لوری فسادان
خو چې کله د داوود مقابله وه
بیرته یوشی وو خلقیان او پرچمیان

حکومت ئی لاسته راوړ دوا څه لسو
داوروس په مرسته شول حکمرانان
ترکی چې وه دخلق د ولی مشر
شو رئیس د حکومت لهغه زمانه

او ورد سانو ته ئی واړه ورکه خلقیانو
چې مرږ ۹۹ فیصده یو په څان
نوروزمونږه مقابل څوک د لته نشته
او س زمونږ لاس ته محتاج دی افغانان

په هر مشکل اړولي جامعه شو
منتظر یو د لستورو او د پلان
او رو دسان شول مطمئن د ستورو یې وړکه
روحانیت نیست او نابود کړي په یو آن

هغه څوک چې الحاد نشي هضمولی
پاتې نشي داسې خلک په هیڅ شان
چې پوهیږي څوک په زړه کې جوګه نه وي
د هیبت کو نشي لره پټان

ترکیان د اختناق جبر شروع کړ
کوره په کوره یې مقرر کړه جاسوسان
علماء یې په هر ځای کې ګرفتار کړه
ځیني خانو ته یې ردان کړه ماشومان

مشائخ یې تش په توره قلابند کړه
شیخي او ترې یې توپ ته کړلو پیران
مسلمانو ځوانانو یې هر چیري بندي کړه
قیل پانه شو و مسلمان منصب داران

چې په چالبز ژوندګي وه پیدا کړي -
تار و مار شول په نامه دوست مندان
فرمانو نه شول شروع د احمقانو
ځینې ذاتي کفر او الحاد یې که بیان

خوانین صاحب رسوخ په سپکو سپک شول
دشمنان وو د اشرافو رزق بیلان
زمینداران نه یې زمکې کړې ضبطې
میټنګو کې یې رسوا کړه غریبان

په مارشوکی ئې ژوان په مسخره کړه
غیبدل له هری خوا وږنه خلقیان
بیائې واچول په تورو ټیټل خانوکی
په زړاپه انگولا شمځی کوچنیان

چوتکی ئې په بازارکی رنڅصولی
رقصولی ئې په جادوکی هلکان
فحش شراب ئې دېرچوپه زور رواج کړه
حاکمان شول شرابیان اوکبابسیانے

مسجد ونه زیارتونه ئې پایمال کړه
تار په تار ئې کړه درسونه طالبان
د دولت نظام ئې سرتر بیخه وران که
هلکان شول وزیران گورنرانے

فحش فاسد مکتبیان هرچیری خلقیان دو
په مکتب او په پوهنتون کې مفعولانے
زندیقان د پلار او مور له خوا معقوق
قوم دلس وار و رټلی خنزیرانے

مشهور په فسق فساد او کفر باندی
یوناځا په شول والیان ولسوالان
څوک انگار و و څوک افت و و څوک بلا وو
په افغان ولس شوجوړ تندر توفانے

نه پوهیږم خودجال و و که پیلشو
خوار او زار ئې که زموږ افغانستان

میاگل صاحب زاده لس په دوعادی
ذالجلاله نور مهدي کړي راعیان

د مسلمانانو قیام د کمونستانو په ضد

الله کړیده وعده په خپل کتاب کې
چې راپورته په کړم قوم د مسلمانان
داسې خلک چې د خدای او رسول دوستان وي

عندالله سره ته کېږدي په قرآن
د الله په لاره سر و مال قربان کړي
کړي قربان په دغه لاره فرزندان
نه د چا په ستوغو سپور و خسته کیږي
زبرزبا ړي کړي هر چیري طاغوتیان
داسې قوم ته د پېړی ستر بشارت دی
پاک الله ئې مددګار په هر میدان
هم هغه وو چې قیام وکړ ملت
په هر ځای کې شول راپورته مسلمان
په برچو به سرو . . روئي ورهلاکړه
په سره اور ورتو ایدلو ټینګان
د چا لاس کې تبرګی د چا لرونه
چا په تش لاس تسلیم کړي عسکریان
په زرګونو زلمي شهیدان شول .
لا پیدي کې زیا تید و ددوی ایمان
په هر ځای کې د تکبیر نارې خوري شوې
په اول ورځ دنګ اراوشولو جدرات
هره خوا د شهادت هوس راغی و
هزار انجونه قربان شوي په قران

جوش خروش وو ولولې راپاریدلې
ولوسونو پرګنو کې د ایمان

او ورو سالو هم هیڅ شان صرفه ونکړه
دو زړلو د ښیو لسو د قتلانې ـ

ناڅاپي ئې په کلي شبخون جوړ کړ
لوی واړه به ئې حلال کړل و یکسان

علماؤ د هجرت فتوا دې ورکړې
ولسونه پاکستان ته شول روان

په لکونو خلک راغله پاکستان ته
مسافر شول په ملکو اواره ګانې

غوارم شوه کرم هجرت د مسلمانو
چا چې پرېښوده عزیز افغانستان

هغه کلي چې یې پوه شول پرې خلقیان
چه دوی قصد د قتلونو زمان

یو ناڅاپه به قوه راغله دی خواته
لوی واړه په تلابند شولو خواران

ناڅاپي به غرم نهار شود تویونو
په جوا په منځ وسر شول ماشومان

څوک به وواته له کلي په اوړو کې
په ځانګو کې ځینې پاتې ماشومان

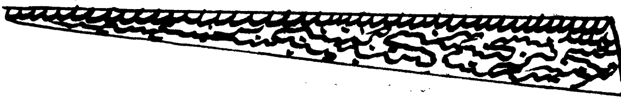
چانه وړک به وو سپین ږیري ښځې ښجونه
په ورغو کې به خواره وو سرګردان

چا به ورېت توتې توتې جګر ګوشه وو
هر نا میل نه به دوه دری وه شهیدان
چا نه پاتې نیم بسمل جګر لخطه وو
وچې شو نړی سره په وینو کې زخمیان

میا ګل صاحب زاده کیلنه بس کړه
اورید د نکې دی غمجن کړهک حیران



رسوا شوی ای بی دینه



دعوی د غم خوری وی اوس خوشی د انسان وینه ؛ - رسوا شوی ای بی دینه

خوا خوږی صلحه دوستی وی مالو چو څخه پوست وی

له خلکو څخه پټ وی جاهلانو نه شرینه ؛ - رسوا شوی ای بی دینه

څېره دی د انسان ده جوسه دی د شیطان ده

برمند شوی برالا شوی - سره روسه بدنا وینه ؛ - رسوا شوی ای بی دینه

شعار دی کارگران وه - پس کار دی غریبان وه

اوس گوره اور دی بل ده غریبان کی سوزوینه ؛ - رسوا شوی ای بی دینه

رښتیا که فلسفه وی جبری تا ته څه سره وی

بیا اوس څه ضرورت دی چی د اعام قتل کوینه ؛ - رسوا شوی ای بی دینه

تا ته څه برتی پیاده کی سوسیال به جامعه کړی

څه تورې ولی څغلی چی کورونه لگوینه ؛ - رسوا شوی ای بی دینه

دوکه دی نهایان شوه داپوچه دی عیان شوه

رښتیا صاحب زاده اوس دی دنیا شه پیژنی نه ؛ - رسوا شوی ای بی دینه

٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭٭

روس خپلی اشتباه ته متوجه شو

اوروسان پوه شول په ځان چې دوکه شوي
په خلقیانو پرچمیانو شرمیدلي

نه لري خلقیان قدرت په جامعه کي
په دعوو کي روسان راغلل په دوکه کي

۹۹ فیصده پرېږده یو په سلو
خلقي نشته ځان ئې هم وغولولو

شوروي چې په حیل وهاند ئې کیږلای
ملحدان طرفداران پیدا کیدلای

په ظاهره مو اسلام وای غولونکي
دپردي شانته مکار وای تیرایستونکي

هغه وخت مو دالحاد کړي اعلان دای
چې مو ۹۹ جوړ کړي ملحدان وای

نو ترکي ئې روسي ته ویللو
په قصه ئې شه وافهم ویوهولو

بریژنیف درکړه ترکي ته فرمان
په وژلو د امین پټ وپنهان

امین دوی ته ملګري کړه کارمل
پرچمیان او خلقیان کړه دلاري مل

دوی شروي قتلانو امین بانه کړه
میانه دوشه دظاهر پورته جنده کړه

څو دا خلک شي دوکه وطن ته راشي
په کرار کرار به بیا ختم ادتباد شي

(دهوړ) لی دی غو دستی خاموش کړه
فحشا زیاته کړه پیدې ځان سبکدوش کړه

مکتبونه تدریسونه د کفری وی
د خلفیانو فعالیت دی علنی وی

چه اکثر شو جامعه کی ملحدان
بیا ترور غارت شروع کړه پټ پنهان

لاس پښې به داوس وي تړل شول
چې ئې ځرنګ جوړوي هسې به شوي

چې ترکی دو باره وطن ته ستون شوو
استقبال ئې په ډو لو او په مضمون شو

خون اشام امین میلان وو لوشولی
په قالینو ئې خیابان وو زنولی

چونکی وي په قطار قطار ولاړي
ددې کار ئې اوار پې هرې خوا لاړي

له پلانه د هر روس نه وو خبر
وفادار وو د ترکی څنګ وار

وو ترڅ دن د ترکیانو همسفر
د امین وو وفادار او همنظر

دستی دم ئې نه قصې نه باخبر که
امینیانو په هر ځای ځان برابر که

د روسي سفير دجال وپیچ پوزانوف وو
ارګ د ننه ئې سم کړی ګرنیوف وو

خون اشام ئې په تضمین سره روان که
نور همهان سره ئې جوړ د غه پلان که

چهار او ورسیده واره د لکشانه
ږنه ی وشوي مخامخ د امین خوانه
ترون مخ کی د امین وو وفا یه
ځای په ځای شو مخامخ کونته کونته

امین ځان په رغبتو خلاص که لری ځایه
هری خوا ږنه ی شوروع شو لی لره یه
امنیان او ترکیان مقابله شول و
هری خوا ئی مردار پریوانه گفته شوو

شو کامیاب حفیظ الله په نیتجه کی
ترکی ئی کتینا وه په ځیل خانه کی
اهرمب کی ئی په خوله بالښت ورکشو د
ابداً ئی جهنم خوانه وړ یری شود

دین وطن ناموس ئی داره وو بایللی
ناندیقان وو اقتدار د پاره غلی
لایزال ئی ځان باله زوال ئی وکه
یوه میاشت شو لو پادشاه کمال ئی وکه

دی پیشانه تلونکی زمونږه انقلاب ده
نه ماتیږو ومونږه شانه موسیلاب ده
ولی راشی حکمتونه د الله را
د دنیا ستر نمرودیان ئی کره تباه

تره کی ئی په ما وجود اقتدار کی
یوه پناه که د تا نگو نو په حصار کی
میا گل صاحب زاده دی نکړی غم
چی دخدای په شریعت باندی وی سم

خامخا به پوره کیږو

که په سرو وینو لمبیږم که په اورکی گوزار بیږم
که سره دار ته پورته کیږم که هر څو قید په بانه کیږم

بری تل زموږ په خوا دی
اخر موږ به کامیابیږو
دا مو عزم په رښتیا دی
خامخا به پوره کیږو

که کورونه مو بمبار شی کنډوالې زموږ گلزار شی
یا په لوونه مو ازار شی یا بچیان مو خوار او زار شی

پرمخ تگ مو برالا ده
اخر موږ به کامیابیږو
دا مو عزم په رښتیا ده
خامخا به پوره کیږو

که په پوځ کو د توپو کی تورو دوړو بمبارو کی
خرسپېره یو په رغو کی ورځې شپې مو په مورچو کی

مگر لاره مو رڼا ده
اخر موږ به کامیابیږو

دا مو عزم په رښتیا ده
خامخا به پوره کیږو
که په مړه شوه شهیدان　　راته پاته یتیمان
اواره شوه سرګردان　　کونډې رنډې په ګریان
نن دښمن مو په غوغا ده
اخر مونږه کامیابیږو
دا مو عزم په رښتیا ده
خامخا به پوره کیږو
اتڼ دې وې افغانه　　ستا پېدې ستره میړانه
ستر دجال دې که لوڼانه　　را نسکور دې کړه خرسانه
نوره توره شپه صبا ده
اخر مونږه کامیابیږو
دا مو عزم په رښتیا ده
خامخا به پوره کیږو
نن دښمن په ختمیدو دی　　لوی طاغوت په ماتیدو دی
سور ځنځیر په تښتیدو دی　　میاګلے په خوشحالو دی
شکرانه د پاک الله ده
اخر مونږه کامیابیږو
دا مو عزم په رښتیا ده
خامخا به پوره کیږو

-★:★:★:★:★:★:★:★:★:★:★:★:★:★-

ریاکار یا غدار

که رښتیا سره سلطان شي په دنیا کې
بې د خدای له محبته څه پکار
چې توفیق د عبادت ورکړي له لاسه
تخت دولت نام او نښان دي عبث کار

چې ظلمونه دې له لاسه رابهر شي
که سل ځله مجاهد شې شولې خوار
که هر څو نفل کوې او په سجده وې
لا هنوز د خدای مغضوب بې بدعت کار

که سل ځله شیخ زاهد شې لوی ملا وې
چې غیبت کړې څه شي نه در ځي په کار
د دنیا په لذتو ناز بیده نه ښته
بې بقا عبث فاني ده دا ګلزار

که د مخ شو بس الله ته بیا دلدار یې
عقل داده لا بل رقم نه ده په پکار

که د خدای په محبت دی عالم هېر شو
د غه حال ده ولایت ده هر څه کار
په ریا چې عبادت کړي مخ ئې تور ده
سخت بې قدره ده الله ته ریا کار
د ریا حج او روژه عبادت نه
واړه شرک ده د یکتا پروردگار
زخمتونه د ریا په یخ لېکل دي
له حبابو جوړول د غاړې هار
په ظاهر صورت الله ته ثنا خوان وي
په زړګی کې ئې صنم وي بل غدار
په ظاهره آراسته وي سپین چور ګوري
په باطن کې خوار خسته وي لش مکار
په سلا ونې تسبېح وي شي قبا وي
حقیقت کې لوی ډاکو وي لوی شامار
په منبر باندې جوړ ګې پرد سار وي
هلته بل ځای لوی فاحش وي لوی بدکار
د وفادشی تقوی ډوډې ئې خېږي
د پردي شاته بل کار وي بل کښار
که په خپله د تنظیم ګدام دراند وي
د رهبر اخښی خسروي برخوردار

خشول خانته کول بانګ او موټر وي
لږ دده په شان دي څوک وي بل بادار
په جیګرکی ئې الف نه ملاوېږي
دوطن د آزادئ وي تهکه دار
په پوهانو باندې لوبې مسخرې کړي
پاتې بولي لیونی هسی بې کار
رنګا رنګ میل مستیاګانې هرڅه وینې
په موټرو باندې وي سیاست مدار
میاګل صاحبزاده داخه لګیا ئې
خپله جوړ شه سپین صفا شه په هر کار

د وطن په یاد

گرانه وطنه ستا گلزار او گلستان ته سلام
ښکلي کابل یا سمائي او ارغوان ته سلام

پلی گمنام جادې میوند وی یا دمه مدام
د زړه په ټکور مې چلستون دارالامان ته سلام

جابر انصار سره میړونه او بیا صالحین
شاه شمشیر، شاه شهید او عارفان ته سلام

زیبا باغونه شمالي کاریز میر دي زار شم
د میړنو غازیانو کور ښکلي پغمان ته سلام

عالي مزار دې د بابا صاحب قربان شمه زه
په موسکي کې د کاکا صاحب فیضان ته سلام

لوګر دې ټول په وینو رنګ ده ای وطنه زما
ملا خوشحال، خیاط، رئیس، او سمیع جان ته سلام

ستا سو بچیانو او روسان په ګونډه کړي دي نن
دا ډېر سالو قبرستان تنګي واغجان ته سلام

د استعمار جوړې کې وه انبیتي ښې شرنګان
دلې پاکتوه ستا میړاني تینګ ایمان ته سلام

شول د دښمن توپ او ټانګونه په ډېرو ورانو ویجاړ
قطبي خوسات تري لوزیده غازي کاموان ته سلام

ردکي صاحب دې دومین په حقایقو باندې
ملا کاکا، او کاکا جان، او آغا جان ته سلام

حبیب الله صاحب زاده ستا په لمن کې لوی شو
ربنیني پیرو و دستګیر فخر افغان ته سلام

گرانه وطنه پکتیا دې بت شکنه ده تن
داوړو سالو قبرستان منګل ځدراڼ ته سلام

زرمت کوسبین خوست او داوړګون د شاز لمیانو ځاۍ
شاه قصۍ او روحاني باباوی ځوانته سلام

غازي محمود فتح الله جان پتنګ د ښتیا اولیاء
احمد ګل جان عبدالله ګل هیبت شاخان ته سلام

جلال الدین ستني ددین - ستاهسکو غورزاوړی شملګ
د مسلمانو افتخار دی تو ستان ته سلام ښا

شملګر غزنی دې د غوښتیالو ابدالا ګلشن -
سلطان محمود دې بت شکن لوی قهرمان ته سلام

تن په ښتیا سره اندړ ولوړ همت د شوګره
دعالما لو حافظانو ګلستان ته سلام

قندار روزګان او غور طوفان په اوروسي
د میړنو ځوانانو ځاله نورستان ته سلام

توله نړۍ کې کونګوسي کړه دا ځوانان یادوی
په وینو رنګ د خدای دوستانو قبرستان ته سلام

د احمد شاه بابا ځای بیا په وینو ګلګون -
په سپین بولدک کې په ړدسانو جوړ توپان ته سلام

تن د میروس نکه بچیان را پاریدلی دی بیا
بیا ئې فرعون په سر د دار که خراسان ته سلام غیس

هرات قواه بادغیس نیمروز دي یا دمه سلام
دې د لسونو شي میړاني - او ایمان ته سلام

دې قهرمانو شاز لمیانو ته حیران یا ته یم
د سرو لیوانو ښکار کوونکي ښکلي ځوان ته سلام

هرا ته ستا بچیا نو لوړ که د اسلام عظمت
صفي الله دوست د الله اسمعیل جان ته سلام

نن سربلند شو عبدالله خواجه انصار د ولی
ذره په شان داولیاو شهرستان ته سلام

شا سلطان دا نه تاخیر شو بی ادبه نیکار
ام البلاد کی مرتضیٰ شیر رحمن ته سلام

مزار په تا باندی شریف دي د خیبر فاتحه
ستا سو فرزند د کربلا ستر قهرمان ته سلام

نن په سرو وینو چه عمل کی عاشوری پرانیزی
د بلخ ځوانان قهرمانان دوست دیندان ته سلام

ذبیح الله د اسمعیل قهرمانی تازه کړه
په اور کی ګل وه د نمرود دی قهرمان ته سلام

تحار قندوز او سمنګانو په لرزه راوستل۔
استعماري ستر قدرتونه دی ایمان ته سلام

ګوته په غاښ نو وحشت د نجوه شول فرعونیان چی ورته
دی خوار غریب اوغانی لاس مسلمان ته سلام

اعلا د دین نی په پوټ بال د ککړیو وکړه
دي متانت دي شهامت د بدخشان ته سلام

ګل د ریحان دوست د سبحان استاد نا یزبد ختی
په محبسو ګراونو کی بریان ته سلام

خدای دی برلاسی لره تل په اورو سالو باندی
ای اریان پوره ستاینو لی ګلفګان ته سلام

پنشیر وه شیر خدای دشمنو غدارانو لره
په سانګوکی دي درکړی امتحان ته سلام

په لوړ بېدادۍ کوي ملګي د جلالان او ستل
د روره مسعوده ستا مد بیړ او ستا پلان ته سلام

نعمان کنړ او ننګرهار د طوفانونه جوړ کړه
روسان تری ماتي داړی تښتی دی دوران ته سلام

ستاهر بچی ني د طاغوت دپاره تند جوړ شو.
ستاهر شهید ته او غښتلی ادم خان ته سلام

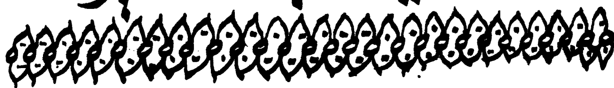
ستاهری لوښتی ای وطنه تاریخونه جوړ کړه
دلی دلی دمیني ډک افغانستان ته سلام

تره میاګل صاحب زاده پدی قانع شو لمه.

ن راوبینس شوی په جهان کی مسلمانانو ته سلام

دغرائضورولپه انسان کی

اودنیا دمحبت تاثیر



محبت د دنیا سر د ه د خطا و!
عشق بازی د دنیا بېخ د ه دگنا وو

هره مینه لغزوي انسان خمار شي
په جنون په بې راهیو گرفتار شي

تول حواس ئې معشوقې خواته اېسار شي
دې څنګه ترتاثیر لاندې دهار شي

حق ناحق تمېز مشکل شي غم دهار شي
معشوقه چې دچا وي هادده پکار شي

مجازي عشقونه گوره بد بنیاد شي
تش سبب د پرزېدو او د فساد شي

یک سره دولت مندان ئې رقیبان وي
د دنیا بدې جوسې ئې نقیبان وي

نعمتونه د هر چا د ډېره صنم وي
عزتونه خدای ورکړي دلته غم وي

په حسد ئې توره شپه د زړه کوته وي
په هر چا ئې د الله څخه ګېله وي

د دنیا عاشق ترې جوړ شي او مجنون شي
لوی احمق شي بې همته شي او ړون شي

عقل وي خو په کار نه ورځي ملال شي
حماقت ورته شیرین شي ورته لال شي

خودخواهي ئې په وجود جوړه سلطان وي
د اشیاء د پاره نغلي سرګردان وي

هوډ اکوچې غلا ته ځي عقل سره ځي
عقل لاره ورته ښئ بیا هله ځي

ښه پوهېږي چې خطرئې دې دځان
خو بیا هم په دغه لاره وي روان

که په عقل انسان ښه اصلاح کېدلای
پوهه ریان به ولې دومره خوارېدلې

په انسان کې محرکه غریضه د ه
عقل فکرئې عسکر غوندې پېره ده

غرائض څه بې شماره دي انسان کې
دانا ردانې په شانې ئې دي په ځان کې

ځینې وخت غرائض بیا رحماني وي
څه پلیدې نفساني او شیطاني وي!
چې له کومه قسمه حاکمه سوه وجود کې
بس اشان ئې خدمت گاروي تار او پود کې
گوره دا چې قمارباز خوشه پوهیږي
چې نښ آله حسرت به دلته پاته کیږي
خامخا آخر دا کار پشیماني ده
حسرتونه لوچکې او ویاني ده
مگر بیا بې هم ضرور کوي دا کار
په فتنو کې ئې مدام وي سراوکار
دې ځینو ملحدینو سه باور وي
سه یقین ئې په عقبې او په محشر وي
مگر بیا هم جسارت کوي کافر وي
دغه کفر ورته هسې معتبر وي
او روسان چې ماشومان بیا ئې تعلیم ته
خالي ذهنه د فحشا و بد اقلیم ته
دوي شیطان غواړي حاکم کړي په ځوانانو
شیطانان تیار وي له ماشومانو
پوسړې په خداي منکر شي بیا منکر وي
تل مدام به د خپل د ښ په غم غمجن وي

مجنون نه گوري شه ځوان وه باحرمته
د نواب سړي بچي وه باعزته

د ليلى په مينه لاړه ليونی شو
بې طلبه بې عزته صحرائي شو

صرف د عشق د تاثير اتو مثل وايم
د مجنون قصه پو قسم مثل ستا يم

پلار ئې بو ته خواستگاري ته د ليلى
بهر کښېناسته پواړخ ته د خيمې

د ليلى پلار په عزت مجنون منظور که
د ليلى مجنون وصال ئې شه قبول که

خو پوسپي لدي خيمې نه رابهر شو
مجنون پاسېده په سپي ور برابر شو

دوه سپي سترگې ئې ښکل کړې مزې داړې
وې د استرگې به ليلى وېنې سر داړې

د ليلى پلار بس په شا شوله مجنونه
وېلى داخو ليوانى ده له جنونه

ماخو او منله ستا سو خواستگاري
نو رحاجت د ليونتوب نه وه بېخې

مجنون کار کاوه ناکاره خواته لاړو
ځان ئې خپله د مېړو کمه سړه شاړو

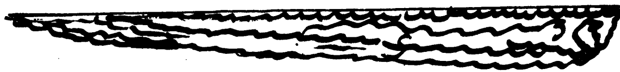
راشه خدای سره اشنا شه چی هوشیار شی
مست بی خدایه لیونی عاقل د کار شی

خان ایمان جهان به وپیژنی وروره
بی بقا جهان به وپیژنی لنوره

میا ګله جنون د هر لوی شرافت دی
هوشیاری د هوس رانولوی ذلت دی

٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭ ٭

فرعونانو ته موسیٰ شه په زمین



په څېره خو انسان بریښی ښه سنګین
مګر دا دی د مظلومان ښکاری بی دین

په ظاهر پوره ولی ئی پوره سپین
په باطن کی تور پرده ئی بد تګین

تش په خوله قند او شکر تې خوږ شيرين
زړه دې مسخه سړي خوږلي بد ناوړين

ظاهر په پرده باطن و گرزه گبين
خوار او زار مظلوم انسان ته ترنجبين

د زخمي زړونو مرهم شه زړګي شين
دلدارۍ زده کړه دلدار شه نازنين

غم زپلو ته عصا شه - شه امين
د ظالم د پاره کښېنه په کمين

د بې وزلو اوښکې پاکې کړه غمګين
فرعونانو ته موسى شه په زمين

میا گلې لره گل زار شو زړګي خوږين
دَ ځيګر ضرب په پرهار ئې ياسمين



د دنیا عاشقان او یه گیده قربان

داشه وا وره حکایت چې سه هوښیار شې
د دنیا له فساد و څخه کنار شې

د موسی کلیم د وخت یو قصه ده
عبرتناکه د خبرت یوه تهوته ده

درې کسان خوران روان شول په سفر
که څه کار او غریبي وکړي بهر

یو ځای کې په شپله ور برابر شو
سر ورته یو خم غونډې سره زر شو

خدای خبر چې دا بر کوم عاشق ... خش کړي
وې پخوا اوس سدابو رابهر کړې

گنجینه ئې کړه ترلاسه معتبر شول
په خند اپه خوشحالو کې بهرور شول

اوس په دشته په صحرا کې وې روان
نکسه غله پې برابر شي ناگهان

په قرېو په ښارو نه ورځې له وېرې
ټولې ستونځې لوبې يو دم شوې تر ګوېرې

وخت يې راغی سخت ستومانه وه خواران
د بېرچې وېنې شول لنوجوړئي که پلان

يو نفر ئې په دوه ورځې پسې روان شو
دوه کسان د دې طلاق نګاهبان شو

راشه او ګوره اوس مېنه د دولت
چې انسان په کرشمو کړي سم غلت

دوه نفرو مصلحت وکه هم غاړو
چې دا يو نفر به مړکړو موږ په دواړو

څوک مو وېنې لوېه دشته ده سفر ده
پادشاهان شو عجب بخت مو برابر ده

اوس دا يو ملګرې مست په دنيا وائی
دا دنيا خو درې حصې کول ترېنائی

راځه زهر په غذا کې ورته ګډ کړه
ځان اوس مړکړه بيا کطغ ورته ګډوډ کړه

دوي چې مړه شي په طلاق به باچا شي
بې مثاله به تربره کې شهنشاه شي

ځان ئې مړکه مسموم شوې شي ئې راوړ
دام ئې جوړ کړه او ملګرو ته ئې راوړ

دهوس په نيلي سپورده شهنشاه دے!
پټ په زړه کي ئې سروزر وخندا ده

خيال پلاو ده نوکران دې لوې بلا ده
جوړه کړه ئې بلکل دخيال دنيا ده

دلته دا دوه کسان خانته پادشان دې
پټ په زړه کي ئې کل واړه نوکران دي

هوسېگي د خيال تخت ته پورته کېږي
مست خمار زړونه گوگلوکي نڅېگي

دوه نفر واول اوواړه ملگري
بيا ئې وخوړه غذا ډک ئې کړول ړي

په قرار قرار له گېډه و نا قرار شول
په کړاو با ندې اخته شول تاروماړشول

شور فرياد کوکي ناري وهي دخوارانو
(وائي طلاوي) وائي څه شوي عزيزانو

پورته کېږي په مخ لوېگي طلا وائي
لاس پلي کېږدې ډوب شي غم کي الله وائي

عاقبت د غه کسان هم تري قربان شول
طلا پاته شوه په ځاې دوي په خپل ځان شول

ناڅاپي حضرت موسى راغي دې خواته
حيران پاته وه دې مېنې د دنياته

حوارښو ته ئې څرګه په مسکا!
وې اُنظُرُ إِلَی الدُّنیَا إِلیٰ الدنیاء
(کَیفَ قُتِلَت عُشَّاقُهَا اَلاٰنَ)
(بَقِیَتْ هِیَ مِنْ کُلِّ) عاشقان)

دا ددې دنیا غدارې عاشقی ده
عاشقی د کل خوبانو مجازی ده
چه دَ خدای او د رسول په مینه نوې
هم عاشق بوهوس ران وعبل څه ندنوې

چې د حق مست نشه نوې انوی تېرشه
صرف شهوت ده چېشه نوې توی تېرشه
داد مېنی سنداګان دی نن سبا!
د شهوت شنه پتنګان دی نن سبا

عاشقی او دلدارې ئې بازارې دې
پرکوڅو کی تشی د ښځوازارې دې
په مطلب باندې دلداروی مزیدار وې
دَخوبانو دلبرانو خریدار وې

ترهغو بدې شه دوست وی عاسریې کړې
چې مطلب ئې شي ترلاسه وژکه شی زړې
که مطلب ترلاسه نه شی نو دشمن شی
لوې بدخواه د دلبرانو لوی پمن شی

میاګل صاحبزاده هسی عاشقی ده پرخیالوکی له خیالوڅخه فاروقاده

د دنیا د عاشق پښې مانې

رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَ قِنَا عَذَابَ النَّارِ۔ اِنَّکَ اَنْتَ الْغَفَّارُ۔
لَا تُؤَاخِذْنَا بِحُرْمَةِ سَیِّدِ الْاَبْرَارِ

ستا فضل می خالقه فنا کاه د ه عالی شانه
تا ته می توبه ده فضل ته وکړې سبحانه
دا حقیر بنده دی بیا راغلی شرم و نسار۔
انک الغفار لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

ربنا فغفرلنا وقنا عذاب النار
لا تأخذ نا بحرمة سید الابرار

شیطان را باندې وکړه لوی ګرنګ ته ئې ایسار کړم
محتوړی شرمنده۔ زړه لدنیا داسې ئې خوار کړم
عاجز یم بې نوښې یم تا ته راغلی بې کردار
انک الغفار۔ لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

ربنا فغفرلنا وقنا عذاب النار انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

د نفس په غلامۍ کې د خیالو په تال پادشاه شوم
په ظلم د غدارۍ کې ټن بو ډا او نابینا شوم
ټن و پښې شوم طفلی یم بار د وش عاجز ناکاره
انک الغفار لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

ربنا فغفرلنا وقنا عذاب النار انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

چې کله مې دولان وه نوکران دوستان مې ډېر وه
بلووه سینما وه عشوه تونه خدای مې هېر وه
خوش تا ته د رحمه یک تنها الدی بازار . انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار
ربنا فغفر لنا وقنا عذاب النار . انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

په غلامی صرفه نکړه نه په سود وه مه تړلی
قاچاق مې وظیفه وه لوی ډاکو وم سرخوړلی
خه حق ناحق مې نه کړ ته رشوت وه ډېر بسیار . انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار
ربنا فغفر لنا وقنا عذاب النار . انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

دنیا مې کړله ډېره رانه هېره وه ستا ډېره
دوزخ مې ځانته واخست ش له تو لو شومه هېره
څواب عذاب زیاده دا د نور وده مردار ه . انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار
ربنا فغفر لنا وقنا عذاب النار . انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

ش وینی اد نبکی جاره گناه عفوه دغواړه
دې شپې دنیا ته شاکړه دا له هر ځای خیال لاړه
د دواړو جهانو کامیابی غواړه له قهاره انک الغفار
لا تاخذنا بحرمة سید الابرار

رَبَّنَا فَغْفِرْلَنَا وَقِنَا عَذَابُ النَّار ـ اَنّکَ الْغَفَّار
لَاتُاخِذنَا بِحُرْمَةِ سَيِّدِ الْاَبْرَار

میا گله عبرت واخله ـ لدی مینی لاس واخله
تا ده ساته نخه شول د دنیا عاشقان واخله
پردي له خدایه غواړه له خالق رازق ستاره ـ انک الغفار
لاتاخذنا بحرمة سید الابرار

دا هغه قومندان ده

له هغو مؤمنانو چي يو وړه له نړالو
دبنسټيا چي بريالي شولي ښه او حق عالي ئې شان ده

دا هغه قومندان ده

قرآن ئې رجال بولي او چته ئې کمال بولي
خاوند د درجې ده چي ستايونکي ئې قرآن ده

دا هغه قومندان ده

نن دوي دي اولي الامر پر موږ ئې واجب امر
وارث دانبياو د دين سنته او پاسبان ده

دا هغه قومندان ده

دا نن چي د ښمن ناري پر عاوتي ده او جاري
وطن ځغه په منډو کړېلن کې په لړزان ده

دا هغه قومندان ده

دا توره د دي ځوان ده تدبير د قومندان ده
فرعون لره موسی شو د زړه سرد مسلمان ده

دا هغه قومندان ده

نن وخت کي بت شکن شو غميږه مود مسکن شو
محمود ده احمد شاه ده سره غداره اکبرخان ده

دا هغه قومندان ده

وطن کې موځوانان شته د ښنتیا قومندانان شو
دښمن ئې نسکوړ کړي وا په حقه قهرمان ده

دا هغه قومندان ده

شرعاً چې کوم امر ده د جیش مقتدر ده
واجب ئې اطاعت ده بد ویل ورله په ایمان ده

دا هغه قومندان ده

قربان له مجاهده شم تا ر له مجاهده
بې نفسه بې مدا سوړ لیبید لې په قران ده

دا هغه قومندان ده

پیشکش ئې کړي ده ټټر ئې د مرمی ده
خالقه تې نا مرشې سر ئې د میدان ده

دا هغه قومندان ده

خو ځینې بې باکان شته په نوم قومندانان شته
بل شی نه ترې جوړیږي بس وخیتي پهلوان ده

دا ځنګه مسلمان ده

وطن کې رقابت دې اخته په دې آفت دی
یو بل له ملکه باسي نوابې ده لوی پلان ده

دا ځنګه مسلمان ده

عشرو نه جریبي دي بس یو د بل ګیلي دي
تنظیم تنظیم بازي دي مجاهد د ته هیران ده

دا ځنګه مسلمان ده

تور ونه لګول دی کفر ته سربیښول دی
رقیب له مخه بیائی دغه چل ورته آسان ده
داڅنګه مسلمان ده

چې چا عملیات وکه داپورده نوشته که
داتوپ او ټانګ چې مات ده داوینبتلی ده پټان ده
داڅنګه مسلمان ده

هیڅوک ملامت نده تنظیم جوړه نخره ده
مشیوه سړي به راشي واسطه باندی لوی ګران ګی
داڅنګه مسلمان ده

تسلیم به مجاهد وی کلمه به فاسد دی
دی دلته ماما څوی شی پلاری هلته خلق ځوان ده
داڅنګه مسلمان ده

منشی د دولایت وی معلوم ئی رذالت وی
بس پلار ئی خان صاحب ده دی خوخو دشه مسلمان ده
داڅنګه مسلمان ده

داځینی تنظیمو نه ډیر نه کوی غمو نه
عجب ئی معونان دی اټابات ته تری روان ده
داڅنګه مسلمان ده

مقصدمی تهمت نه ده مطلب می غیبت نه ده
داکس زه بدګنمه چې بدنام ئی تومندان ده
داڅنګه مسلمان ده

میاګله چې حق وائی زړه به چیرته پیسائی
وطن دی درته اوس که بس پیدی کی دي نقصان ده
داڅنګه مسلمان ده

لږ ويښ شه مسلمانه



تن چېرته ده عمر بن خطاب د عدل لمر
يا چېرته ده حيدر چې په لړزه شي دښمنانه
په څه شوې مسلمانه

يا څه شو با ايمانه خالد تندر توپانه
چې اوس لې برېښولې وي غاښونه د ناخوانه
په څه شوې مسلمانه

دا تن خوار خطائې بېړۍ شا خوا ته بيائي
پردو ته دې کچکول په لاس نيولې ورک شي ځوانه
په څه شوې مسلمانه

بې خوده راته سنکا رېږې دوند شوې پر قارلې
دا اس چې ته لې سپور لې دا پردې ده اوره ځمانه
په څه شوې مسلمانه

پرې دې شو بيا ته ګوره عسکلات جوړ وي شورې
اخر به و بنه عيا ته شي لدې قسمه شور وانه
په څه شوې مسلمانه

په یخ لیکی لګیائی۔ پردې وړکی مال پیائی
دا خیال ده داهوس زمیندارنه ئی دهقانه
په څه شوی مسلمانه

د خیال په تخت بادشاهئی۔کہ ویښ شوې یا ګدائی
نه توپ شته نه تیا نګونه۔ نه بادشاهئی نه سلطانه
په څه شوی مسلمانه

ویده ئی لږ نه غواړې۔بادشاه شوې چیرته الړې
لږ وروسته به په خودشی هیڅ به نه وې خوارحیرانه
په څه شوی مسلمانه

نن وګوره څه حال ده۔ نفاق او څه جنجال ده
هرڅوک په خوب کی وینی جهانګیرېغونډې نشانه
لګ ویښ شه مسلمانه

قرآن ته کاته نشته دخان سمېده نشته
بس په له په لبازېده لوزابان لو بی نشانه
لګ ویښ شه مسلمانه

خانونه جوړول دې۔ بس سوري اپیدا کول
موحده ده لوې څوان ده په پایدی پسې روانه
لګ ویښ شه مسلمانه

څوک لاړه پوړ رپان شوه۔څوک پرېوته خواران شوه
څوک لاړه ملحدین شوه دپردوشول غلامانه
لګ ویښ شه مسلمانه

څه یو خوا فاحشان شول ـ څه بل خوا نشه یان شول

څه لا پل جاسوسان شول بې غیرته بې ایمانه

لګ وینې شه مسلمانه

څوک بالکل بې طرف دي ـ دکېډې پر طرف دي

جوړ شوي اِمَّعَهُ دي په دولارو کې حیرانه

لګ وینې شه مسلمانه

پخوا د برم څه شول نړشان دي اوس په خم شوو

بې عظمه وارخطا شوي نقصاني شوي پریشانه

لګ وینې شه مسلمانه

مبا ګلې صاحبزاده ـ بس ختمه که شکوه

نن بیا راوچت شوي مسلمان پوه شه جهانه

لګ وینې شه مسلمانه



پیچیده اسرار

عجیبه غوندې خزان په خزان راغی
غم په غم زخم په زخم تاوان راغی

بد بد تر شو بد تر لا پسې ابتر شو
ورځ په ورځې یوم البد ترمې پرخان راغی

ډاروه ډال شو زولنې شوې اخر دار شو
دار لې دار شو خو ویجا پښتون سان راغی

وریځ وه باد شو- دوړې -جوړ تړې شوا خون شو
توره شپه شوه غم بهار وه توپان راغی

نم- شب نم- شبنم باران شو بد ناورین شو
خو سیلاب شو خوشې په افغان راغی

کم په کم هسې کم کم له کمه کم شوم
کم د کم د دښمنانو نقصان راغی

چم په چم چموله چور چمچه ماران وه
په چمو چمو کې کورته گرېان راغی

سور وه لا سور شه سور تنور- تنور شه شور شو
سور په سرو لمبو سروښو قتلان راغی

سپی مرداروه په مرداروشه مردارشو
له مرداري په مرداروخندان راغی

دښمنان می دښمنان وه دښمنان شوه
په دښمن د دښمنانو نندان راغی

دربدر شومه له هرځه نه بدر شوم
در پر در سر می په شاهو بیابان راغی

شان له شانه له نشانه رانه ورک دی
هسی شان په شان دبدو یاران راغی

دوست له دوسته سره پوست ته زما غله دی
دوست او پوست می راته اورشو جریان راغی

بیا اوچت شوم له اوچتونه اوچت یم
په اوچتوکی اوچت می جانان راغی

پورته-پورته یم لاځمه پورته خواته
پورته لوړ می تر پسر دا اسمان راغی

اوس دعشق په عشق له عشقه تیر عاشق شوم
عشق سره دعشق په عشق کی زمان راغی

مینه مینی ته په مینه په خندا وه
مینه مینه شوه په مینه ایمان راغی

سربازی می په بازی د سر- پیشه شوه
سر می سر شو په بدسرو لړزان راغی

میاګل صاحبزاده دچا زاده ئی باایمان شاه زاده شه دوران راغی

حصه فارسی



براهین مؤمن



کتاب اوّل

دیوان

مصنف

میا گل صاحبزاده (موسهی لوگر)

باشنده زرمت پکتیا

تابش برنامه جانانه اسلام
(چهره فلسفه های پوشالی بشری رانمایان می سازد)

کجا شد ای خدایا برم مایان
کجا شد ای خدایا فهم قرآن
کجا شد آنکه دنیا بهر ما بود
همی تابید هر سو نور ایمان
نوای باشهامت می درخشید
به شرق و غرب از توحید یزدان
حدود و آیین والا صمین بود
بسوی ارتقا می شد مسلمان
مسیر شهرها رعب ز ایشان
بقلب کفر می افگند لرزان
همه یکسر خمار عشق بودند
لذت های شیرین در سوختن جان
چو انصاف ز قرآن سایه بان بود
به هر کس میرسید شان ز ایشان
همه بیرون ز خانه رشک می برد
به اسلام می شدند افواج دوان
ادب بود یکسرا علم و عمل بود
مبادا اینکه گویند حق پرستان

ندیدی مرد میدان عمری را
که فرزندش به قران کرد قربان
بذیر دُرّهٔ عدل پدر جان
به مثل مذ نبینی بودند یکسان
مساوات ازین بالا چه باشد
که گوید مصطفی تاکید گویان
اگر دلبند من سرقت بجوید
کنم دستش قطع بی این و بی آن
به نزد کل همه احکام قرآن
بود یکسان همه زنها و مردان
نماز و روزه و حج و زکوٰة تش
برابر بر همه فرض است یاران
اگر روزه۔ نماز زن بگوئے
که آن فرقِ کمی بر دیگر است آن
کجا برنامهٔ عالی بیابی ؟
ز اسلام عزیز از بهر انسان
زکواة و فطر و مدها نذر و خیرات
بکاهد پیش رفت مال داران
اگر بر حق شود تطبیق بر ما
بذات خود شویم نزدیک مایان
زیک سو از تراکم ها بکاهد
و هم بالا رود کار غریبان

شود افراط و تفریط ترد خود ها
به نزدیکی گراید بین مایان .

ز آنسو در میراثش قسم گردد
ز دولت های انبوه بین دوستان

بسی سرمایه های حیرت آور
شود کم کم به تقسیم شریکان

بنازم بر تو ای فخر آفرینیم .
شرینیم جان من اسلام مایان

نظام مطمئن عاری ز وحشت
همیں است بس خلص از بهر انسان

نه افراطی چو فرعونان دارد
نه تفریطی که باشد کل غلامان

شرف از بهر انسان هست اینجا
بسی حرمت کرامت ها به مایان

بیا گر خواهی باشی دلبر خوب
به اسلام عزیز در جمع خوبان

اگر خواهی فلاح این و آنرا
بیا از صدق دل بر عهد جانان

دلا این ره به مردان زینپاک است
نه بهر ناکسان دون خرسان

شنیدم اعتراض دشمنانرا
که ناوارد همی گویند خیسمان

ندارد بهر علوی چیزی در دست
مگر مانع همی سازد زغلیان

ولی با صد تأسف گویندش
اول آگاه شو ای دیوی کوران

به یک گوتا لفظ از کلامش
شود لازم به مردم کلیمه آن

أَعِدُّوا ما استَطَعتُم امر وجوب است
که گوید من قوة حل شد به یکسان

به معنی یکه تا آخر توانیست
بشو در ارتقای دوست داران

بشو من کلا دیپه خوب قوی تر
قوی بازم قوی بر نفس ایمان

قوت در اجتماع ایجاب دارد
ز تخنیک و زراعت فهم بر آن

چرا قوت بود منوط تخنیک
سلاح های بدست شیر مردان

علوم مختلف خود لازمش شد
که تخنیک میکند ایجاب ایشان

ولی خود فاقکی نقص قوت هست
قوت ایجاب دار دلیش و هم نان

ازینجا خود زراعت شد نمایان
ز اسباب و علوم وسکار دهقان

مگر فحشا و وحشت بی حجابی
نباشد ارتقا در کار مردان

عجیب غولان گونگ و کور هستند
کشند ایزاد گویند علوه کوران

به فحش ارتقا پیش رفت گویند
به مود و خود فروشی علم گویان

و یا ایجاد را پیش رفت نامند
شراب و رقص و صد فتنه خبیثان

به مثل آنکه کوشش می کند کس
ز خود نا خود به رقص آیند گودیان

و یا چون ضرب بر فرقش بیامد
بتر قید زیر زیر پای ایشان

الا بر خود شو ای مومن عزیزم
که این گولست ز استعمار شیطان

بیا بشناس دشمن را رفیقم
به فهم خود ز درس نور قران

همه این ذلت و خواری فلاکت
ز تو بر تو بود ای کور نادان

میا گل بهر تو اشعار خواند
بشنو ای جان من از آن جانان

غریبِ دشتِ سوزان روز عیداست

ایا آواره گان این روز عیداست .
غریبِ دشتِ سوزان روز عیداست

که طفلانش بگریان بهر نانست .
به این چادر نشینان روز عیداست

برهنه پائی پینه در تن او .
به شب ها فاقه داران روز عیداست

به بیماران خود خونِ جگر ها
شکم گرسنه ضعیفان روز عیداست

شما راهم زِ ما اُوای خوشی بود
شدی امروز نالان روز عیداست

به مثلِ دیگران ایام و داشتی
الا ای قرض داران روز عیداست

بودی در کلبهٔ خود شاه عصرت .
الا ای چشم گریان روز عیداست

چه خوش باغ و زمین و خانه داشتی
شدی امروز حیران روز عیداست

به مُلکِ خود همه چیز بود از تو
وقار و نان و مهمان روز عیداست

گهی بازار وجشن و میله ها بود
گهی در کوه و دامان روزعیداست

گهی در دیهه و گهه در باغ و گلزار
خوشا خوش دور زندان روزعیداست

گهی در جمع خویشان گهه به مسجد
گهی در فکر جانان روزعیداست

گهی در شاهی مردان خواندنی ها
گهی بودی به پغمان روزعیداست

گهی در جای یرانصار بودی
گهی در جمع خوبان روزعیداست

گهی در بزر و کشت کار بودے
به وقت نوبهاران روزعیداست

شباب مست خود بودی دران روز
به فکر و ذکر جانان روزعیداست

کجا شد خواب بود بگذشت امروز
همیشه گریه داران روزعیداست

میا ای عید بر من داغ دارے
به من گریند یتیمان روزعیداست

برو افسرده می شی از من زار
که من دارم شهیدان روزعیداست

منم امروز در کوه ها قلندر
به خاک آلوده سوزان روزعیداست

ز اسمان وزمین تا آتشی به فرقم
به خاک وخون غلتان روزعیداست

به این موهائی ابنوه گره بیائی
شوی از خود پشیمان روز عیداست

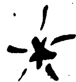
مگر وعده دهم چندی صبر کن
شوم در جمع خاصان روزعیداست

بفرق دشمنم تیغی نهادم ـ
شوم از جمع خوبان روزِ عیداست

که یار و من به هم آغوش باشیم
همیشه مرحبا آن روزعیداست

شویم ولب به لب سینه به سینه
قسم بر ذات یزدان روزِ عیداست

میاگل شور خوبان بهر خوبان ـ
چو شاهان بهر شاهان روزعیداست



جهاد مقدس

مقدمه

به شو از جان یارم یار جانم
ز من بر یار جانم جانِ یارم
چه خوش نام مبارک را شنیدم
دران اعلائی حق الحق بدیدم
بود در رأس اعمالِ مسلمان
چمک یابد ز نورش قلب انسان
ندیدم راهِ کوتاه به جانان
ازین راهِ بدون شک به یزدان
به عاشق مژدهٔ از وصل باشد
ز هر دشمن رقیب فصل باشد
ولی این کار باشد کار مردان
مگر این کار هست انکار دونان
شکارِ نفس و کار شیر شیران
کفاند یکی قلبش بر رقیبان
عظیم است فضل آن باید که باشد
دران اُعُزِ جان برجان بازد
چو سر را پیش کش سازی به دلبر
چرا جانا نباشی معتبر تر.

ازان بهتر کجا باشد زِ ی اختر
یعنی پرورش یابی — از پروردگارت
شوی پرور ز آن پرور به اختر

بیا طالع همیں است بخت همیں است
همیں یا زئی همه را سخت همیں است

بسی محبوب نزد حق یقیں است
همیں است و همیں است و همیں است

همین خدمت همیں اعلای دین است
همیں یاری و دلداری شیرین است

نجات هست و فلاحِ هر دو دارَین
بیابی حورِ مقصورات و اعین

ازان بالا روی دلدار باشی
ز کوثر مست و نزد یار باشی

ز خود بی خود بسی خمار و باشی
به بی هوشی بسی هوشیار باشی

بیا ازاین دنی بگذر و بگذار
بیا پروردگارت باز مگذار

بیا در کوه و ها شو بس قلندر
بخاک آلوده در غربت سکندر

بکن شاهی به شوکت در ملنگی
به زخم ریش مرهم در پلنگی

به پرواز و آیو برقرق ثریا
به شو بالا و بالا هر چه بالا

بپرو بالا ازین گنبد به بالا
زافلاکش بشو بالا به جانا
به فردوس - برنیشش بازآئی
به خوبان شرینیش میزبانی

میاگل کاشش زین گلزار و باشی
بدنیا گر به فرق دار و باشی



جهاد اول به دو بخش تقسیم می گردد
اول- فرض کفائی دویم فرض عین

جهاد قسمیں حی باشد به اسلام
اگر با- تیر- باشد یا به نیپام

اول تقسیم آن عین و کفائی
دویم بر جان و مال و یا لسانی

کفائی آنکه از جمع مسلمان
مقابل باشد و جنگش به ایمان

اگر محدود باشد این مسلمان -
شود ساقط ذمه از جمع ایشان

ز بهر دین و اعلایش بجنگند
بجات بی نوایان را بخواهند

بجنگند تا به محوی کفر و الحاد
به محوی ظلم و شرک و فحش و بی داد

تعرض پیش رفت و هم تهاجم
بود از سوی حق گویان انجم

شریک جان نثارانِ شریعت
بہ شو جانم بہ شوق و رغ شہامت

میا گل ہم بجانا جان فشانم
کہ جانانی شود حاصل زِ جانم



تعریف وحکم جهاد

بیا بر مذهب احناف اشهر
به شرح مجمع الانهر ز ابحر

جهاد در لغه بذل ما فی وسع
ز قول و فعل و باشد کار وسع

جهاد در شرع باشد قتل کافر
وضرب وهدم اموالش برابر

وهدم از معابد هائی ایشان
وکسر وهدم واصنامش نمایان

ذمی گر ناقضان وعده باشند
ویا مرتد خبیث گنده باشند

ویا بُغات واشرار نمایان
بود قتلش جهاد کار مردان

جهادش بهر علوی دین و باشد
بنیت در کار شان همین و باشد

ز سوی مومنان فرض کفائی
که بعد از دعوتش سازید و جاری

ویا امام و سرکارش یسا زند
سریه در قتال وحرب و باشند

تعرض گر ز سوی کفر باشد
مسلمانان به یوغ شان بیاید

شوند غالب عدو بر یک بلادی
بفرض العین گردد خود جهادی

درینجا فرض عین است بر مسلمان
به آن سالم کسان اناس و مردان

بدیه قریهٔ نزدیک عین است
اگر عاجز شوند بر همه دین است

سبک بار و گران بار برایند
به میدان غزا آن دم درایند

سلاح نور ایمان بس بود بس
چه باک از انکه منصوری بود کس

چو کس کو ذات اقدس یار دارد
ز امواج و تلاطم کی هراسد

چو کشتیبان هم چون نوح دارند
نجات از هر بلا بر دست ارند

به هر جایکه مومن هست مومن
ضرور از آن الست هست ضامن

که باید خوا مخوا شرکت بجویند
به هر شکل بخود راه بپویند

اگر قدرت نداری جان بسازی
زبان والسنه باید بداری

رعیت خود اعانت می نمایند
چنین کار بغیرت می نمایند

اگر می شد ز بعض بعض دنبال
ز باقی می شود ساقط بهر حال

کفایت گر نشد جیش مقرب
بود واجب علی الاقرب فالاقرب

اگر بازم همین خناس می شد
ضرورت بر جمیع الناس می شد

نفرض العین گردوان زمانی
بهر مومن شود لازم از آنی

ویا آید عدو بر قریهٔ ما
همانا فرض عین است کار بر ما

بغیر اذن ورفتن هست وجائز
به فرزندان وزنها زامر نافذ

ز قرآن امر حق بشنو رفیقم
که گوید (فَاقْتُلُوا الْمُشْرِک) وثیقم

جهاد (ماضی اِلی یومِ القیامه)
حدیث مصطفیٰ بشناس نامه

شود فرضیتش ... تابط به نص ها
جهاد مستمر فرض است بر ما

میاگل لفظ ساده گو ازین پس
مطابق باخیال وذهن هر کس

ای مجاهد خادم قران بیا

ای مجاهد ای جوانِ ناصرِ ایمان بیا
مرهمِ زخمِ بما شو بهرِ مادرمان بیا

بهرِ اعلای کلام حق بیا جانا بیا
نالهٔ قرآن شنو ای خادم قرآن بیا

از تومی خواهد بتو اسلام تو ای یارِ من
روزِ تو باشد بیا از دینِ خود قربان بیا

در وطن بیداد و غارت غایه شد ای نوجوان
ای بداد بی نوا بازم پریشان بیا

از زمین و آسمان آتش به بین بر فرق ما
آمدند بر میهنت این روسیاه خرسان بیا

مو سفید و مادران در خاک و خون خوار و زبون
از همین ویرانه ها آهِ شنو نالان بیا

صد یتیمی در همین ویرانه ها در گریه اند قربان تو
طفلکان بی پدر در آتش سوزان بیا

خانه ها از یک سر ویران شده بی چاره ایم
مرد و زن در آتش اند در خاک و خون غلطان بیا

هم وطن آوارهٔ دشت و دمن شد در بدر
از غریوی تانک غول پیکر شدند لرزان بیا

غول بمب افگن بما تاریک ساخته روز را
هر طرف طوفان خاک و دود و بمب باران بیا

ای که تو در جرمنی پاریس و لندن ها شدی
از غریب و غربهٔ میهن برفتی جان بیا

روزی این گلشن بتو بود قصرها ماوای خوب
حال در عیش دیگر از خاک گریزان بیا

ای جوانم دست پر آبله به کویت ان سعودی می تپی
بهر بیته میهنت در خاک شد یکسان بیا

این وطن گهواره بود چون مادر مشفق بتو
ای لیسی بی پاس ابله مادرت گریان بیا

ایکه سنگ عشق حق بر سینه کوبیدی همیش
حال کور و کر شدی از ناله قرآن بیا

ایکه لاف مرد حق بودن زدی حق گوی دین
حال بس احق شدی از دال ویرہ، خوران بیا

ای میا گل باز گو فریاد زار مهین افغانستان
بهر اولاد صدیق و اهلِ با ایمان بیا



به یاد میهن

ز استعمار سرخ روز بر میهن بلا آمد
زِ طاغوت دجال روز خلقی ها به ما آمد
روا داشتند بزور تیغ در میهن زِ آفت ها
بلا و فتنه بر ما شد زِ آن غولان وحشی ها
شراب و فحش و غارت را تمدن تحفه آوردند
ز مرد و زن به هر بازار لبی عریان رقصیدند
به انواع ز فحشا را روا میداشت آن ملعون
شدند فرعونِ وقت خود به شرک داور بی چون
همی گفتند ما یان لایزال دورِ روز هستیم
نداریم هیچ برگشتی غلام دیوی روز هستیم
ببین آن میهنِ جانم به ویرانه مبدل شد
همان گلزار فردوسش به بیرانه مکمل شد
به صدها عالم و مرشد جوان بار زِ حق بین
شدند قربان راه حق زِ دشت ظالم بی دین
ز دست آتش بیبام همه اشجار و گلشن ها
به شد خاکستر و انگه بما گلزار یار ما
الا ای منظر دلبر به کوهای غرور انگن
شدی امروز بر آتش کجا باشی سرور انگن

زدست گشتاسپ دشمن شدی امروز سیم افگن
همه شد دود و خاکستر ز دست غول بمب افگن
الا ای مادر میهن شوم قربان و زار تو
چه خوش گهواره یی بودی به اولادی قرار تو
چه خوش ما وای ما بودی الا ای بوم میهن
وقار بی نوا بودی . الا ای گلشنم گلشن
ز تو دورم بسی امروز و در غربت همی نالم
کجا باشد که باشم باز در آغوش جانانم
به آن گلزارها باری چو شاهان دوره ها باشد
بآن بازار جانانه بجشنش بارها باشد
کمی بالا روم بر تو الا ای یاسمانی جان
بگردم مست مستانه بگلزارت آلا یغمان
به کابل جان باشم من ز جان جان باشم من
روم یاری به لوگر جان به باباجان باشم من
روم گردیز و زرمت خوست آن جدران را بینم
شوم بر هنگل و کوسین و جان جان را بینم
روم بر غزنی و شکر به آن سلطان سر لشکر
به اورگون آیم و باری سلام میهن مادر
روم قندار زارت را به آن بابای احمد شاه
سلام خرقه باز آیم به تعظیمش صبا بیگاه
به میوندت روم جانا سلام لشکر صبحان
به هر سو می روم میهن به عشقت ناله و گریان

روم صراتِ جانانه به بینم روضه انوار
ازان قربانیانت جان کنم بر چشم خود دیدار
بیایم بلخ را بینم بیادم مرد حق باشد
سلام حیدر کرار بر من خود احق باشد
ز آن مردان تاریخ سازتو در یاد آید باز
الا ای بلخ نور افگن به توکل یاد آید باز
الا ای فیض و فیض آباد تو لعل حتی بدخشان را
ایا لعل سوا از تو کجا باشد خراسان را
به واخانت شوم قربان همین است قله قاره
نه باشم من و مثل من که باشی تو زمن خاره
الا پنجشیر و شیر من تویی روح ز جانانم
اگر باشم فدای تو شوم آن گهه به جانانم
جلال اباد ایم من که قلبم مست آن باشد
کنر را چو بینم آن ز شانم یک نشان باشد
الا ای یار خدایا به ذات اقدسم سازی
به خاک و میهنم ولدت بگردانی بسر بازی
ز فضل خود به بین بر ما خداوندم خداوندم
مسازم باز بر دشمن زبون گر چند گناه کردم
به خون های که سیل اسا ریخته بهر دین تو
طفیلش دین خود را ساز عالی بر زمین تو
میا گل را رسانی باز بر میهن ز فضل خود
ز بهر خدمت دینم قبولم کن خدایا خود

وقار من

ازان روزی خداوندا که رفتی از کنار من
به تیغ تیز خون ریزی شدم بسمل خمار من

نمی دانم زحال تو پریشانم پریشانم
کشم آه و فغانِ زار بر رفتی نوبهار من

تو بنمودی جمالت را بلب خندت شدم حیران
نمی دانم بشر بودی ویا نوری شعار من

بکردی جلوه ها نوری دُر افشانت به هر جا شد
ویا در آسمان لب خندِ برقِ باوقارِ من

نمی دانم کجا شد بر منش جز آه زاری بود
نگفتند از منِ آتش زده کاهی بی قرارِ من

شدن عاشق چو بسمل میزدم سر را بسنگ خار
غیاب از روی گلوگونت چو قلبِ نا بکارِ من

منِ کودک کجا و عشقِ اِن شاهی کجا باشد
کجا باشد کجا باشد که باشد تاج و یارِ من

برقسم جان دهم پروانه در آتش روم بی باک
که باشد یک نظر لطف ز شاه دلقرار من

ایا ان دم ز من سلطان دیگر نامور باشد
که باشم کلب درگاهت یکی ای تاجدار من

نمی دانم خیال است این که من احقر رسم بر تو
نه خیر: امروز من هستم قبولِ گل عذارِ من

نه این خوابست مستانه چرا هستی ز خود بی خود
بدیدم یار دلدارِ به اغوشش ز یارِ من

منم امروز قورغ ناری عشق آن شه لولاک
زمن رشک برد امروز افلاکِ کبارِ من

نگاه از فرشته میشود بر من ز حیرانی
زمن رشک برد عالم به این کار و وقارِ من

بیا ای بنده گر خواهی رسی با میدهٔ خلقت .
بدست عذر دامن گیر شو از شهسوار من

به شو بیزار از نفس پلید چاه کنعانی
بیا برخواسته با آتش بزن ای بادفار من

نه مال و جاه دنیائت بود قربی ز آن تو
روی تنها ازین خرگاه بنیاید بیکار من

بحالم آه و صد افسوس ازین کردار ناسالم
به شد مالم به عیش دیگران بر من شرار من

بتو ای نفس دشمن حیله ها کردم بسی امروز
نه روزی از تو دل شادم نه بس گفتی غدار من

که نعمت ها رسد بر تو شوی تو استار ملک و جاه
شوی گر شاه. خواهی ربع مسکون ای مکار من

همین ماوای نفسانی کشایندند و مردم را
به کفر و لاخدائی ها و فرعونی برار من

بیا در میمن مابین کلاب نفس فرعونی
شدند آخر به کام دیوی روز و اژدهار من

ندیدی اسلحه نور محمد لبی دشمن به احمد شد
ز بهر کسب فرعونی به آتش زد مزار من

بیا در دندا کم خور قطبی خرس خون آشام
بیا تا شاید این ملعون ز خون کل دیار من

ایا اولادِ دل نیشتم که بر تو دل همی بازم
به تقدیرِ روزی پر هیبت که پرسندم تهارِ من

کجا اعمال نیکی خود دهی یک ذره بر بابا
که بازم این زمان بهرت ایمان پاسداری من

مشوای بی خرد مفتون اولادت درین دنیا
مده ایمان ز بهر او که باشی شرمسارِ من

میاگل این سخن ها را بگفتی حق قبولِ حق
که حق اَحق بود منظورِ حق گویانِ شار من

ایمان دریاب

ازین متن گہر افشان دریاب
وقار و رفعتِ قرآن دریاب

بیا قرآن را بشناس برحق
بہ پا استادہ شو دوران دریاب

برو بالا ز رشہ ہین بیاموز
وقار رفتہ را خندان دریاب

برین گنبد بنہ پائی شہامت
بہ افلاک بر شو ایمان دریاب

ز لفظِ کمترین شاعر درین روز
سبحٰ از دشمن انسان دریاب

بہ بین از فلسفہ ہای مزخرف
ازان خود عظمت قران دریاب

بہ شو آگاہ زان برنامہ ئی خود
چو این ہا صد جہان ازآن دریاب

خمار مستِ صہبائی زِ اغیار
خمارِ عشق حق سبحان دریاب

بہ اسپ تیر تازی گول رفتی
کہ این از دیگران از آن دریاب

مداحی اند گل اغیار بگذار
ز خود بر خود چنین بوستان دریاب

برفتی لاشعور زیری اسارت
زعشرنم خود بخود ای افغان دریاب

عزیزم تا بکی نازی به اجداد
به خود مردی به شو از شان دریاب

زعشق و شوری این و آن گوئی
بیا خود فروغ شوی جانان دریاب

شنائی دیگران غیرت بتو شد
شنا کن خود صدف مرجان دریاب

فقط گوی زعشرنم و برم دیرین
چه سازد خیزد خراسان دریاب

زپیرخوران غافل دور بگریز
به این مضمون مگر جوان دریاب

میاگل گو گو بده جهده
تحمل کرده افغان دریاب

مناجات

خداوندا ز فضل خود ببخشی
گنهگارم گناهم عفو سازی

نکردم من به تو طاعت که سازم
بذاتت واسطه بروی بنازم

ز سر تا پا به بحر ذنب و عصیان
فرو رفتم ندارم تاب نیران

خداوندا به درگاهت شدم باز
ندیم هستم ندارم جز تو کارساز

دران روزی که روح از تن براید
به دنیائی دنی عمرم سر آید

بتو آیم غریب و دستی خالی
بقبر تنگ و تاریکم درآری

به احوالم نکیر و منکر اید
به جسم و روح من لرزه درآید

چو پرسد از من حیران ابتر
ندارم هو ربعض اعمال بهتر

چه گویم من فقیر دست خالی
ازین عیش دنی موتر سواری

به مکر و حیله ها گردید با من
همین دیوی عمل بلعید از من

بدنیا چند روزی شاه بودم
به تحقیل همین خرگاه بودم

نیاسودم ز جمعش طرفة العین
به عقبا شد همه بر دوش من دین

بفکر کاخ ها بودم همیشه
ویا در فکر مودی روز و نیشه

به پیشم مقتدر صدها بمردند
ز مال وجاه و فرعونی برفتند

ازان طاغوت غولی روی گردون
که می گفتند هر دم شرک بی چون

به تانک و توپ دنیا گول رفتند
به فوزح بی بقا خود را فروختند

ولی دیدم ز دنیا دست بر بست
بجایش عاشق سرباز بنشست

نه توپ و تانگ دنیاش فلاحش
نه فوزح و مالِ و فرزندان وجاهش

به اندوه و فرلیشانی به بسر شد
بکذب و حیله ها چون معتبر شد

به اخر دست خالی با ندامت
برفت اندر جحیم با شرارت

به قبرش اخراق لین دیدی ؟
و یا رخت زردی بالین دیدی ؟

و یا دیدی که بنشستند انجا
به قبرش اقربایان چند بیگاه

ولی مرگ پدر عبرت نگردید
به فکرت اخرت لحظی نه پیچید

میاگل صد هزاران توبه گویم
بتو ای کردگارا توبه گویم

دست استعمار ۱۸۱

ای مسلمانان همه برخیزید برخود بنگرید
دام های دشمن غدار را برهم زنید
دست بالا نیست بر تو شو براهت مستقیم
دشمنت خوار و زبون باشد به شو در دین مقیم
همچو شاهین برفراز هر بلندی سایه کن بالا برو
پاک کن از چنگ یتیمان بر ضعیفان سایه کن بالا برو
همچو اصحاب رسول الله شهادت غایه کن بالا برو
سر بده در راه او از خون خود سرمایه کن بالا برو
غم مخور بالا برو مؤمن که باشی مرد حق .
نصرت ذات خدا از آن تو باشد که باشی مستحق
ای خداوندا تو برما عظمت دین ما .
بار دیگر زنده کن آن نقشهٔ زرین ما .
دست استعمار صد فتنه برانگیختند بهر مؤمنان
بر فساد و منکرات و فحش نیشه مبتلا شد نوجوان
دیگری در دام استعمار هست و می تپند
میکنند ویران فکرش هست تعمیر می کنند
نام حق گیرند و کاری میکنند بهری نفاق
در غیاب مزدور استعمار کوشند در شقاق
شرک گویند راه حق گویان هزار سال پیش را
نو نطاقان خود فروشان می ستایند خویش را
چون به منبر می رسد از حرفهایش می جهد
کوه ها از جای خود در پیش شان سر می نهد .

کارشان پنهان درنده گرگ را مانند و بین ۔
پیش مردم پوست گوسفندی نقابش برجبین
چون زبانش هست از قند و شکر شیرین تر
می شود مردم بدامش کور کر از بد بتر
هم ز شیخانی بدیدم در لبسی بدعت اسیر
حیله ها و پول ستانی در کمینِ هر مسیر
بهر کسب مال دنیا عیب گفتن کذب و غیبت می کنند
بهر مطلب بر کس و ناکس چو قوس خم شده سر می نهند
در بر شش لبس فقیری می بینی گل گون قباء
شان و شوکت بین چو از شاهان گردون است شاه
ذره از کردار حضرت در وجودش کی بود
دست پر انگشتری بی ریشش هر دم می بود
رقص ها پایکوب ها در روضهٔ ان مردین
بود از نامی قلندر ها چو دشمن در کمین
هم اناث در لباس مود وحشی بسلین بودرزده
از مزاراتِ خدا دوستان ساز می کده

میاگل حرف خود را قطع کن این نکته ها بسیار هست
مومنانِ بافراست خود بخود هوشیار هست

اندرزها

تا بکی اندوه نصف نان بود
روح و جان در منت و احسان بود

جان بسازی در تقش هر چیز را
برنگیری در بدل هیچ چیز را

جان و طفل و اقربا قربان شود
اشک ها و ناله ها از آن شود

تا بکی حاصل براری از نقاب
درس عبرت را فرا گیر از عقاب

همت والا چو شیران بایدت
عزم والا نور ایمان باشدت

الحقا مؤمن نباشد جیره خور
لاشعور و غافل و بی فهم و کور

همت والا بود در شان او
دست بالا در زمین از آن او

همت فرزانه داری جستجو
جز احد غمخوار دیگر را مجو

حیله سازی تا بکجا در گوشه ها
نزد طاغوت جهان گو لا اله

نام مردی را مگیر ای باخرد
تا نتازی بر جهان خوار خط رد

تا نباشی غمزده ها را دوا
لایق پیچ است مسلم دم بها

این سخن ها را میاگل گفت فاش
می شدش قربان حق کل عمر کاش

بترس از آنکه قبرت نار گردد

بهترس از وی که می داند نهانت
بهترس از وی که گیرد این زبانت
بهترس از وی که این اموال وجاهت
شود قورغ جهنم این امانت
بهترس اخر به قبر تار آئی
زگژدم ها وکرم آید به جانت
بهترس از جان کنی ها و سعوبت
بسی حسرت بری باصد ندامت
مکن جمع دنی از رشوه خوری
به عیشش دیگران بر تو شرارت
بعد مکر و به ظلمش جمع سازی
بعد چاقو به دزدی چور و غارت
بهترس از ساعت کز تو بخواهند
منکر و منکیر با رعب و هیبت
نباشد با تو اعمال سزاوار
کند در هر سوال لاجوابت
خبیث و کنده هیبت ناک چیزی
بعد در تو نشیند از مصیبت
بهترس از آنکه قبرت نار گردد
زگژدم ها زند هر لحظه نیشت

چو ساعت آید و باری بخیزند
دو ان سازد به محشر شعله نارت
بترس از آنکه بجست باز گردد
تعفن ها بسیار زد شرمسارت
به آن روزی که مالک هست الله
چه آری از عمل های خسارت
بدست چپ از پشتت نامه گیری
شود در نار سوزان قرارت

الهی عفوه کن روز حسابم
میا گل را بده طیرم دیدارت

ما کجا قرآن زِ بهرِ ما کجا

من ندانم کار امروزه که خود ساختن کجا
حق کجا و پا یکوبی بهر آن رفتن کجا

دیده ام در خانقه ها رقص و بدعت بار بار
کرگسان گر صد بگوید شاهینی رفتن کجا

نور و فیضان و تصوف از شکم ها می کشند
کارِ غوثانِ خدا و این چنین ساختن کجا

در همه اوقات بر طاغوتِ دیوی سر نهی
رو بسوی شرق بر بیت خدا رفتن کجا

عشق و قا فغوزک بپیسی دور ندازهم ای عزیز
مرچه گر بالِ کشد بر اسمان رفتن کجا

رهنما و شیخ چون در جمع رندان می خورد
نیست این دوستی بکارم گو بمن دشمن کجا

گر شود لازم ز قولم بر خدا جسم و مکان
از چنین توحید بیزارم بکوه و غارها رفتن کجا

مستری ها تل دوا نان لاف گو از اجتهاد
من نمی دانم که لهوست یا لعب گفتن کجا

بین اغیاری که در اقمار ها گیرند کمیس
کودکان بر ساز استعمار می رقصند کجا

مومنان امروز بر من مست اغیار دیده شد

کاشه ذلت بدست و غم نوشیدن کجا

ایکه بر آسب هیولا تیز رانی میکنی

این بود از دیگران بر دیگران رفتن کجا

پیاز در جیب به شور های تصادف انتظار

انتظارت نیست در کار بر چنین خوردن کجا

ایکه بر تخ می نویسی شوکت آینده را

این خیال است و محال بر یار رسیدن کجا

بر هوس ها و خیالات شدی مفتون خود

در فضا سلطان گشتی خو به آن رفتن کجا

خواب می بینی که ده خواهی به جائی پنج داشتن

چون شوی بیدار هیچ است این چنین گفتن کجا

حیرت آور حال تو در حیرت عالم شده

در نفاق و خودپرستی خدمت [illegible] کجا

بگذرید ای مؤمنین از این چنین گوشواره ها

کار فرعونان و بین کنه مال و ها رفتن کجا

ای میاگل خود به خود بنگر براه شُم برو

هر عمل مشکل شود پیوست با گفتن کجا

شدند حاکم ز دونان پدر عاق

چو آمد در وطن خرسان قطبی
کجا گلزار خوش را باز بینی
ز خلق و پرچمی مرتد بپا شد
سراسر در وطن آتش بپا شد
حکومت را بدست آورد آنها
به شد ویرانه این میهن ز آنها
شدند حاکم ز دونان پدر عاق
سراسر در وطن پستان بی باک
همان مرتد کسان مشهور به فحشاء
طلاب دون و مفعولان گمراه
به هرکس کفر و فسق اش بود معلوم
به هر قریه همه از دور معلوم
به مکتب هم بسی تنبل خبیثان
به صدها فتنه ها از دست ایشان
به راه ها و به گشت و کار مضر
کسان بی حیا بر کفر و مقر
ز ذات اقدس بی چون منکر
ز اوصاف بلندش بود کافر
تمسخر به نماز و روزه داران
تعرض بر اصول و [illegible]

بیا بنگر زِ میهن ساخت اینها
بہ یکسر دود و آتش گل زمین ها
میاگل چونکہ می نالہ دلِ ریش
تلاش محبوب جانانۂ خویش

آیا طبیعت و تصادف میتواند نظم و عقل را بہ میان آرد

الا ای دہری منکر ز قرآن
بیا بشنو دلیل شعر مایان
جفیدی برہمہ اسلام د مومن
خمیدی بہر ہر زندیق خائن
زِ خلقت یکسرا منکرِ خبیثان
طبیعت خالق ہر چیز گویان
گہے گویند تصادف را بہ خلقت
سبب او مبدۂ ہر کار و رفعت
ولے گر نیک بینم این تصادف
شود باعث بہ ویرانی تضائیف
کجا تعمیر را اعمار سازد
تصادف کی خرد را کار سازد
آیا بی فہم و گونگ و کورِ وحشی
کجا سازد چو مغز انس عالی

چو سیل وحشی از کوها بر آید
به ده و قریه یکدم می درآید
کند بر هم زنظم دکاخ و خانه
کجا سازد بجایش نظم و لانه

چو طوفان تصادف پیش آید
کجا ساختن زان دل ریش آید
طبیعت هم بود بی فهم و عاطل
کجا داند به عقلِ حق و باطل

بیا بر مغز انسانی نظر کن
ببین این ماشین عالی حذر کن
مطیع او همه حیوان وحشی
علوم مختلف از او دست ناشی

آیا این هم بود کارِ تصادف
که گویند وحشیان بی تلطف
به مثل آنکه گویند این دجالان
تصادف کرد بمباری به افغان

تصادف تانگ غول پیکر بیاورد
تصادف آن یتیمی را بیازرد
همه آتش به میهن کار او بود
که گلزار ارم به خاک یکسان بنمود

بود دندان شکن برهان این ها
میاگل چون کہ گفتی بهر آنها

چہ کاری میکند در ربع مسکون
بہ بین از صنع آن یزدان بی چون

بحکم داور خلاق عالم
بہ بالا می رود درکار هر دم

ز ابحار بس پر هیبت و بیم
کشد مرجان لعلی با زر و سیم

همہ اقمار در خدمت به اوشان
کند پرواز بی بال و پر انسان

بیا خالق بتو گوید بہ هیبت
کجا رفتی چہ ها کردی بہ غفلت

بہ زعم کافران بعثت نباشد
بہ فکرشں حشر و آن خلقت نباشد

بگو بہ این کفار ای رحمت من
بہ تاکید باز گو از بعثت من

کہ بر آن ذات یزدانم همین است
« لتبعثن » این حق الیقین است

زَعَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنْ لَّنْ يُّبْعَثُوْا قُلْ بَلٰى وَرَبِّيْ لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ (القرآن)

ترجمه:- گمان می برند کافران که زنده (بعد از مرگ) نخواهد شدند بگو ای محمد ﷺ، بلی قسم به ربم هر اینه برانگیخته می شوید و بعد دانا و عالم می شوید به آنچه که عمل کرده آمید در دنیا و این برخداوند آسان می باشد،

دوهم

ايحسب الانسان ان يترك سدًى ۝ الم يك نطفةً من مني يمنى ۝ ثم كان علقةً فخلق فسوّى ۝ فجعل منه الزوجين الذكر والانثى ۝ اليس ذالك بقدرٍ على ان يحيى الموتى ۝

(پاره (۲۹) سورة القيمه)

نه بینی خلقت جنین خود را
که بودی در منی پیشین خود را

همین حسن و جمالت از کجا شد
که این علم و کمال باز از شما شد

شدي صاحب به تاج و توپ و لشکر
زخود بي خود شدي با مثل نرخر

به قدرت هاي فاني گول رفتي
شدي فرعون به ساز دول رفتي

بودی آن قطره ئی از آب گنده
برفتی در رحم در جای گنده

درآن بد بود محیطِ دوران یافتی،
علقه شد ز توکل زان یافتی
بمثل خون لخته حال تو بوُد
زاین حسن و زاین اقبال تو بوَد
سپس خالق بتو قامت بخشید
خوشا خوشش صورت درآن تو دید
کرامت را به تو بخشید خالق
شدی ممتاز ز کل حیوان و ناطق
زآن قطره ترا هم آفریدن
دگر دانشی زآن قطره آفرین



به خوبان آن غرورش کی بماند
وجودش آخرا بر خاک ساید
به شاهان تخت و تاج و فوج و لشکر
نباشد دائما قدرت میسّر
به آخر خود نصیب مور گردد
اگر فرعون ثانی کور گردد
بیا بر قدرت ذالقوت بینی
بخوبی گر جمال قدرت بینی
چه خوشش گفتست قرآن بهر انسان
به این مغرور فانی گول نادان

به آنکه اوّلش آن بود بگذشت
به آخر هم پشیمان بود بگذشت
الیس القادر احیای موتی،
چنانچه اوّلش کردند احیا
اوّل هم خالقش ذات خدا بود
چسان ازان منی دوران نابود
به آخر هم همه ذات توانا
بماند زنده پوده استخوان را
درین دنیا بسی حیوان زیستند
عناصر را ازین جا لفع دیدند
به مثل تو به او هم زندگی بود
به تاره دبود او هم تازه گی بود
ولی مانند انسان کی شدندی
کجا عاقل بد بدی در کمندی
کجا جز نوع انسانی بدیدی
و یا حیوان را جز او شنیدی
که با عقل و هنر و باشد چو انسان
و با تدبیر باشد کار ایشان
اگر طبعاً بود خلقت به ایشان
به چندین نوع باید هم چو انسان

تصادف چونکه تدبیری ندارد
هدف مندانه میسری ندارد
که باشد بهر مطلب این و آنش
شود حاصل کدام مطلب انانش
همین است بهترین برهانِ برحق
به حکمت های حق سبحان الحق
دلی انسان چو عالی است موجود
ز بهر مطلب عالی است مسعود
همین موجود هستند د همیشه
زِ ذات اقدس الله خلیفه
به مرگش جز تغیر شکل باشد
بهشت و یا جهنم را بیابد
بود الموت جسر کارسازند
حبیب با حبیبش می رسانند
بود الموت میاگل بهرِ عاقل هست کافی !
همین برهان تو بس هست شافی



